

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါဗျောင်

အငြိုးကြီး၍.. ရွာသည်မိုး...

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း၊	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ မေလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိရေး အုပ်ချုပ်ရေး	- ၁၇၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

မမသဒ္ဒါမောင်

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး

၇၉၅ • ၈၄

မမသဒ္ဒါမောင်

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ × ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး

“ဒီမှာ “မျက်ဝန်းပြာ”...ငါ့ကို မချစ်နိုင်တော့ရင် အပြတ်ပြောပြီး
တိခန့်ဖြတ်လိုက်ပါ။ မင်းစီးနေတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံလို ဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်ဖက်
တွဲခေါ်ချင်နေရအောင် ငါက ရထားတဲ့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ မင်း
စိတ်ကြိုက် တွဲခုတ်နေတာကို မသိရလောက်အောင် ငါက ငနံအာ
မဟုတ်ဘူးကွာ! ကိုယ့်ကို ပုစိသွားပါပြီဆိုပြီး ဝမ်းနည်း ဗက်လက်နဲ့
ဖျတ်ဖျတ်လှူး လဲသေမယ့် ယောက်ျားမျိုးလို့ ငါ့ကို မထင်လေနဲ့။ ဒိုး
ချင်လည်း နောက်လှည့်မကြည့်စတမ်း ဒိုးလိုက်စမ်းပါ။ မင်းသိထားဖို့က
လောကမှာ မိန်းမ မရှားဘူးဆိုတာပဲ!”

ဒိုးဝသံ

“အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပါ။ တရားမျှတတာ မမျှတတာ တွေ တို့မသိဘူး။ ယူကိုချစ်တာ တစ်ခုတည်းပဲ တို့သိတယ်။ ယူမှာ ချစ်သူရှိတာ မရှိတာ တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ယူကိုပဲ အမြဲစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ စကွန်နစ်အမျှ ဒီရင်ထဲခုန်နေတဲ့ Feeling မျိုးကိုပဲ တို့ကြိုက်တာ။ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေခဲ့တာလည်း ယူတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ ဒီတော့ အမြဲရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်နေရတဲ့ချစ်သူကို ဆက်ပြီး လက်တွဲချင်နေဦးမလား။ ဒါမှမဟုတ် ယူကို အချစ်တွေ ပုံပေးနေတဲ့ အဆင်သင့်ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုနေတဲ့ တို့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်မလား။ စဉ်းစားပေါ့။ ယူသိထားဖို့က အချစ်ဆိုတာ ရင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ခုန်စေတဲ့ စေတမန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။”

ဘောဘီသက်မောင်

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျသမျှကို ဘာလို့ သည်းခံနိုင်ရတာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဂရိးကွယ်ရာတစ်ခုလို့ “ငယ်လေး” ယူဆထားသလား။ ငယ်တုန်းအရွယ်မှာတော့ အဲဒီချစ်ခြင်းက အရေးပါကောင်း ပါနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး မဟုတ်ဘူး။ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း သေးသေးလေးပါ။ ရင်ထဲကို အဆိပ် ဆူးတွေ စိုက်နေမှ၊ အက်စစ်နဲ့ပက်မှ ပူလောင်ခံစားမှာကျင့်နေမလား။ အေးချမ်းစေမယ့် ရေစင်တစ်စက်၊ နင်းတစ်ပေါက်၊ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ ကြင်နာမှုကိုပဲ လက်ခံချင်မလား။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်က “ငယ်လေး” ရင်ကို ဒဏ်ရာတွေပေးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ “ငယ်လေး” ရဲ့ မျက်ရည်ကို ကူသုတ်ပေးမယ့် လက်တစ်ခုပါ။”

နေဒွန်းခ

“မောင်ကို ကျွန်မချစ်ခဲ့တာ အပေါ်ယံပါးပါးလေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ အလေးအနက်ထားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါ။ ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ သူစိမ်းတွေရဲ့သွေးတို့စကားတွေကို ယုံသလား။ မောင်အပေါ် ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှလုံး သုံးပါးစလုံးနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပုံပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ဘာလို့ မယုံပေးနိုင်တာလဲ။ လမ်းခွဲဖို့ ရည်ရွယ်ထားရင် မောင်လက်ကို ဆွဲထားဖို့ စိတ်တောင်ကူးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ မောင် ကျွန်မရင်ထဲ အပြည့်အသိပ်ရှိခဲ့တဲ့ အတ္တတွေ၊ မာနတွေအားလုံးကို မောင်ခြေရင်းမှာ ချပေးခဲ့တာ။ မောင်ချစ်ခြင်းတစ်ခုက လွဲပြီး ဘာကိုမှ လောဘမဲထားရဲတော့တာကို မသိဘူးလား။ ကျွန်မရဲ့ရှင်သန်ခြင်းမှန်သမျှအားလုံးက မောင်အပေါ်မှာ မှတည်နေမှန်း သိလျက်နဲ့ အခုလို စိမ်းသက်ခြင်းတွေချည်ပဲ ဆက်တိုက်ပေးနေမှတော့ လောကကြီးထဲမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ ကောင်းတော့မှာလဲ”

မျက်ဝန်းပြာ

(၁)

မနက်စောစောလေး နီးထပြီး မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေ အကုန်ပြီးအောင်လုပ်နေရပါ၏။ အိမ်မှာက ဘွားဘွား ‘ဒေါ်နှင်းနွဲ့’ နှင့် ဖေဖေ ‘ဦးအောင်နိုင်’ သာ လူကြီးနှစ်ယောက်ရှိပြီး ကျွန်မတို့ ညီအစ်မဖြစ်သည့် မမ ‘လဝန်းဝါ’ နှင့်ကျွန်မ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ဟူသည့် မိသားစုလေးဦး ရှိလေသည်။ ဖေဖေက အငြိမ်းစားယူထားပါသည့် ဝန်ထမ်းဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ကာ ယခင်က ဘွားဘွားပိုင်မြေကျယ်ကြီးကို အမွေခွဲရောင်း၍ ရောင်းချမှုကို စုဆောင်းထားပြီး ကားသုံးစီးစပ်ကာ ငှားသည့် owner လုပ်သလို တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကိုယ်တိုင်ပိုင်မောင်းတတ်ပါ။ ရိုးရိုးကားလေးက နှစ်စီးဖြစ်ကာ Taxi အဖြစ်ငှားသလို Town Ace ကားကိုဖြင့် ငွေရှိသည့် လုပ်ငန်းရှင်တို့က နှစ်ချပ်ဖြင့်

ငှားသဖြင့် စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် ငှားရမ်းပေးလေသည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ၏ ဝပ်ရှော့မှာလည်း ရှယ်ယာငွေထည့်ကာ မီးပွားရေကို နားလည်သလောက် ဦးဆောင်လုပ်နေတာ ဖြစ်လေ၏။ မမက မူလ တန်းကျောင်းဆရာမ အလုပ်ဝင်လုပ်နေပြီး ရာထူးတက်ကာစ အလယ် တန်းပြ ဖြစ်ကာနီး အခြေအနေပါ။ ကျွန်မသည်လည်း အထက်တန်း အောင်ပြီးစဉ်ကတည်းက အလုပ်ဝင်ပြီး အဝေးသင်ဘွဲ့ယူခဲ့သူဖြစ်ကာ အိမ်မှာ အလုပ်မရှိသူဆို၍ ဘွားဘွားသာ အိမ်စောင့်ပေးသူ ဖြစ်လေ၏။

မမရော ကျွန်မပါ အလုပ်စောသွားကြရပြီး မမက အချိန်မှန် ပြန်ရောက်လေ့ရှိပေမယ့် ကျွန်မက ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းမို့ Over Time ဆင်းရက်က အမြဲတစေ အိမ်ပြန်နောက်ကျလေ့ရှိလေသည်။ ကျွန်မတို့ မေမေက ကျွန်မအသက် လေးနှစ်အရွယ်မှာပင် ဆုံးခဲ့ပြီး အိမ်ရှင်မ တာဝန်နေရကာ လစ်ဟင်းခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေက သမီးလေး နှစ်ယောက်ကိုပဲပြီး နောက်အိမ်ထောင်ထပ်မပြုခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘွားဘွားက အငယ်ဖြစ်သည့် သမီးနှင့်မနေဘဲ သားကြီး၏အိမ်မှာပင် လိုက်နေပြီး ကျွန်မတို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

“ဂျီလောက်!”

“ငယ်လေး နီးနေပြီလား”

“ဟုတ်! မမ”

“ဘာချက်မို့ ကျန်သေးလဲ”

“ရတယ် မမ၊ ငယ် အကုန်ပြင်ဆင်ထားပြီးနေပါပြီ။ Breakfast ဝိုင်းအတွက်ပဲ ပြင်ဖို့ကျန်တော့တာ”

“အေးအေး မမပဲပြင်လိုက်မယ်”

အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာပြီး ခေအိမ်တံခါးလာဖွင့်ရင်း မမက ချက်ပြုတ်ဆေးကြောနေပြီဖြစ်သည့် ကျွန်မကို လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ တစ်စာလည်း ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပြီမို့ ဟင်းရည်အိုး ပြင်ထားတာကို မီးဖိုထက်တင်လျက် ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ချက် တာကို ကျွန်မ တာဝန်ယူလျှင် ထမင်းချိုင့်တွေ ပြင်ဆင်တာနှင့် မနက်အဆာပြေကို မမက အလိုက်တသိ လုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။ ညနေ စောပြန်ရသည့် မမကပဲ ဈေးဝင်ဝယ်လာတတ်သလို အသားငါးတွေ ခုတ်ထစ်ကြော်လှော်တာကို လုပ်ပေးထားတတ်ပါသည်။

သို့သော် ဘွားဘွားနှင့် ဖေဖေ စားကောင်းအောင် ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ဟင်းတို့ကိုဖြင့် ကျွန်မက ပိုလုပ်တတ်လေ၏။ မမက အသား ငါး ကြော်တာလောက်သာ လုပ်တတ်ပြီး ဟင်းအမယ် လိုက်ဖက် အောင် မချက်တတ်ပါ။ ချိုချဉ်ငန်စပ် အရသာမျိုး ပြည့်စုံမချက်တတ် ပါသည့်လူက ကျွန်မပါပဲ။ ထို့ကြောင့် အများဆုံး ဟင်းချက်တာဝန်ကို လည်း ယူရတတ်လေ၏။

“ဖေဖေ ဘာစားမှာတဲ့လဲ”

“ငယ်၊ ပဲပြုတ် နံပြား ဝယ်ထားပေးတယ်လေ။ ကော်ဖီပဲ ဖျော်လိုက်ပေါ့။ ဘွားဘွားဖို့လည်း နွားနို့ကြိုထားပေးတယ်”

“အေး”

“ပဲပြုတ်နယ်ရင် ဆားမများစေနဲ့ဦးနော်”

“အေးပါ”

“ငယ် ရေချိုးတော့မယ်”

အိပ်ရာနီးလာကတည်းက Towel နှင့် ရေလဲလုံချည်ကို တစ်ခါတည်းယူလာခဲ့တာမို့ ရေချိုးခန်းထဲသို့ တန်းဝင်ခဲ့ပါ၏။ တစ်ရက် တစ်ရက် အချိန်လူပြီး အလုပ်လုပ်နေရသူမို့ ဘယ်တော့မှဆို အပြေး အလွှားပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ Bus စီးဖို့ အချိန်မရလျှင် အလုပ်အထိ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ကားဖြင့် လိုက်ပို့ရလေသည်။

ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ရုံးခွဲကို ရုံးချုပ်မှ မန်နေဂျာအသစ် ပြောင်းလာ မှာဖြစ်ပါ၏။ ဝန်ထမ်းကြိုဆိုပွဲလုပ်ရမှာမို့ Supervisor ဖြစ်သည့် ကျွန်မက နောက်ကျ၍ မဖြစ်ပါချေ။ ရာထူးကသာ supervisor ပါ။ လုပ်ရသမျှအလုပ်က ပါလေရာပါပဲ။ ရုံးထိုင်ရတာ၊ ကွန်ပျူတာ သုံးရတာ၊ Marketing ဆင်းရတာကအစ ကျွန်မ မပါသည့်နေရာ မရှိအောင်ပါလေ။

ဒါကြောင့်လည်း အသက် (၂၂) နှစ်အရွယ်လေးနှင့် ဒီရာထူး ကို ရခဲ့တာပါ။ ကုမ္ပဏီကြီးမှ ဖို့သည့်ပစ္စည်းတွေကို စာရင်းအတိအကျ လုပ်ပြီး Shopping Mall တွေ၊ Mart တွေကို လိုက်ဖြန့်ဝေရတာ ဖြစ်ပါ၏။ ပစ္စည်းသေးသေးလေးမှ တန်ဖိုးကြီးသည်အထိ အမျိုးစုံကာ တာဝန်လည်းကြီးလေးလှလေသည်။ ရာထူးငယ်သူတွေကို လွှတ်တိုင်း ငွေသိမ်းတာ မပြည့်တာ၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီပစ္စည်းတွေ ရောင်းမကုန်ဘဲ ချောင်ချောက်နေတာ စသဖြင့် ပြဿနာတွေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံနေရသဖြင့် ကိုယ်တိုင် ထလုပ်တာကမှ စေ့စပ်သေချာသဖြင့် ခေါင်းပေါ် တာဝန်အရမ်းပိလွန်းသေး၏။

ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်ကာ ‘အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်ခဲ့ပါသည်။ အခန်းထဲမှာ အလုပ်ပြင် Uniform ဝတ်တာတို့ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်ရလေ၏။ ကျွန်မက သနပ်ခါးနှစ်သက်သူမို့ ထုံးစံ အတိုင်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကို ပါးပြင်ထက် ခပ်ပါးပါးလေးလူးလိုက်ပြီး brush နှုတ်လေးဖြင့် စင်းစင်းလေး ဆွဲလိုက်ပါသည်။ မျက်ခုံးနက်စေ ရန် Mistine မှထုတ်သည့် မျက်ခုံးဆွတ်ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ဆွဲလိုက်သလို ကျောလယ်ခန့်ရှည်သည့် ဆံပင်တို့ကို ခပ်မြင့်မြင့်လေး စုချည်ခြင်းဖြင့် အလှပြင်ခြင်း ပြီးလေ၏။

“နောင်! ဝေ! ဝေ! ဝေ!”

အလုပ်ယူသွားရမည့်ပစ္စည်း file နှင့်အတူ phone ကိုယူ၍ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ် ဘွားဘွား၏ ဘုရားရှိခိုးပြီး ကြေးစည်ထု အမျှဝေသံက ထွက်လာလေ၏။ Timing က အကိုက်ပါပဲ။ ဘွားဘွား ရှိနေသေးသည့် ဘုရားခန်းဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်ပြီး ဦးသုံး ကြိမ် ရှိခိုးလျက် ဘုရားကန်တော့ခြင်းကလည်း ခပ်မြန်မြန်ပါ။

“ငါ့မြေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်က ကျားလိုက်သလို လုပ်နေပြီ”

“အချိန်နည်းတာကိုး မေမေရဲ့”

“သားရော မသွားသေးဘူးလား”

“ဒီအချိန် ရေချိုးခန်းလှလို့ ဘယ်တုန်းကများ ရလို့လဲ မေမေ ရယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“ဘွားဘွားနဲ့ ဖေဖေအတွက် မနက်စာ ready ပဲနော်”

“အေးပါ။ သမီးကြီးသာ အလုပ်ပြီးအောင်လုပ်စမ်းပါ”

မမ ရေချိုးပြီးတက်လာစဉ် ဇရာကားမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆုံလေ၏။ မမ စာသင်သည့်ကျောင်းက နီးပေမယ့် ကျွန်မ အလုပ် ဆင်းရသည်က မြို့ထဲမှာမှ အချိန်ပိုပေးရပါသည်။ ဒါကြောင့် အမြဲတမ်း ကသုတ်ကယက် သွားနေရတာပါ။ သွားသုတ်သုတ်၊ လာသုတ်သုတ်မို့

ဘွားဘွား မျက်စိနောက်ချင်စရာပါပဲ။

“ဟော! ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျာယာ”

“ဘွားဘွား နွားနို့ပူသေးရဲ့လား”

“နွေးပါသေးတယ် မြေးရယ်”

“ထိုင်ပြီးသောက်မှပေါ့ သမီးရယ်။ ပဲပြုတ် နံပြားလည်း နည်းနည်းပါးပါး စားပါဦး။ ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း မကုန်ပါဘူး”

“မမ ထမင်းနယ်ထားသေးလား ကြည့်တာပါ ဖေဖေရဲ့”

ဖေဖေပြောနေပြီမို့ ထမင်းစားခန်းမှာ ခဏထိုင်လိုက်ရပါ၏။ သုံးမြှောင့်ပုံလေးတွေ ညှပ်ထားပါသည့် နံပြားထဲသို့ ပဲပြုတ်ဆီဆင်း ထားတာကိုထည့်ကာ ဝါးလိုက်ပြီးနောက် အဖုံးအုပ်ထားပါသည့် ရော် ပြီးသား Reyal Teamix ခပ်နွေးနွေးကို မော့ချလိုက်ပါသည်။ အိမ်မှာ ဖေဖေနှင့်မမက coffee သောက်ပြီး ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာ Tea သောက်သည့် အကျင့်ရှိလေ၏။

“သားအဖတွေ ဘယ်တော့မှ စကားကောင်းကောင်းမပြောရ ဘူး”

“အချိန်မှမရှိတာ ဖေဖေရဲ့”

“ဟိုကလေးလည်း မြေးကြီးကိုလာတောင်းချင်နေပြီဘူး။ ဝါငါ ကလည်း နွေရွှေ ညရွှေလုပ်နေတယ်။ မမကို ကြည့်ပြောဦးမှပေါ့”

“ငယ်က အငယ်လေ ဘွားရယ်”

“အငယ်ပေမယ့် မြေးက ပိုပြီးထက်မြက်တယ်လေ။ တိုင်ပင် ကြမှပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ ဖေဖေက ဒီကိစ္စနဲ့တော့ သမီးကြီးကို မပြောချင်ဘူး”

မမကို နှမြောနေလို့များလား။ ကျွန်မထက် အသက် (၆) နှစ်ကြီးပါသည့် မမက သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ အခုဆို ဆရာဝန်ပင် ဖြစ်နေပါသည့် ‘ခေါက်တာကျော်စ’ နှင့် ချစ်သူဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ‘ကိုကိုကျော်’ ကျောင်းပြီးတာကို စောင့်နေခဲ့သဖြင့် ဒီလောက်အချိန် ကြာသွားခဲ့ရတာပါ။ ပြီးတော့ မမကိုယ်တိုင်ကလည်း အိမ်ထောင်ပြု ပါက ဒီအဖေ ဒီညီမကိုခွဲပြီး ‘ကိုကိုကျော်’ တို့အိမ်ကို လိုက်မနေချင်၍ တွေဝေနေတာလည်း ပါပါ၏။

B.Ed ကျောင်းဆင်း ဆရာမထက် အငယ်ဖြစ်သည့် ကျွန်မ က ပညာပိုကြိုးစားခဲ့သလို လက်ရှိ အားသည့်ရက်တွေမှာလည်း သင်တန်းတွေ၊ ကျူရှင်တွေတက်ရင်း ပညာရေးမပြီးဆုံးနိုင်အောင် သင်နေတာမို့ မမထက် ပိုထက်မြက်သည်ဟု ထင်နေကြတာပါ။ တကယ်တမ်းမှာ လူကသာ မာပြီး စိတ်က ပျော့ဖတ်နေတာကိုဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသိဆုံးပါပဲ။

“မမက Yes ဆို ပြီးရောမဟုတ်လား ဖေဖေရဲ့”

“ဪ... အဲဒီလောက်လွယ်နေမှတော့ သမီးကို ပြောခိုင်း နေပါတော့မလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကျော်တို့ဘက် လိုက်နေမှာကို ဖေဖေ ခွင့်မပြုချင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဟိုကုလည်း မလွှတ်ချင်၊ ဒီကလည်း မထည့်ချင်နဲ့ မမတို့အတ်လမ်းက Korea Series ကြီးလို ဖြစ်နေတာ။ ဒါနဲ့ပဲ အပြင်မှာ အိမ်ခွဲနေမှဖြင့်”

“သူ့ကို ရှေ့နေငှားမှပဲ ဒုက္ခတွေ့တော့တယ်။ တော်လိုက်တဲ့ သမီး”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဖေဖေပဲ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရမယ်ဆို”

ဖေဖေမျက်စောင်းကြီးက ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာလေတော့၏။ အိမ်မှာ စာအများဆုံးဖတ်ဖြစ်သည့် ကျွန်မက လူနှင့်မလိုက်ဖက်အောင် စကားလုံးအကြီးကြီးတွေ ပြောလေ့ရှိသူပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဗဟုသုတ ရှိသလို ဘာကိုမှ မကြောက်မရွံ့ပါဘဲ ပြောရုံဆိုရုံရှိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိသည့် Confidence မျိုးဖြင့် ရဲတင်းသည့်သူဖြစ်လေ၏။

ရဲတင်းသည်ဆို၍ လျှပ်ပေါ်လော်လီ ဝတ်စားဆင်ယင် ပြော တာဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။ လူတောတိုးဝံတာ၊ ကိုယ့်တယ်လူကြီးနှင့်

ဖြစ်စေ ကိုယ်မှန်သည်ဟု တစ်ထစ်ချယူဆမိပါက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ချေပပြောဆို ရဲဝံ့တာကို ဆိုလိုခြင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ် မှာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးအရာသွင်း၍ တိုင်ပင်လေ့ရှိကြတာပါလေ။

“ကိုကိုကျော်က ဒီမှာ ဘယ်လာနေနိုင်ပါ့မလဲ ဖေဖေရယ်။ သဘာဝကိုက သျှောင်နောက်ကိုပဲ ဆံထုံးပါရတာပဲကို”

“အဲဒါဆို မြေးလည်း အိမ်ထောင်ပြုရင် ယောက်ျားနောက် လိုက်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ”

“အဲ!”

ဥပမာပေး၍ ပြောကာမှ ကိုယ့်ဘက်သို့ မြားဦးလှည့်လာ ရတယ်လို့။ ဖေဖေမျက်နှာက တကယ်ပင် သုန်မှုန်လာရတာပါ။ ပြော ကြတာဖြင့် သားဆိုတာ သူများအတွက် သမီးဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်ဟု သာ ဆိုရုံရှိကြတာလေ။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး ဟိုတစ်ဖက်ပါသွားမှာ ကို ဖေဖေစိုးရိမ်တာ သဘာဝကျသားပါပဲ။

“ငယ်က ရည်းစားတောင်မှ မရှိသေးတာ ဘွားရဲ့”

“အခုမရှိလည်း နောင်ရှိလာရင် ဒီအတိုင်း ဖြစ်လာမှာမို့ မေးတာပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မမျှမတ မဖြစ်စေရပါဘူး ဘွားရယ်။ အိမ်ထောင်ပြုရင် မမပါသွားလည်း ငယ်တော့ကျန်ခဲ့မှာပါ”

“သမီးကောင်လေးက နားလည်ဦးမှကိုး”

မရှိသေးသည့်လူအတွက် တွေးပူနေပါသည့် ဖေဖေကြောင့် ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါသည်။ အမလေးနော်၊ ရည်းစားထားဖို့တောင်မှ ခပ်လန့်လန့်ပါပဲလား။ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် ပြောလာတဲ့လူကို “လက်ထပ် ရင် အိမ်မှာလိုက်နေမှ စဉ်းစားပေးမယ်” လို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေတာ လေ။ အခုကတည်းက သူ့နယ် ကိုယ့်နယ်လုနေရပါသည့် မမကို ကြည့်ပြီး ချစ်သူရှာဖို့တောင် စိတ်မကူးဝံ့ပါလေ။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ကလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ငယ်သေးသည်ဟုသာ မှတ်ယူထားပါ၏။

“အရင်ဆုံး မမကသာ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ ဖေဖေ။ ငယ်ကိုစွဲက အကြာကြီးစောင့်နေရဦးမှာ”

“အေးလေ၊ ပြောတော့ ပြောထားပြီး နောက်မှ ငယ်အရင် ဆိုပြီး request လုပ်မလာနဲ့ နာမယ်”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ။ မမယူပြီး ကလေးရတဲ့အထိ ငယ် စောင့် နိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ လစ်တော့မယ်၊ ဒီနေ့ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

ဖေဖေနှင့် ဘွားဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထမင်းချိုင့်ဆွဲ ကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ရပါ၏။ လမ်းထိပ်ကိုလျှောက်တာက (၁၅) မိနစ်၊ Bus စောင့်တာက နာရီဝက်၊ ကားစီးတာက (၄၅) မိနစ် အနည်းဆုံး ကြာတာမို့ အိမ်ကနေ (၇) နာရီမထိုးခင် အမြဲထွက်ရတာပါလေ။

နှင့် နောက်နေ့ စာရင်းတွေက တောင်လိုပုံလာလေတော့၏။ ပိတ်ရက်ကို တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ယူရလည်း နေ့တစ်ပိုင်းတော့ အလုပ်လက်ကျန်ရှိက ရုံးသွားတက်ပြန်လေသည်။

ဤသို့ ဤနှယ် 'မျက်ဝန်းပြာ' ဟူသည့် ကျွန်မက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်နှယ် နေ့စဉ်ပြေးလွှားလုပ်ကိုင်နေရတာပါပဲ။ အလုပ်မှာတော့ အမည်ရင်းထက် အိမ်နာမည်ကိုသာ သုံးကြလေ၏။ အသက်ငယ်ပေမယ့် ရာထူးကြီးနေရာကို မြန်မြန်လေးရသွားသဖြင့် အရှေ့မှ 'မ' တပ်ပြီးခေါ်ကြသည်က များလေသည်။

"Morning မငယ်"

"အင်း"

"မန်နေဂျာအသစ်က ငယ်ငယ်ချောချောလေးဆို၊ မသော်ထက်လည်း ငယ်တယ်တဲ့"

"ဘယ်သိမှာလဲ ပပရယ်။ Male လား၊ Female လားတောင် သေချာမှ မသိတာ"

"ယောက်ျားလေးတဲ့ မငယ်ရဲ့"

ကောင်းပါလေ့။ ဘယ်ကနေဘယ်လို သတင်းရသွားသည်မသိပါ။ ရုံးထိုင်ဝန်ထမ်း ယောက်ျားလေးရှားပါးသည် Mart မှာမှ ဒီသတင်းက ကောင်မလေးတွေကို မရိုးမရွ ဖြစ်စေလေ၏။ ရည်းစား

(၂)

Bus ဝေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ရုံးချိန်ဆိုပေမယ့် ဝန်ထမ်းမို့ အမြဲစောစောလာရတာပါ။ နဂိုမန်နေဂျာဖြစ်သည့် မမ 'ဆန်းသော်တာ' က မီးဖွားခွင့်ယူသွားပြီမို့ ကျွန်မခေါင်းခဲနေရတာ ကြာပါပြီ။ ဒါတောင် နှစ်ပတ်ကျော်ရုံလေးမို့ စာရင်းယောင်းတွေကို မနည်းကြီးနိုင်အောင်လုပ်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်မက မန်နေဂျာလို ရုံးရဲ့ Aircon ခန်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ရတာမျိုးမရှိပါ။ မနက်ကို (၁၁) နာရီအထိ ရုံးထိုင်ပြီးသည်နှင့် မြို့ထဲ ဆိုင်တကာပတ်ရတော့တာပါပဲ။ ညနေ (၅) နာရီ သူများတွေရုံးဆင်းချိန်မှာဖြင့် ရုံးခန်းပြန်ကာ ဒီနေ့ထွက်သည့်ပစ္စည်းစာရင်းကို computer ထဲ အပြီးထည့်ရတာလေ။ အလုပ်ကို အကြွေးထားသည်

ရှိသည့် မိန်းကလေးတွေကအစ ပြီးစိစိလုပ်နေကြတာက မြင်ပြင်းကပ်
ဖွယ်ရာပါ။ လူငယ်တွေမို့ ပြောရလည်း ခက်ပါရဲ့။ ကျွန်မလည်း
ဘွားဘွားနှင့် အနီးကပ်နေနေရင်း Old Lady လေသံပေါက်နေလေပြီ။

“မငယ်”

“ဘာလဲ”

“မန်နေဂျာကို ဘာနဲ့ကြုံရမှာလဲ”

“ဪ... သူ့ရောက်လာရင် တန်းစီပြီးကြုံရုံ မိတ်ဆက်ရုံပဲ
ဟာ။ ဘာပေးစရာလိုလို့လဲ။ အပိုအလုပ်တွေလုပ်ဖို့ စဉ်းစားမနေနဲ့။
ကိုယ့်တာသာ လုပ်စရာရှိတာသာလုပ်စမ်းပါ။ ပြီးရင် ညနေ (၆) နာရီဆို
ဖင်တကြွကြွနဲ့ ပြန်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား”

‘ယ’ ရော ‘ဝါဝါ’ ပါ ကျွန်မအပြောကြောင့် နာခေါင်းလေး
တွေ ရှုံ့ကုန်ကြလေ၏။ တာဝန်သေးသေးလေးယူရသည့် ကောင်မ
လေးတွေနှင့်တော့ ကျွန်မက ဘယ်တူပါ့မလဲ။ အလှအပလေးပြင်ပြီး
show ပြရုံနှင့် နေ့စဉ်အလုပ်လာရတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတလေ
နေ့ခင်းထမင်းကို နေ့လယ် (၂) နာရီကျော်မှ စားရသည့်အခါမျိုးလည်း
ကြုံရတတ်လေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ချင်သလို
ဝမ်းဗိုက်က မကြာခဏအောင့်တတ်သဖြင့် ဆေးဆောင်ထားရလေ
သည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ တံခါးသော့ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့်ကို
မိရီပေါ် လှမ်းတင်ကာ slim bag ကို စားပွဲ အံတံခါးဖွင့်ကာ ထည့်၍
သော့ပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ Phone ကိုတော့ အားသွင်းကြိုး ထုတ်ကာ
မိရီပေါ်မှာပင် plug ထိုး၍ အားသွင်းထားလိုက်ပါသည်။ သာမန်
ဝန်ထမ်းတွေက ရုံးချိန်အတွင်း phone မသုံးရပါ။ ကျွန်မက su-
pervisor မို့ သုံးခွင့်ရှိပြီး ရုံးမှာ Wi-Fi free သုံးခွင့်ရှိပါ၏။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကိုတော့ မသုံးရပါ။ အရေးကြီးသည့်
ကိစ္စဆိုလျှင်တော့ သုံး၍ရလေ၏။ ရုံး phone ကိုလည်း ကျွန်မပင်
ကိုင်ရသဖြင့် အလုပ်များပြီး စိတ်ရှုပ်ရလေ့ရှိပါသည်။ ပင်ပန်းတာကို
ညည်ညည်ဖို့ထက် အလုပ်ပြီးမြောက်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ လုပ်ရပါ၏။
ရုံးခန်းတွင်း စာရွက်စာတမ်းတွေ ပျောက်ရှုရှာစိုးသဖြင့် ဒီအခန်းထဲကို
သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း မလာခိုင်းပါ။ ကျွန်မသာ အမြဲတစေ clean-
ing လုပ်လေ့ရှိပါသည်။

မန်နေဂျာစားပွဲကို အရင်ဆုံးရှင်းလင်း၍ ကြက်မွေးတံမြက်
စည်းဖြင့်ရော အဝတ်စနှင့်ပါ ဖုန်စင်အောင်လုပ်ပေးပါ၏။ မှန်တံခါးတွေ
နှင့် စားပွဲခုံတွေကအစ Glass Cleaner ဆေးဖြင့် ဖြန်းပြီး ပြောင်
လက်နေအောင် တိုက်လိုက်ရလေသည်။ ခါတိုင်းလည်း လုပ်ပေးနေကျ
ဖြစ်ပေမယ့် ဒီနေ့မှ မန်နေဂျာအသစ်ရောက်မှာမို့ ပို၍ ဂရုတစိုက်ဖြင့်

သေချာလုပ်ပေးဖြစ်လေ၏။

မန်နေဂျာသုံးသည့် computer laptop ကိုပါ cleaning လုပ်လိုက်ပြီးမှ ကြွေပြားကြမ်းခင်းထက် ကျနေပါသည့် ဖုန်နှင့်အမှိုက် တို့ကို လှည်းကင်းပြန်ပါသည်။ ရုံးခန်းမှာသုံးသည့် ရေခဲသေတ္တာကို နှစ်ရက်ခန့်ကတည်းက သန့်စင်ပြီး ရေသန့်ဖြည့်ထားပြီးသားမို့ ထပ် စစ်ကြည့်ရန်မလိုပါ။ အမှိုက်ပုံးထဲသို့ ဂေါ်ပြားဖြင့် ကျုံးထားပါသည့် အမှိုက်တို့ကို ထည့်နေစဉ် တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာလေ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“Attendent လာဖို့တာပါ မငယ်”

“ထားခဲ့လေ”

စာအုပ်လာဖို့သည့်ကောင်မလေးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြော လိုက်ရပါ၏။ မန်နေဂျာထိုင်ရမည့်ခုံက ဟောင်းနေပြီမို့ အသစ်လဲရန် ထားထားပါသည့် ဆွဲလည်ထိုင်ခုံကို အခန်းထောင့်မှ ရွှေ့လိုက်ပြီး အုပ်ထားပါသည့် plastic အကြည်ရောင်ကို ဖယ်လိုက်ပါသည်။ အခန်းတွင်းတစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ‘မဆန်းသော် တာ’ ရှိစဉ်က တစ်ရက်ကို နှင်းဆီတစ်ပွင့်ဆီ ထိုးပေးရပါသည့် လည်တံရှည်ပန်းအိုးကို ယူလိုက်မိ၏။

နောက်ရောက်မည့် မန်နေဂျာက အမျိုးသမီးမဟုတ်လျှင် မျက်စိရှုပ်စေမည့်ပစ္စည်းတို့ကို ရှိမနေစေရန် ဖယ်ရှားရမှာပါ။ Tissue Box အဟောင်းနေရာမှာ အသစ်ထည့်ပေးတာ၊ Pen stand ကိုလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပစ္စည်းသာထားပေးပြီး ဘောလ်ပင်အသစ်လေး ငါးချောင်းနှင့် ချွန်ထားသည့်ခဲတံတို့ကိုပါ လိုလိုမယ်မယ် ထည့်ပေး လိုက်ပါ၏။

အလွယ်စာကူသုံးနိုင်သည့် Note pad ကပ်ခွာ စာအုပ် အကြီးအသေးတို့ကိုလည်း အံ့ဆွဲထဲမှာ ထည့်ပေးထားပါသည်။ အလုပ် စားပွဲထက်မှာ တတ်နိုင်သလောက် မျက်စိရှင်းစေရန်နှင့် အမြင်အေးစေ ရန် အရောင်လေးတွေ ပစ္စည်းလေးတွေကိုသာ ထားဖြစ်လေ၏။ မိန်းကလေးမန်နေဂျာဖြစ်လျှင်လည်း ‘မသော်တာ’ လို သဘော ကောင်းပြီး စကားပြောရ အဆင်ပြေမည့်သူနှင့်သာ ဆုံချင်ပါသည်။

Taxi ဝေါ်မှ သူဆင်းကာ ကားခရုင်းလိုက်ပါ၏။ ကုမ္ပဏီရုံရာ ဆီသို့ ခြွေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းလိုက်စဉ် လက်မှနာဇီက မနက်

(၉) နာရီထိုးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဦးဆုံး အလုပ်စဆင်းသည့် ရက်မှာ သိပ်နောက်ကျလို့ မဖြစ်ပါလေ။ သက်ပြင်းကို ကျိတ်နှိုက်လိုက် မိပါ၏။ ရာထူးတိုးပေးတာထက် ရုံးခွဲကိုနေရာရွှေ့ပေးလိုက်ပါသည့် GM 'ကိုကျော်စွာ' ကို ထိုင်ရုံခိုးမတတ် ကျေးဇူးတင်မိတာ အမှန်ပါပဲ။

ပိုသည်ဟု မထင်ပါနှင့်။ အသက်ရှူရခက်လွန်သည့်နေရာက နေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ရတာမို့ပါ။ ရုံးချုပ်မှာ သူ အဘယ်မျှ စိတ်ကျဉ်းကြပ်ခဲ့ရပါသနည်း။ လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးဖြင့် ယူထားရသည့်တာဝန်တွေထက် GM ၏ညီမဖြစ်သူ လက်မှ ရှောင်ရှားနေရတာက ပိုစိတ်ရှုပ်ရတာပါ။

“ဘေဘီသက်မောင်” တဲ့။ ကြော်ငြာလောကမှာ နာမည်ကြီးကာစ Model တစ်ဦး ဖြစ်သလို ငွေကြေးပြည့်စုံလွန်းပါသည့် ဤသူဌေးသမီးက ဘာဖြစ်လို့များ သူ့လို အညတရလူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး အာရုံစိုက်နေခဲ့ရပါသလဲ။ အချိန်ရသည်နှင့် မကြာမကြာ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ကမ္ဘာကို ရောက်လာတတ်တာ။ အလုပ်များနေရပါသည့် သူ့ကို မရှိန်မလန့် အားနာမှုမရှိပါဘဲ ရှေ့ကထိုင်ကြည့်လျှင် ကြည့်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘေးကနေ စကားတစ်တွတ်တွတ် ပြောလိုသဖြင့် နှောင့်ယှက်နေခဲ့တာပါလေ။

“ယူက သိပ်ရိုးတာပဲ”

“အဲဒီလောက်အေးတဲ့ ရေခဲတုံးလေးမျိုးကိုပဲ တိုက ငုံထားချင်တာ”

“ယူမှာ ခုထိ စိတ်ဝင်စားရမယ့်သူ မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဘေးမှာ တို့တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာကို နည်းနည်းလောက် ငဲ့ကြည့်တတ်စမ်းပါ ယူရဲ့”

ဆိုသည့်စကားတို့ကို မိန်းကလေးတန်မဲ့ နှုတ်ခဲစွာ ပြောခဲ့သူပါလေ။ အမှန်တော့ သူက သိပ်ရိုးအေးသည့် ပုံတုံးယောက်ျားလေးမျိုး မဟုတ်ရပါ။ အမေတစ်ဦး သားတစ်ဦးမို့ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲစေမည့် မည်သည့်လုပ်ရပ်မျိုးကိုမှ မလုပ်မိစေရန် အမြဲသတိထားနေတတ်ပါသည်။ လူငယ်လေးပါပဲ။ အထူးသဖြင့် အလုပ်ရှင်၏ညီမအရင်းကို သူလို သာမန်လူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆန့်ကျင်ပြရမှာပါလိမ့်။

နဂိုကတည်းက အားနာတတ်သည့်အကျင့်ရှိသလို GM 'ကိုကျော်စွာ' ၏ မျက်နှာလည်းရှိသေးတာမို့ သိပ်ကြီး အရောမဝင်ချင်ပေမယ့် ပြုံးပြရုံ နှုတ်ဆက်ရုံတော့ သူ လုပ်ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်ကိုယ် သဘောကျသည်ဟု ဆိုကာ ရဲတင်းပြလာသည့် ခေတ်ရှေ့ပြေး လှတပတကောင်မလေးရဲ့ စက်ကွင်းထဲမှာ မမိရအောင် မနည်းကြီး ရုန်းခဲ့ရတာပါလေ။

“ညီမ၊ မရှိပေမယ့် မိန်းကလေးတွေအပေါ် နှမချင်းစာနာစိတ် ရှိပါ”

“ကိုယ်က သူများသားသမီးကို တာဝန်အပြည့်ယူနိုင်လျှင် နှုတ်ရော လက်ဝါ မကျူးကျော်မိပါစေနှင့်”

“နှုတ်မစောင့်စည်းတတ်ပါက ဘဝပါပျက်တတ်သည်”

ဟူသည့် မေမေ့အဆုံးအမတို့ကို နေ့စဉ်ကြားနာနေရသဖြင့် တော်ရုံ အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်လျှင် မိန်းကလေးတွေနှင့် သူက ခပ်ကင်း ကင်းနေတတ်ပါ၏။ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပါသည့် ကာလတစ်လျှောက် ယခု အသက် (၂၆) နှစ်အထိ ဒီလို ရဲတင်းပြီး ပြောရုံပါသည့် မိန်း ကလေးမျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဆုံဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ အကြည့်ရုံ အပြော ရုံ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း မလုံတလုံ ဝတ်ရဲလွန်းပါသည့် ‘ဘေဘီ သက်မောင်’ ကို စိတ်ဝင်စားချောထက် အလိုလို ရှိန်နေလန့်နေတော့ ခက်သားလား။

သူနေရာမှာ တခြားခပ်ရဲရဲလူငယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဤချာတိတ်မ မလွယ်ပါလေ။ ဒီခေတ်ကိုက “အထာ” ပေးသည်နှင့် “လာထား” ဖြစ်သွားမှာအမှန်ပါ။ ငွေရှိပြီး ဘယ်အရာကိုမှ မကြောက်မလန့်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကုမ္ပဏီတတ်သည့် မိန်းကလေးမို့ သူလိုယောက်ျား လေးကပင် ပြန်လန့်နေရတာက သိပ်သဘာဝမကျပါလေ။

ပြီးတော့လည်း အသက် (၁၇) နှစ်မှာ ချစ်သူကောင်လေးနှင့် လိုက်ပြေးခဲ့သည့် သတင်းက သဲ့သဲ့မျှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ မိဘအရှိန်အဝါဖြင့် သတင်းမကြီးအောင် တမင်ဖုံးကွယ်ထားသည့်နယ်ပါ။ ထိုသို့သော အတွေ့အကြုံကြောင့်ပင် ဒီကောင်မလေး ဤမျှ ရဲတင်းနေတာပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ သူ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ဒီကွန်ပိုမာက ကုမ္ပဏီရုံးခန်း တွေ တစ်ထပ်စီ ငှားထားသဖြင့် သူ ဝင်လုပ်ရမည့် ငါးလွှာအထပ်သို့ lift ဖြင့် တက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီမှာရော ရုံးချုပ်မှာလို ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းတွေ ရှိပါ့မလား။ နေရာတကာ မိန်းကလေးတွေနှင့်ချည်း အတူတူလုပ် နေရသဖြင့် သူ အတော်စိတ်ပျက်ရလေ၏။ ကံကောင်းခြင်းတွေကို ပေးလှည့်ပါ ကံကြမ္မာရယ်။

“ထင်!”

Lift က သူရပ်မည့်အထပ်မှာပင် ရပ်တန့်သွားလေ၏။ Corridor သို့ထွက်လိုက်စဉ် သူ့ကို ညွှန်ကြီးသဘောနှင့် လာခေါ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါလေ။ ရော်! ဘယ်အခန်းကို ဘယ်လိုဝင်ရ ပါ့မည်နည်း။

တခမ်းတနား ကြိုဆိုတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် “ဒီဘက်

၃၀ မေသဒွါဇောဇ်

ကြွပါ” ဟူ၍ ညွှန်ပြသူတော့ နှိပ်သံတာ မဟုတ်ပါလား။ လုပ်ငန်းလည်း ကွဲပြားမည်ဖြစ်သဖြင့် ဒီရုံးခန်းမှာ သူ တော်တော်နှင့် အထိုင်ကျ ဦးမည် မထင်ပါ။

“ဒီမှာ”

“ရှင်!... ဪ... ဘယ်သူ”

“မန်နေဂျာထိုင်ရမယ့် ရုံးခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“ဟယ်!”

“ဟိုထောင့်ခန်းပါရှင်”

“Thanks!”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ပေမယ့် တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေသဖြင့် ဘေးမှတစ်ယောက်က ညွှန်လိုက်လေ၏။ သူက ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေကို အနည်းငယ်မျှ ပြုံးပြလိုက်ပြီး နောက် ရုံးခန်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ ထောင့်ဆုံးခန်းမှာ စာတမ်းချိတ် ထားသလို တာဝန်ရှိသူသာ ဝင်ရန်ခွင့် Door Lock ကို သူလှည့်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။

“ဂျုလောက်!”

“အမလေး”

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ဘတ်ကို ဝင်တိုးသလို ဖြစ်သွားပါသည်

အခြားကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၃၁

မိန်းကလေး၏ခါးကို ပက်လက်မလန်စေလို၍ အမြန်ဖမ်းတိန်းပေးလိုက် ရပါသည်။ လက်ထဲမှာ အဝတ်စတစ်ခုသာကိုင်ထားပြီး ဘာကိုမှ လှမ်းမခွဲသည့် ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံသွားစဉ် ရင်တစ်ခု လုံး ပြောင်းဆန်သွားလေတော့၏။ ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်များ လှလိုက်သည့်မျက်ဝန်းလေးတွေပါလဲ။

(၃)

“အို! ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရော်... မင်းကမှ ကိုယ့်ကိုဝင်တိုးတာလေ အမိရဲ့”

“ကျွန်မနာမည် အမိမဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

ကောင်မလေး၏မျက်စောင်းလှလှလေးကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ အဘယ်မျှ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းပါသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေပါလိမ့်။ လသားကလေးငယ်တွေနယ် မျက်သားပြာပြာထက်မှာ သူငယ်အိမ်နက်နက်လေးက အနည်းငယ်မျှ ကြီးနေသယောင် တောက်ပသက်ဝင်လွန်းတာလေ။ မျက်နှာပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ဆံပင်စင်းစင်း ရှည်ရှည်လေးကို မြင့်မြင့်လေး

စည်းနှောင်ထားပါသည်။ မိန်းကလေးက အရပ်အမောင်းလည်း အတော်မြင့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်လည်း အနည်းငယ် ပြည့်ပြည့်လေး ဖြစ်နေလေ၏။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ဘယ်လို”

နောက်ထပ် မျက်စောင်းက ထပ်ရောက်လာပြန်လေ၏။

ကြည့်ရတာ အခန်းတွင်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ပြန်ထွက်စဉ်မှာ သူနှင့် အခုလိုတိုးတာပဲ ဖြစ်ပေမည်။ မနက်အစောပိုင်းလေးမှာပင် နဖူးထက် ချွေးအနည်းငယ်မျှ စို့နေသော်ငြား သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြား မှန်မှန်လေးဖြင့် မိန်းကလေး၏မျက်နှာက လန်းဆန်းနေသလို သူရင်ကို ငြိမ်းအေးစေတာပါလေ။

“ကိုယ်က မိုးဝသုံပါ မျက်ဝန်းပြာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေးနော်။ ကျွန်မ လက်သွားဆေးလိုက်ဦးမယ်။ အပူ အအေး ဘာများသောက်ချင်ပါသလဲ”

“ဒါဆိုလည်း Black coffee တစ်ခွက်ဖျော်ပေးပါ။ အချိုလျှော့ထည့်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘မျက်ဝန်းပြာ’ တဲ့။ ဘယ်လောက်ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့

ဗု မသေခွါမောင်

အမည်လေးပါလဲ။ အမည်နှင့် အင်မတန်မှ လိုက်ဖက်လွန်းပါသည်။ မိန်းကလေးကို သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ဘွားခနဲ တွေ့ခဲ့ရတာပါလေ။ အဘယ်မျှ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေပါသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါလိမ့်။ တစ်ဦးက ဘိုဆန်ဆန် ခေတ်ရှေ့ပြေး အပူအလှနှင့် ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကဖြင့် နဂိုယဉ်သက် ရင်အေးစေသည့်အလှနှင့် မိန်းကလေး ဖြစ်နေလေ၏။

ဆုံလည်ခုံ အသစ်ထားပေးထားပြီး အလုပ်စားပွဲကို ရှင်းလင်းသပ်ရပ်စေသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သူ ထပ်ပြီးမိလေသည်။ မိန်းကလေးဝိသသည့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုက သိသာစေတာ မဟုတ်လား။ Uniform ကြောင့် သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း မဟုတ်မှန်း သူသိနေပါ၏။ စားပွဲနောက်သို့ ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ဆုံလည်ခုံထက် သူ ထိုင်ချလိုက်စဉ် အခန်းတံခါးက ပွင့်သွားလေသည်။

“ရပါပြီ၊ သုံးဆောင်ပါရှင်”

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ဒီက အလုပ်တွေကို ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူးနော်၊ မင်းသင်ပြပေးမှ ဖြစ်မှာ”

“ရှင်!”

အခြိုးကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၃၅

အလို! ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ရုံးချုပ်ကနေ ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းကို မလွှတ်ပေးဘဲ ဘယ်လိုလူကို လွှတ်လိုက်ပါသလဲ။ ‘မဆန်းသော်တာ’ မရှိစဉ် ပင်ပန်းခြင်းတို့က လျော့ပြီထင်တာ မှားလေပြီ။ အသက်ငယ်ရာထူးနိမ့်သည့် လူကို သင်ရလျှင် တော်ပါသေးရဲ့။ အခုတော့ ကျွန်မထက် ရာထူးကြီးပြီး အသက်ပါကြီးသည့် လူကိုမှ သင်ပြပေးရမှာတဲ့လား။ သေလိုက်ပါတော့ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

“ဘာလဲ... နားမလည်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရုံးချုပ်ကနေ”

“ရုံးချုပ်မှာ လုပ်ရတာက Export Import စာရင်းဇယားတွေလေ။ ဒီမှာက ပိစိပွစိစာရင်းတွေ စစ်ရမှာ ဦးနှောက်ခြောက်စရာကြီး မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကုန်ပစ္စည်းမတူတာဘဲရှိတာလေ။ List တွေ၊ Income တွေ အားလုံးက ဆင်တူပဲဟာ”

သူက ပခုံးကိုတွန့်ပြရင်း ကျွန်မဖျော်လာပေးသည့် Coffee ကို သောက်နေလေ၏။ နှစ်ငုံ့မျှသောက်ပြီးစဉ်မှာ ခေါင်းညိတ်ပြကာ နှစ်သက်ကြောင်းပြလေသည်။ ရော်! အလုပ်လာပြီး တာဝန်အကြီးကြီးယူရမှာထက် ကော်ဖီအရသာကို ဖိပ်ခံပြီးသောက်နေတာလေ။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်။

“GM ကိုကျော်စွာက Tea ကြိုက်တာ။ သူ့နီး မဆန်း သော်တာကရော ဘာကြိုက်သလဲ ဟင်”

“အကုန်အစုံကြိုက်တယ်ရှင်။ Weather station ကြည့်ပြီး အဆင်ပြေသလို လုပ်ပေးရတာပဲ။ ကျွန်မ အလုပ်စပြီ”

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ရေတအားဆာတတ်တယ်”

“အဲဒီနောက်က Refrigerator ထဲမှာ ready ရှိတယ်၊ ယူသောက်ရှင်”

သူ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိပါ၏။ အဘယ်မျှ သွက်လက် ဖျတ် လက်လွန်းပါသွ် မိန်းကလေးပါလဲ။ သူ တစ်ခွန်းပြောရုံဖြင့် ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြန်ပြေးကွင်းကအပြည့်ပါလဲလား။ အသက်ငယ်ငယ်လေးနှင့် ဒီရာထူး ဒီနေရာကို ဒီလို ကျွမ်းကျင်မှုတွေကြောင့် သူမ ရခဲ့တာ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ Computer ဖွင့်၍ လုပ်ငန်းကို စလုပ်နေလေပြီ။ သူလည်း ဒီတိုင်း ဘာမှ မသိသလိုနေလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

စားပွဲထက် တင်ထားပါသည့် File တစ်ထပ်ကြီးကို တစ်ခု ချင်း ယူ၍ စစ်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ တကယ့်ကို တိုလီမိုလီပစ္စည်းစာရင်း တွေ တစ်ပြုံကြီးပါပဲ။ ဒါတွေကို ‘မဆန်းသော်တာ’ အဘယ်မျှ

ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး ဦးဆောင်လုပ်ခဲ့ပါလိမ့်။ များလိုက်တာ။ စာရေး ကိရိယာစာရင်း၊ fancy အလှပစ္စည်းစာရင်း၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းစာရင်း များမှများပါလဲလား။

“ဒီမှာ”

“ဒါက ဘာလဲ”

“အမှာစာ၊ fax မလာရင် Email နဲ့ပို့တယ်။ Phone နဲ့ လည်း လာတတ်လို့ ပြန်ထားပေးတာ”

“No! No! ... အဲဒါ ကိုယ်မယူဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ... မှာသမျှပစ္စည်းတွေ ကိုယ်မှ နားမလည်သေးတာ မျက်ဝန်းပြာရဲ့”

“ဪ... ကျွန်မ မရှိတဲ့အချိန်မှာမှ phone လက်ခံရမှာပါ ဦးမိုးဝသံရဲ့။ ဒါလေးတောင်မှ မလုပ်နိုင်ဘူးလား”

“နေပါဦး၊ မင်းက မရှိရအောင် ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ လူကို ရုံးမှာ အမြဲထိုင်နေသည်ဟု ထင်နေပုံပါလေ။ ကျွန်မမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ လွန်းဆန်နယ် ဟိုဒီပြေးနေ ရတာကိုဖြင့် သူ မသိပါချေ။ အခုမှပဲ မူကြိုညွှားစထားသည့် ကျောင်း သားနှင့် အမေနှယ် ဖြစ်နေပြီ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ဧရာ၊ ခက်ပါရဲ့နော်။

၃၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကျွန်မက office staff သီးသန့် မဟုတ်ဘူးရှင်။ Marketing ဆင်းရဲတဲ့ရက်တွေဆို အပြင်ချည်းထွက်နေရတာ။ တစ်ခါတလေ ည (၆) နာရီမှ ဒီကိုပြန်ရောက်တာရှင်”

“ဟင်!... ဒါဖြင့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဪ... တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ချင်ရင် Assistant ခန့်ပေါ့ရှင်”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ဒီမှာ မင်းရှိနေလို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို လွှတ်လိုက်တာ မျက်ဝန်းပြာရဲ့။ နေဦး ကိုယ့်နာမည်ကို ဦးတင်မခေါ်ပါနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဂျာကြီးလို့ခေါ်ရမှာလား”

“အဲဒါက ပိုဆိုးသေးတယ်၊ မခေါ်နဲ့”

ရုံးသုံး phone တစ်လုံးကို သူ့စားပွဲထဲ ပြန်ပို့ကာမှ ပြဿနာက ထပ်ကြုံပြန်လေပြီ။ အတော်လက်ပေါက်ကပ်သည့်လူပါပဲလား။ နာမည်ခေါ်ရတာကိုကအစ ခက်ခဲမှုဖြစ်စေတာပါလေ။ ကျွန်မနာမည်ကိုကျ ခဏခဏခေါ်နေပြီး သူ့အမည်လေး တစ်ခါမျှ သုံးသည်ကို ထွန့်ထွန့်လူးပြနေတော့တာပါပဲ။

“ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“ကိုမိုးလို့ခေါ်ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အစ်ကိုလိုပဲခေါ်ပါ။

ခေါင်းကြီး၏ စွာသည့်မိုး ၃၉

မင်းနဲ့ကိုယ်က အသက်သိပ်ကွာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပြီးရော... ပြီးရော ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“မပြီးသေးဘူး”

“ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“ကိုယ့် computer power မပွင့်ဘူးလေ”

“အဲဒါက ကျစ်!... ခဏဖယ်ပေး”

ပါးစပ်က ပြောနေလျှင် အချိန်ပိုကြာမည်မို့ ခုံမှာထိုင်နေပါသည့် သူ့ကို ဘေးရွှေ့ခိုင်းလိုက်ရပါ၏။ ‘မသော်တာ’ မရှိသဖြင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ဒီခုံမှာ မသုံးတာမို့ plug တွေ ဖြုတ်ထားတာကို မေ့နေသဖြင့် စားပွဲအောက်မှာ ဆင်ထားပါသည့် ပလတ်အပေါက်တွေထဲမို့ သူ့ပစ္စည်းသူ့နေရာနှင့် စနစ်တကျတပ်ကာ ခလုတ်ဖွင့်ပေးလိုက်ရလေသည်။ ဒီလူနှင့်တော့ အစအဆုံး အကုန်လုံး လိုက်လုပ်ပေးနေရတော့တာပါပဲလား။

“ဖွင့်ကြည့်တော့လေ၊ ရပြီမဟုတ်လား”

“Ok! Thanks!”

“ဒါက ဒီလကုန် ရုံးချုပ်ကိုယူသွားပေးရမယ့် file တွေမို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါတွေအရင်စစ်ဆေးပြီးမှ ကျန်ခဲ့တဲ့လကစာရင်းတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်စစ်သွားပေါ့”

“အင်း”

“Email ကို မနက်ထိုင်း စစ်ကြည့်နော်”

“အင်းပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူ၏မျက်စောင်းထိုးနေရာမှ နံဆီ ပြန်သွားပါသည်။ ကောင်မလေးကို လိုက်ကြည့်မိပြန်လေ၏။ အပေါ်မှ blouse အဖြူကို Mini skit အပြာနုနုလေးဖြင့် တွဲဝတ်ထားသဖြင့် ပြည့်ပြည့်တင်းတင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို အထင်းသားမြင်စေရတာပါ။ မြင့်မြင့်လေး ချည်ထားပါသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့က ကျောနောက်မှာ စင်းစင်းလေး ကျနေလေသည်။

ယဉ်လိုက်တာ။ ချောသည် လှသည်ဆိုတာထက် ချစ်စဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ဆိုပါက ပို၍ မှန်ပေမည်။ ခပ်စောင်းစောင်း အနေအထားမှာ ခေါင်းညှိုး အလုပ်ရှုပ်နေပါသည့် နဖူးပြေပြေလေးထက်မှ ဆံနွယ်မျှင်မျှင်လေးက အနောက်ဘက်မှ Aircon ကြောင့် တစ်ချို့ တစ်ချို့ လွင့်သွားတာ ကဗျာဆန်လွန်းနေလေ၏။

အလို! သူ ဘာတွေ့ဖြစ်နေပါလိမ့်။ တစ်ခါမှ ဤသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သေချာစေ့စေ့ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမျိုး မရှိခဲ့ပါလေ။ အခုတော့ဖြင့် မျက်စိအကြည့်က သူမထံသို့ မကြာခဏရောက်သွားရသဖြင့် ခက်တော့နေပါပြီ။ ဒီပုံစံနဲ့ အလုပ်တော့ဖြစ်ဦးတော့မှာ

ပါပဲ။ ‘ဘေဘီသက်မောင်’ ၏ မြင်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရခဲ့တာက သူ့အတွက် ထိပါးပါသည်နယ် ကံအကောင်းကြီး ကောင်းခဲ့တာပါလေ။ သမာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင်မလို့ပဲ ဒီနေရာကို သူ ရုတ်တရက် ရောက်လာတာ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။

“ဒေါက် ဒေါက်!”

“မငယ်... ဒါက reject list ပါ”

“ထားခဲ့... ထားခဲ့”

လှမ်းပေးလိုက်ပါသည့် စာရွက်ကို စက္ကူဖိဖန်တုံးဖြင့် ဖိထားလိုက်ပြီး နောက် လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်နေပြန်သည်။ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မကြာခဏ ဝင်လာကာ သူ့ကို မရဲတရဲ ကြည့်ကြည့်သွားကြလေ၏။ အခုမှပဲ မျောက်ဖိုးစိန်ကို လာကြည့်သလို ခံရပါရောလား။

အလုပ်လုဖိုရင်း ပြီးချင်လာပေမယ့် သူ မျက်နှာကို တမင်တည်ထားရပါသည်။ ကိုယ်က ဒီနေရာကို လူကြီးအနေနဲ့ ရောက်လာမှတော့ အငယ်တွေနဲ့ ရောကောသောကော နေလို့မှ မဖြစ်တာလေ။ ‘မငယ်’ တဲ့။ ဘာလို့များ ဤသို့ခေါ်ကြတာပါလိမ့်။ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ဟူသည့် အမည်လှလှလေးရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ‘မငယ်’ ဟု အခေါ်ခံရပါသလဲ။

၄၂

မမသဒ္ဓါမောင်

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“မငယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ကြတာလဲ”

“ဪ၊ ကျွန်မက အိမ်မှာ အငယ်မို့ မငယ်လို့ ခေါ်ကြတာ

ပါ”

“အထက်မှာရှိတာ အစ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမနာမည်က လဝန်းဝါတဲ့၊ ကျောင်းဆရာမ

ပါ”

“လုလိုက်တာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး နာမည်လှလှလေး

တွေ”

“မေမေ မှည့်ပေးခဲ့တာပါ”

“ပေးခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မေမေက ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံသွားတာလေ”

“ဪ”

တိုက်ဆိုင်မှုလေလား၊ သူကဖြင့် အဖေမရှိတော့သည့် အမေတစ်ခု သားတစ်ခု၊ သူမကဖြင့် အမေမရှိတော့သည့် အဖေနှင့် သမီးတို့လေး၊ သို့သော် မျက်နှာထက် အားငယ်ရိပ်တို့ ရှိနေပါဘဲ ပြတ်သား

အငြိုးကြီး၍ စွာသည့်မှိုး

၇၇

ရဲတုံ့ဟန်က သူမထံမှာ အထင်းသားမြင်သာနေတာပါလေ။ ကြိုက်တယ် ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ မင်းရဲစိတ်ဓာတ်မာမာလေးကို ပိုသဘောကျတော့ပါ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်!”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ခေါ်လို့ကောင်းတာနဲ့ ခေါ်ကြည့်လိုက်မိတာ”

မျက်စောင်းထိုးပြန်လေ၏။ အဲဒီမျက်စောင်းလေးက ကိုယ့်နှလုံးသားကို လာစိုက်စေတာ မင်းမသိလေသလား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

(၄)

မမက ကလေးတွေ စာမေးပွဲဖြေထားပါသည့် အဖြေစာရွက်တွေကို အမှတ်ခြစ်ရင်း ကျွန်မပြောနေသည်ကို ရယ်နေလေ၏။ ည (၉) နာရီကျော်ချိန်အထိ ညီအစ်မတွေ စကားပြောခြင်းက မပြီးပါလေ။ ကျွန်မလက်ထဲမှာလည်း laptop တစ်လုံးနှင့် သင်တန်းမှပေးထားပါသည့် အိမ်စာတို့ကို လုပ်နေခြင်းပါ။ ဖေဖေနှင့်ဘွားဘွားတို့ ညစဉ် (၁၀) နာရီခန့် အိပ်ကြပြီမို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားကို ခပ်တိုးတိုးသာ ပြောနေကြတာ ဖြစ်လေသည်။

“သူ မတတ်လည်း ငယ်ကရှင်းပြမှပေါ့”

“ဧတော်... မမကလည်း သူက မန်နေဂျာရာထူးနဲ့ရောက်လာတာလေ။ ငယ်လက်ထောက်မို့ သင်ပေးရတာ အကြောင်းလား။

အငြိုးကြီး၏ ရွာသည့်မိုး ၄၅

ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ပြန်သင်ပေးနေရတယ်လို့။ သဘာဝကို မကျဘူး”

“သူ စာကယ်နားမလည်တာလည်း ဖြစ်မှာပါ ငယ်ရယ်။ ဘယ်သူက တတ်ရဲ့သားနဲ့ မတတ်ယောင်ဆောင်ပြီး လူအထင်သေးခံချင်မှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်မ မျက်နှာကို မဲ့လိုက်မိပါ၏။ မသိနားမလည်လို့တဲ့လား။ သူ့ပုံစံက ထိုသို့မထင်ရပါ။ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ ဒီလို ရာထူးကြီးနေရာကို ရခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တမင်တကာပဲ ကျွန်မကို ပင်ပန်းစေချင်လို့များ သင်ပြခိုင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါလေ။

မမကို ပြန်ပြောနေပါသည့် အကြောင်းတွေထဲမှ သူနှင့် စဆုံစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့မိပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူရင်ခွင်ကြီးကိုမှ တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုးမိတာပါလိမ့်။ ကျွန်မခါးကို အားနာမူမရှိပါဘဲ ဆွဲကိုင်လိုက်ပုံက ရဲတင်းလွန်းနေတာပါလေ။ အမလေး! ကြက်သီးထလိုက်တာနော်၊ ခုထိ ပြန်တွေးမိတိုင်း အသည်းယားနေရတုန်းပါပဲ။

ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ‘မိုးဝသို’။

“သူနာမည်လည်း လှတာပါပဲ ငယ်ရဲ့။ အေးအေးချမ်းချမ်းလေး”

“လူက မအေးဘူး မမရဲ့၊ တကယ့်မီးခဲ ခွစာ”

“ဟဲ့!... ကိုယ့်အထက်လူကြီးကို အဲဒီလိုပဲ ပြောရလား”

“မှန်တာပြောတာလေ။ မမတွေ့ဖူးမှ သူ့အကြောင်းသိမှာ။
ဂဏီဂဏောင်လည်း ဘာကျသလဲမမေးနဲ့။ စာရင်းလေးစစ်ရရုံကို သူ
ချည်း ပင်ပန်းတာကျနေတာပဲ။ ငယ်တို့မှာ တစ်ရက်စာရင်းကို တစ်ရက်
အလျင်မီအောင် မနည်းလုပ်ပေးနေရတာကို။ ခဏလေးမကြာလိုက်နဲ့
နာမည်ကခေါ်ပြီ”

“ဟင်းဟင်း... ဝါဝါတို့ ပပတို့ သတ္တတို့တွေ ဘာပြောသေး
လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်များ မဲနိုက်ပြီး
ရောက်လာသလား ထင်ရတယ်။ ဟိုစာရွက်လာဖို့ ဒီစာရွက်လာယူနဲ့
ရုံးခန်းကို ဝင်ထွက်ချင်သလို စိတ်ကြိုက်လုပ်နေတော့တာပဲ”

“သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့ အကြောင်းရှာကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“တော်တော်ချောလား”

“ဪ... မမကလည်း”

“သေချာမကြည့်မိဘူးလို့တော့ ညာမယ်မကြံနဲ့နော်။ ကိစ္စနီး
တို့နဲ့လည်း ဒီလောက်ကြီး ရင်းနှီးလာခဲ့တာ ကြာပြီ။ ချောတာ ခန့်တာ
တည်ငြိမ်တာလောက်တော့ ခန့်မှန်းပြီး ပြောနိုင်ရမယ်”

ပြဿနာပါပဲလား။ သူနှင့် စတွေ့တာက ရင်ထိတ်စရာ
မြင်ကွင်းမျိုးပါလေ။ ခန့်တာက တည်ငြိမ်တာမျိုးက ကိုကိုနေခွန်းခထံမှာ
သာရှိနေတာပါလေ။ အသားလည်းဖြူဝင်းနေကာ မမ၏ချစ်သူ ကိုကို
ကျော် (ဒေါက်တာကျော်စ) ထက်ပင် ပိုအရပ်မြင့်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေ
တာမဟုတ်လား။ ကြည့်ကောင်းသည်ဆိုတာမျိုးကလည်း ‘ကိုကို’
လိုလူကိုသာ ညွှန်ပြရမည်သာ။

“ဟယ်!... အဲဒီလောက်တောင် အတွေးနက်ပြီး စဉ်းစားနေ
ရလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရုပ်တော်တော်များဆိုးနေလို့လား”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိလေတော့၏။ ဒီစကားကြားသွားလျှင်ဖြင့်
သူ ဒေါပွမည်မှာ အမှန်ပါ။ အရပ်မြင့်ပြီး အသားညိုကာ ကြိုက်နှစ်
သက်ပါသည့် colour ကလည်း ခပ်မှိုင်းမှိုင်းမို့ သူ့အသားရောင်ကို
ပိုမှောင်စေသည့်နယ်ပါလေ။ မျက်နှာလည်း တည်ပြီး ‘ကိုကို’ လို
အပြုံးချိုချိုကဖြင့် ကပ်စေးနည်းသလိုပါပဲ။

“အရမ်းကြီးမဆိုးပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ”

“နင့်ဟာကလည်း ဘာကြီးလဲ”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောလို့ရတာကိုး မမရဲ့။ အသားက ညိုပြီး

၄၈ မမသဒ္ဓါဇောဇ်

မျက်နှာကတည်သေး။ စကားပြောတာလည်း လေသံက အထက်စီး ဆန်နေသေးတာ”

“သွားပါပြီ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုဒွန်းကို မယှဉ်နိုင်လို့လေ”

“ဪ... ကိုကိုနဲ့တော့ ဘယ်ယှဉ်သာပါမလဲ။ ဟိုက ရုပ်ရည် ပညာဂုဏ် ဘာတစ်ခုမှ ပြစ်ချက်ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ဆန်ကွဲနဲ့ ဖွဲ”

“အေးပါ... အေးပါ။ အဲဒီစကားသာ ကိုဒွန်းကြားရင် မိုး ကို ဒူးနဲ့တိုက်လိမ့်မယ်”

မမနှင့်အတူ ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မိလေ၏။ အမှန်ပါပဲ ‘ကိုကို နေဒွန်းခဲ’ အကြောင်းကို ဘယ်တော့တွေ့တွေ့ စိတ်ချင်းမြေ့စရာတွေ ချည်းပါလေ။ အိမ်ကို ဆေးကျောင်းသားမဖြစ်ခင်ကတည်းက ဝင်ထွက် ခဲ့တာမို့ ‘ကိုကိုကျော်’ နှင့်အတူ မမကို ပိုးပမ်းနေသည်ဟုသာ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိတာပါ။

‘ကိုကိုကျော်’ နှင့် မမတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပေမယ့် မျက်နှာ အမူအရာတစ်ချက်မှမပျက်ပါပဲ အိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေဆဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ အံ့သြခဲ့ရပါ၏။ မမက ကျောင်းဆရာမမို့များ ‘ကိုကိုကျော်’

ဇာပြန်ကြီး၏ စွာသဉ်းစိုး ၄၉

နှင့် ယှဉ်မလှတာများလား။ ကျောင်းမှာ (အခု ဆေးရုံမှာ) လည်း ‘ကိုကို’ ရုပ်ရည်၊ သဘောကောင်းခြင်းကြောင့် သဘောကျ နှစ်ခြိုက် ကြမည်သာ။ ဂုဏ်ရည်တူ အဆင့်အတန်းတူ မမဒေါက်တာချောချော လေးနှင့်သာ တွဲမိလျှင်ဖြင့် အင်း! နည်းနည်းတော့ နှမ့်မျှောမိသားပါပဲ။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ကိုကိုကို မရွေးဘဲ ဘာလို့ ကိုကိုကျော်ကို ရွေးရတာလဲ”

“အလိုတော်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူကိုပဲ အဖြေပြန်ပေးရတာပေါ့ ငယ်ရဲ့။ မချစ်တဲ့သူကို ရွေးစရာလား”

“ကိုကိုက မမကို ဖွင့်မပြောဘူးလား”

“ပြောစရာလား။ ကြိုက်မှမကြိုက်တဲ့ဟာ”

“သိပါဘူး။ မမဆီ အမြဲလာနေတော့ အဲဒီလိုပဲ ထင်လိုက် မိတာ”

“အဲဒါ ဟို သတ္တိခဲကြောင့်လေး၊ သူ တစ်ယောက်တည်း မလာရတာနဲ့ပဲ ကိုဒွန်းက တပျိုးတွဲတွဲလာခဲ့ရတာ”

“ဆရာဝန်ဖြစ်တာတောင်မှပဲ”

မမက ကျွန်မကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း ကျိတ်ပြီးလိုက် လေတော့၏။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကျွန်မက ပွင့်လင်းသလောက်

၅၀ မေသဒွါဇောဇ်

မမက လျှို့ဝှက်သိုသိပ်ကျင့် ရှိတာလေ။ ဘာကိုများ မသိစေချင်လို့ ဘာကိုများ ဖုံးကွယ်ထားချင်ရတာပါလိမ့်။ အမှတ်ခြစ်စရာ သုံးလေး အုပ် ရှိနေသဖြင့် အာရုံပြန်စိုက်လိုက်တာမှ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကျွန်ုပ် စာထဲ ပြန်လှည့်လုပ်ရလေတော့သည်။

“ဟော!”

Phone သံကြောင့် မမက ခေါင်းထောင်သွားလေ၏။ Ring Tone သံက ကျွန်မ၏ phone ဖြစ်နေသဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်လေ သည်။ ညဘက် အားသွင်းထားပါသည့် phone ကို ထယ့်စဉ် မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ကို ဆက်သွယ်လာပါရော လား။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူလဲ”

“အဟင်း... ကိုကို”

“ပြောင်းပြန်တွေပါပဲလား”

“မမပဲ ညပိုင်းအလုပ်ရှုပ်လို့ ကိုကိုကျော်ကို မဆက်ဖို့ ပိတ် ပင်ထားပြီး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Goodnight လေးတော့ ဟော!”

“လာပြီ မဟုတ်လား။ သွားကိုင်တော့လေ”

မမက အိပ်ခန်းထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လမ်းလျှောက်ရင်း

အခြိုးကြီး၍ - ချာသည့်မိုး ၅၁

ဝင်သွားလေတော့၏။ Plug ဖြတ်ထားလိုက်ပါသည့် phone ကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။ အသက်ရှည်ဦးမှာပါပဲလေ။ အခုပဲတွေးရင်း ပြော နေကြပါသည့် ဒေါက်တာနေခွန်းခက ထူးထူးဆန်းဆန်း phone ခေါ်ပြန်တာလေ။ အင်း! ကျွန်မ အထက်တန်းတက်စဉ်ကတည်းက အိမ် phone နှင့်လည်းပြောခဲ့ဖူးတာပါလေ။

“ဟယ်လို”

“ငယ် အိပ်ပြီလား”

“မအိပ်လို့ phone ကိုင်တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဘာလုပ်နေလဲ”

“သင်တန်းက Homework”

“တက်ပြန်ပြီလား နောက်တစ်ခု”

“ဒါပေါ့၊ ငယ်တို့က ဒီလောက်ကြိုးစားတာတောင်မှ ကိုကို ခြေမှုန့်ကိုတောင် မိတာမဟုတ်ဘူး။ သိလျက်သားနဲ့”

‘ကိုကို’ က သဘောကျရင်း တီးတိုးရယ်လေတော့၏။ လက်မှနာရီက ည (၁၀) နာရီထိုးကာနီးမို့ ခုထိမအိပ်ဘဲ လှမ်းဆက်တာ ပေါ့လေ။ အိမ်စာလုပ်နေသည်က အနည်းငယ်သာကျန်တော့သဖြင့် phone ကို speaker ဖွင့်ရင်း ဆက်တိစားဖွဲ့ထက်ချကာ laptop ခလုတ်ပေါ်သို့ လက်က ပြန်ရောက်သွားရလေသည်။

“ဟောဗျာ!... စပီကာဖွင့်ပြီး ပြောနေတာလား”

“အင်းပေါ့”

“သွားပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လဝန်းကြားတော့မှာပဲ”

“အမလေး... မမက သူ့ဘဲဘဲ phone ခေါ်တာနဲ့ အခန်းထဲမှာ လေဖုတ်နေပြီ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ကြားလည်း ဘာဖြစ်လဲကိုကိုရဲ့။ လူမသိစေချင်တာတွေများ ပြောချင်လို့လား။ ငယ်က နှုတ်မလုံဘူးနော်၊ တော်ကြာ သတင်းပွမ ငယ်ပေါ် မပုံချချင်နဲ့”

“ဟင်းဟင်း... မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါနဲ့ ဘယ်က ပြောနေတာလဲ၊ အိမ်မှာပဲလား”

“No!... Duty ဝင်နေတယ်”

“ဟယ်!... Night duty”

“အင်း... အခု ဗိုက်ဆာတာနဲ့ canteen ရောက်နေတာ။

Operation တစ်ခု အခုလေးတင်ပြီးတယ်”

“Ok ရဲ့လား”

“Ok တာပေါ့ ငယ်ရဲ့။ နေ့ခင်းခါဆိုမှ”

“အားကျလိုက်တာကွာ”

သူ ရယ်ပြန်လေ၏။ စိတ်ရင်းဖြင့် တကယ်အစစ်အမှန် အားကျမိတာပါ။ ကိုယ်တိုင် ဆေးကျောင်းတက်ခွင့်မရခဲ့သဖြင့် နားကျပ်ကိုင်ကာ duty coat ဝတ်ထားပါသည့် ဆရာဝန်တွေအပေါ် အဘယ်မျှ လေးစားအားကျခဲ့ရပါသလဲ။ လူနာတွေအပေါ် ကရုဏာ သက်စွာဖြင့် အသက်ကယ်တင်ဆေးကုသပေးနေပါသည့် ဒေါက်တာ တွေက ကုသိုလ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရနိုင်တာပါလေ။

“ကိုကိုကျော်ရောလား”

“No! ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း”

“လွမ်းစရာလေးပါလားနော်”

“မစပါနဲ့၊ ကိုယ့်တကယ် အထီးကျန်နေတာ ငယ်ရဲ့”

“မစပါဘူး၊ အခု ကော်ဖီပဲသောက်နေတာလား။ မုန့်မပါဘူး လား။ ဗိုက်ပြည့်အောင်စားလေ”

“Sand-wish ပါပါတယ် ငယ်ရဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ငယ်ရော အလုပ်မှာ Ok ရဲ့လား”

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ အခု ပြောင်းလာတဲ့ မန်နေဂျာနဲ့

အစပိုင်းမှို သိပ်အဆင်မပြေဘူး ကိုကိုရဲ့။ ဘာမှ မကျွမ်းကျင်တော့လေ”

“မိန်းကလေးပဲလား”

“ဟဲ့တဲဘူး”

“ဟာ!... ဒါဆို ယောက်ျားလေးပေါ့”

“အင်း”

“ကျော်စွာသက်မောင်တော့ လုပ်ချလိုက်ပြီ”

“ဟင်!... ကိုကိုက ငယ်စဉ်ရုံးချုပ်က GM ကိုယိလို့လား”

“အင်း ဘော်ဒါတွေပဲလေ။ ဒီကောင်က ကိုယ်တို့နဲ့ လိုင်းမတူဘဲ business ရွေးသွားတာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငယ်နဲ့ တစ်ရုံးတည်း တစ်ခန်းတည်း အတူအလုပ်လုပ်ရမယ့်သူကို ဖောက်ဖျားလေးရွေးပို့ရလဲကွာ။ သော်တာရော ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“မသော်က due date နီးလို့ နားသွားပြီလေ။ သူ့အစား ရောက်လာတာပေါ့”

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“မိုးဝသိုတဲ့”

“ကြားတာနဲ့တင် နှာစေးချင်လာပြီ”

“ဟင်း ဟင်း... လူကတော့ မအေးဘူး ကိုကိုရဲ့၊ တကယ့် မီးခဲရင်”

“ငယ်တော့ သွားမကိုင်မိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါရင်၊ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ငယ်က ဝေါင်ဝေါင်ရှေးဝေးဝေးရှောင်ပါသတဲ့”

‘ကိုကို’ ရယ်သံက အားမရှိတော့သည့်နှယ်ပါ။ Night ဆင်းရတာမှို အတော်ပင်ပန်းနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ စေတနာဖြင့် သတိပေးမှုကို ထိုစဉ်ကဖြင့် ကျွန်မ မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါချေ။

(၅)

ရေချိုးပြီးဆင်းခဲ့စဉ် မမနှင့်ဖေဖေတို့က ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ရှိနေလေ၏။ ဘာအကြောင်းတွေများ ဆွေးနွေးနေကြတာပါလိမ့်။ ဒီနေ့ အလုပ်ထဲမှ အပြင်သွားရမှာမို့ စကပ်မဝတ်ပါဘဲ style pants နက်ဖြာနှင့် blouse အဖြူကိုသာ ဝတ်ခဲ့တာပါ။ မမက အရင်သွားရ မည့် ကျွန်မအတွက် ထမင်းချိုင့်ကို ပြင်ပေးပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ် လာတင်ပေးလေသည်။

“ဘွားဘွားရော”

“ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်း နေပူဆာလှုံနေမှာပေါ့။ ပုတီး စိပ်ရင်းနဲ့”

“မမ ညနေပြန်လာရင် ဈေးဝင်ဝယ်ခဲ့ဦးနော်”

အခြားကြီး၍ စွာသည့်စိုး ၅၇

“အေးပါ”

“ဒီမှာ ဝယ်ရမယ့်စာရင်း၊ ဟင်းစားပဲဝယ်ခဲ့နော်၊ ဆီတွေ တခြားကုန်ခြောက်တွေကိုက ငယ်ပိတ်ရက်မှ စုဝယ်ပေးမယ်”

“သိပါတယ် ငယ်ရယ်”

ဖေဖေက မမထံ စာရွက်ပေးလိုက်ပါသည့် ကျွန်မကို ကြည့် ရင်း ပြီးလေ၏။ ဈေးဝယ်စာရင်းလေးရေးပေးတာ အဆန်းမှ မဟုတ် တာလေ။ မမက စာသင်တာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ မကျွမ်းကျင် လှပါ။ အိမ်ကို ရှင်းလင်းလှည်းကျင်းတာကိုတော့ မမက ကျွန်မထက် ပိုတတ်လေသည်။ သို့သော် အလုပ်လုပ်တာ နှေးကွေးတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“ဘာပြီးတာလဲ ဖေဖေ”

“သမီးငယ်ကို သဘောကျမိလို့ပါ”

“ဘာကိုလဲဟင်”

“သမီးက မိန်းကလေးအရည်အချင်းထက် ယောက်ျားလေး ဘက် ပိုသာနေသလားလို့လေ။ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်တတ်တာက ထူးပါတော့။ စည်းစနစ်တကျ စီမံခန့်ခွဲတတ်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးက ယောက်ျားတွေမှာပဲ ရှိတာ”

“သိပ်လည်းမပြောပါနဲ့ ဖေဖေ။ နဂိုကမှ ခန္ဓာကိုယ် အပေါက်

၅၈ မမသဒ္ဓါမောင်

အဆက်ရော ဝတ်ပုံစားပုံကိုက ယောက်ျားဆန်နေတာကို”

“ဒါကတော့ သမီးကြီးရယ်။ ငယ်ငယ်က ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေ မောင်တွေနဲ့ပဲ အတူဆော့ကစားခဲ့ရတာ။ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

“ဘွားဘွား ဘာမှာဦးမလဲ မေးသွားဦးနော်”

“အင်းပါ”

“ဒါနဲ့ ဖေဖေတို့ ဘာပြောနေကြတာလဲ။ ဘာလဲ မမ အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာလား”

“ဟယ်! ဘယ်ကသာ”

“အဲဒါက သမီးကြီးနဲ့ မောင်ကျော်တို့ ဆွေးနွေးရမယ့်ကိစ္စပါ။ ဖေဖေက အကြံတောင်းနေတာပါ သမီးရဲ့”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“အိမ်မှာ မေမေအတွက် ကူစောင့်ဖော်လည်းဖြစ် သမီးတို့ ညီအစ်မလည်း ပင်ပန်းသက်သာရအောင် အိမ်အကူခေါ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

မမနှင့်ကျွန်မ အကြည့်ဆုံသွားရပါ၏။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် ရှိနေပါလျက်နှင့် အကူခေါ်တာမျိုးက မဖြစ်သင့်ပါလေ။ မမရော ကျွန်မပါ အလုပ်ကိုယ်စီနှင့်ပွဲ ပင်ပန်းကြတာ အမှန်ပါ။ သို့သော် သူတို့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားရတာက ဒီခေတ်မှာ

ခေါင်းကြီး၏ ရွာသည့်ဖိုး ၅၉

တာဝန်ကြီးလွန်းတာပါလေ။

“မမ သဘောကရော”

“မသိဘူး”

ကောင်းပါလေ့၊ အကြံတောင်းခြင်းက ကျွန်မအပေါ်သာ ပုံချလိုက်တာပေါ့လေ။ ဘွားဘွားကို နေ့လယ် တစ်နေကုန် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာကိုလည်း သိပ်ပြီး စိတ်မချလှပါ။ အထူးသဖြင့် ရုတ်တရက် မူးမေ့လဲကျတာမျိုး ဖြစ်ပါက အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာပါလေ။ ကျွန်မဆန္ဒကတော့ အိမ်အကူဖြစ်ဖို့ထက် ဘွားဘွားအတွက် ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်နိုင်မည့်သူမျိုးပဲ လိုအပ်တာပါ။

“အခုလည်း အိမ်အလုပ်ကို ငယ်တို့ ညီအစ်မ အဆင်ပြေအောင် လုပ်နိုင်တာပဲ ဖေဖေ”

“ရေရှည်ကိုကြည့်စေချင်တာပါ သမီးငယ်။ သမီးကြီး အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် သမီးတစ်ယောက်တည်း ကသိမှု ပိုလာလိမ့်မယ်”

“ဖေဖေပြောချင်တာက ဘွားဘွားအတွက် ကူဖော်လောက်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဆိုလည်း day nurse ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ထားရုံပေါ့ ဖေဖေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ အဲဒီလို nurse မျိုးက မေမေ နေ့တို မကောင်းဖြစ်မှ ခေါ်တာ ပိုကောင်းမှာပေါ့။ ကျန်းမာရေးကောင်းနေတဲ့

၆၀ မမသဒ္ဓါမောင်

လူကို ဘယ်သူက လာစောင့်ရှောက်ချင်ပါ့မလဲ။ ဖေဖေက သမီးတို့ကို ငဲ့ကွက်ပြီးပြောရတာပါ။

အိမ်မှာ မမနှင့် ကျွန်မက အသက်ကွာပေမယ့် အငယ်ဖြစ် သည့် ကျွန်မက ပိုပြီး ထက်မြက်သည်ဟု ယူဆထားကြတာပါ။ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ကျွန်မက မာကျောနေပေမယ့် တကယ့်အတွင်း စိတ်ကဖြင့် ပျော့လွန်းတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်သာ သိတာပါ။ ဘယ် လိုလဲ။ အိမ်မှာ အကူလိုအပ်သည်ဆိုပြီး ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် များ ပြုချင်လေပြီလား။ ဖွဲ့! လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေနော်။ ယူမယ်ဆိုလည်း ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ယူသင့်တာပါလေ။ ဒီအရွယ်ရောက် ခါမှဖြင့် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို အမေ မတော်ချင်တာအမှန်ပါ။

“တကယ်ပဲ ငယ်တို့အတွက်လို့ ဖေဖေစဉ်းစားပြီး ပြောနေ တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဖေဖေမျက်နှာ အပြောင်းအလဲကို အကဲခတ်နေပေမယ့် ကျွန်မ ဘာမှမတွေ့ပါလေ။ တကယ်ပဲ အိမ်အတွက်လိုအပ်သည့်အကူ ခေါ်ချင်တာထင်ပါရဲ့။ စိတ်ပူလွန်းပါသည့် ရင်က အနည်းငယ်မျှ အေး သွားလေတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဖေဖေကို တိတ်တိတ်လေး တောင်းပန်လိုက်ရပါ၏။

ခေါင်းကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၆၁

“မမက တကယ်ပဲ ကိုကိုကျော်နောက် လိုက်နေဖြစ်မယ် ပေါ့လေ”

“ဒီနှစ်ထဲမဟုတ်ရင် လာမယ့်နှစ်တော့ သမီးကြီးကို အိမ် ထောင်ပြုစေချင်တာ အမှန်ပဲ။ မိန်းကလေးက အသက်သိပ်ကြီးသွားလို့ မကောင်းဘူးလေ”

“ဘွားဘွား ဘာပြောသေးလဲ”

“သမီးတို့သဘောတူ”

“ဖေဖေ အနေကြပ်မှာပဲ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“ဪ... အဲဒါကြောင့် ဆွေနှီးမျိုးစပ်ထဲက ရှာပြီး ခန့်မှာ ပေါ့ သမီးရယ်။ သိပ်ငယ်လွန်းလည်း မကောင်း၊ ကြီးလွန်းလည်း မကောင်းတော့ စဉ်းစားရခက်နေတာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“မမလည်း အဲဒါပြောနေတာ။ ဆယ့်လေးငါးနှစ်လောက် ခေါ်လို့ရပါမလားလို့”

“ကူရုံလောက်ပဲဆို အဲဒီအရွယ်လောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ထိန်း ရ လွယ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးမလေးကိုပဲ ခေါ်မှာပေါ့ သမီး တို့ရယ်။ စိတ်ပူစရာမှ မလိုတာ။ ငွေကြေးကိုင်တာ ဈေးဝယ်တာကို

၆၂ မမသဒ္ဓါမောင်

သမီးတို့ပဲ လုပ်ကြပေါ့”

“အင်းလေ”

“ဖေဖေ စပြောတော့ ဝါလည်းရင်ထိတ်သွားတာအမှန်ပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖေဖေများ နောက်အိမ်ထောင်ပြုချင်ပြီလားလို့လေ”

“ဟယ်! မမရောလား။ ငယ်လည်း အဲလိုထင်လိုက်တာ”

“ဪ... ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးကြတယ်။ ဖေဖေယူချင်မှ တော့ သမီးတို့ငယ်တုန်းကတည်းက ယူတော့မှာပေါ့”

“အဲဒါတော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ အန်ကယ်သန့်နဲ့ ရှယ်ယာ အတူထည့်ဝင်ပြီး လုပ်မှပဲ လိုက်ကပ်တဲ့အန်တီတွေ ရှိလာနိုင်တာ မဟုတ်လား”

“ပြောတော့မယ် မဟုတ်မဟပ်”

“ဒီအရွယ်မှ ဖေဖေယူလည်း ဘွားဘွားမဆူလောက်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့”

“မြှောက်မပေးပါနဲ့ မမရဲ့၊ အန်ကယ်ဦးသန့်ဇင်က နောက် အိမ်ထောင်ပြုထားတာမှ မကြာသေးဘူး”

“မပူပါနဲ့သမီးငယ်ရယ်။ ဖေဖေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဝဋ်လည်မှာကိုတော့ ငယ်လည်းကြောက်တတ်ပါတယ်

အခြီးကြီး၍ ရွာသည့်မှီး ၆၃

ဖေဖေ။ သမီးတွေ အိမ်ထောင်ပြုသွားလို့ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ပြီလို့ မတွေးထားပါနဲ့။ ငယ်တော့ ဖေဖေအနားမှာ ရှိနေဦးမှာ ပါ”

“သမီးငယ်က အိမ်ထောင်မပြုဘူးလား”

“ပြုလည်း နေမှာပဲလေ”

“စကားကိုအကုန်မပြောနဲ့ ငယ်။ လောလောဆယ်မှာ လက်ရှိ ချစ်သူရည်းစားမရှိသေးလို့ ဒီစကားမျိုးပြောတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုပိုင်တဲ့ သူရှိလာရင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ် ချင်သလိုလုပ်လို့မှ မရတာ”

“မမက ကိုကိုကျော်ကို ပိုင်မှပိုင်တာ”

“ဟယ်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တကယ်ချစ်ရင် လိုက်လျောပေးဆပ်နိုင်ရတာလေ။ မဟုတ် ဘူးလား။ ဒါလေးမှ မလုပ်ပေးနိုင်ရင် Go! Went! Gone! ပဲ”

ဖေဖေရော မမပါ ရယ်လေတော့၏။ ဘာလဲ၊ ကျွန်မစကား က ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား။ ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ ပြောမိတာထင်ပါရဲ့။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဆိုတာမျိုးကို ကျွန်မမှ နားမလည်သေးတာလေ။ ကလေးပါးစပ်က မဆန့်သည့် စကားလုံးတွေထွက်လာသည့်ဟု မယူဆစေချင်ပါ။

၆၄ မမသစ္စာမောင်

“ငါ့သမီးပါးစပ်က အချစ်တွေ ဘာတွေ အဆန်းတကြယ် ထွက်လာပါလား”

“အဲ!”

“ချစ်သူထားရင်လည်း ဖေဖေကို အသိပေးဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“အာ ... ဖေဖေကလည်း ငယ်၊ အခုထိ အဲဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားမိသေးပါဘူး”

“တွေ့ရင်ပြောဖို့ပဲ ပြောတာပါ ဟယ်”

“ဒါနဲ့ မောင်ခွန်း ဘာပြောသေးလဲ”

“ဟင်!...ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ညက ညဉ့်နက်တဲ့အထိ phone ပြောနေလို့မေးတာပါ သမီးရယ်”

မမကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ‘ကိုကိုကျော်’ နှင့်ပြော တာက ကိစ္စအထွေအထူး မဖြစ်ဘဲ ကျွန်မနှင့် ‘ကိုကို’ ပြောတာကမှ အကြောင်းထူးသတဲ့လား။ အောက်ထပ်မှာ အိပ်သည့် ဖေဖေက ဘာမှ မကြားနိုင်ပါဘဲ ကေန္တတော့ မမဖွတာဖြစ်မည် ထင်ပါရဲ့။

“ဒီလိုပဲ ပြောနေကျစကားမျိုးပါ”

ဖေဖေက မယုံသည့်နယ် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့် လေ၏။ ဘာလဲ ‘ကိုကို’ နှင့် ကျွန်မက ဘာကိုများ အထူးအဆန်း

အငြိုးကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၆၅

ပြောရမှာပါလဲ။ အလို! အလုပ်က မန်နေဂျာအကြောင်းကို ထွေထွေ ထူးထူး အတင်းပြောမိတာနဲ့ ညဉ့်နက်သွားသဖြင့် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်လေပြီလား။ မဖြစ်သင့်ပါဘူးနော်။ ကျွန်မ လေးစားအထင်ကြီးရ ပါသည့် ‘ကိုကို’ က ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ့်အဖြူထည်သန့်သန့်ဖြင့် ညီမလေးနယ် ချစ်ရင်းစွဲရှိခဲ့မှန်း တစ်လောကလုံး သိထားကြတာပါ လေ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ‘ကိုကို’ လိုလူက ‘ငယ်’ လိုချာတိတ်လေး ကို ဘယ်စိတ်ကူးပါ့မလဲ။

“အေးလေ ... ဘာမှမဟုတ်လည်း ထားပါတော့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ခွန်း duty ချိန်မှာတော့ သမီးကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ် စေနဲ့”

“ငယ်က”

ကျွန်မအရင်ဆက်တာမဟုတ်မှန်း သိထားပါလျက် မမက တမင်နှုတ်ဆိတ်နေလေ၏။ ဘာလဲ ‘ကိုကိုကျော်’ နှင့် ယူတော့မှာကို တောင်မှ ‘ကိုကို’ ကို ကျွန်မနှင့် မပတ်သက်စေချင်တာများလား။ တစ်သက်လုံး ‘ကိုကို’ နှင့် ‘ငယ်လေး’ ဆိုပြီး မောင်နမတွေ့နယ် ရင်းနှီးခဲ့တာကို အခုမှ တိခနဲဖြတ်ဖို့မလွယ်ပါလေ။

“ငယ်တို့က အမြဲဆက်သွယ်နေတာမှ မဟုတ်တာ ဖေဖေရဲ့”

“သိပါတယ် သမီးရယ်။ ဖေဖေကလည်း ကမင်မေး

၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

လိုက်တာပါ။ သမက်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရပြီးမှတော့ နောက်တစ်
ယောက်ကို ဆရာဝန် မရွေးစေချင်လို့ပါ”

ကျွန်မ မျက်ခုံးမြင့်သွားရသလို ပြုံးစိစိလည်း ဖြစ်သွားရလေ
၏။ ဖေဖေမယူချက်ကလည်း တစ်မျိုးပါပဲလား။ ‘ကိုကို’ ကဖြင့်
ကျွန်မအပေါ် ချီးသားဖြူစင်လွန်းတာမို့ အားနာစရာပင် ကောင်းသွား
ရတာပါ။ ‘ငယ်’ လို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို ‘ကိုကို’ က
စိတ်ဝင်စားမှာမှ မဟုတ်တာလေ။

“ငယ်လည်း စိတ်ထဲမှာ တွေးထားပါတယ် ဖေဖေ”

“ဘာကိုလဲ”

“မေမေ့ကို ခုချိန်ထိ ဖေဖေ ချစ်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“အာ”

“ဖေဖေလို သစ္စာရှိစွာ ချစ်တတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုးကိုပဲ ငယ်က
အိမ်ထောင်ပြုဖို့အတွက် တွေးထားမိတာပါ။ ရှိတော့ရှိတယ် ရှားတယ်
ဆိုလျှင်တောင်မှ ငယ်အတွက် တစ်ယောက်တလေလေးတော့ ရှိနိုင်မှာ
ပါနော်”

“ငါ့သမီးကတော့ စံပါပဲ”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ။ ဘယ်သူ့ကို ရွေးခေါ်လာ
မလဲဆိုတာ”

အပြီးကြီး၍ စွာသည့်စိုး ၆၇

“မမခန့်”

“ကဲ ကဲ သမီးငယ် ... နောက်ကျနေဦးမယ် မြန်မြန်လုပ်
လေ”

“ဟုတ်! ဖေဖေ”

Breakfast ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ Jam သုတ်နှင့် Tea တစ်
ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန်သောက်ကာ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ပါ၏။ အလုပ်ရောက်
လျှင်ဖြင့် မန်နေဂျာ ‘ဦးဝသု’ နှင့် ရုံးခန်းထဲ ဘုဘောက်ကျရင်း
နှစ်ပါးသွား ကရဦးမှာပါလေ။ စတွေ့ကတည်းက အဆင်မပြေခဲ့ပါ
သည့် ဤလူနှင့် ဘယ်အချိန်ထိ ဆက်ဖြစ်နေရဦးမှာလိမ့်။

နှင့် လိပ်ကောက်သွားတတ်သဖြင့် အမြဲတစေ ဆံသဆိုင် မကြာခဏ သွားရတာကိုလည်း သူ စိတ်အတော်ကုန်မိပါ၏။

“ကျစ်! မိုးကတော့လုပ်ပြီ”

“ဦးလေး ကားကို ကုမ္ပဏီရှေ့ထိ ရပ်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူး”

ခပ်တိုတိုပြတ်ပြတ်ဖြင့်သာပြောလိုက်ပါ၏။ ညမိုးချုပ်တိုင်း phone power ပိတ်ပြီးအိပ်ရသည့်ဒုက္ခ၊ မိုးလင်းလည်း phone ဖွင့်ချင်ပေမယ့် ဆက်လာမည့်လူကို ကြိုသိနေသဖြင့် မဖွင့်ချေ။ သူဒုက္ခက သူမနှင့် ဝေးဝေးနေဖြစ်တာတောင်မှ အေးအေးလူလူ မနေရပါချေ။ Taxi က ပေါ်တီကိုအောက်သို့ ဝင်၍ ရပ်ပေး၍သာ တော်ပါသေးသည်။

ကားခရုင်းပေးပြီးနောက် lobby ထဲမှတစ်ဆင့် lift ရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက် လမ်းဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဒီအချိန်က ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လုံး ရုံးတက်ချိန်မို့ lift နှစ်ခုစလုံး၏ရှေ့မှာ လူအုပ်စုက အတော် များနေလေသည်။ စောလာမိတာ မှားပါရောလား။ Phone က အိတ်ကပ်ထဲမှ ထမြည်လာသဖြင့် စိတ်က ပိုညစ်သွားရလေသည်။

“ဟယ်လို”

“ယူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

(၆)

Taxi ပေါ်ရှိနေစဉ်မှာပင် မိုးတို့က တစ်ဖြောက်ဖြောက် ရွာလာလေတော့၏။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာနော်။ မိုးတွင်းမှာ မွေးလာပေ မယ့် နာမည်ကို မေမေက ‘မိုးဝသို’ ဟုပေးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် သူက မိုးရွာတာကို အတော်ရွံ့မုန်းပါသည်။ အဝတ်အစားကို ရေစိုတာ၊ ဆံပင် ကို မိုးစိုတိုင်း နှာစေး အအေးမိတတ်တာမို့ သူက အတော်လေး နှလွန်းပါသည့် လူငယ်လေးအဖြစ်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာပါ။

အမြဲတစေ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် လောကကြီးကို မကျေနပ်ချက် တွေဖြင့် ကြည့်တတ်ပါသည့် မျက်ဝန်းစူးစူးတွေ၊ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်တိုင်းမကျသည့်နယ် လေသံက ဒေါသသံဖြင့် ခပ်ဩဩ ခပ်မာမာ ထွက်တတ်ပါသည့် မတူမပါး နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊ ဆံပင်က ရှည်လာသည်

၇၀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင်!”

“တို့မျက်စိရှေ့ကနေ အဝေးကို ထွက်ပြေးရဲတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်”

“ယူ ဒီလိုလစ်တော့ရော တို့လက်ထဲက လွတ်ပြီထင်နေ လား”

“ဟာ! ကျစ်!”

စောစောစီးစီး ကျက်သရေမဲ့ရလေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြား ခဏသွားနေပါသည့် ‘ဘောဘီသက်မောင်’ တစ်ယောက် ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ရုံးချုပ်မှာ သူ မရှိတော့တာကိုသိသွားပြန်ပါလိမ့်။ ‘ကိုကျော်စွာ’ တော့ ပြောမှာမဟုတ်ပါ။ ညီမဖြစ်သူ ကုမ္ပဏီကို တစ်ဂျောင်းဂျောင်း ရောက်လာတာကိုပင် မျက်စိနောက်သည်ဟု ပြောနေတာ မဟုတ် လား။

“အလုပ်ရာထူးတိုးလို့ ရွှေတာတောင် မရဘူးလား”

“မရဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ယူနော်... တို့ကို စိတ်တိုအောင် မလုပ်ချင်နဲ့။ တို့မရှိတဲ့ နှစ်ပတ်ကျော်လေးမှာ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားရတယ်လို့”

အပြီးကြီး၍ ရွှေသဒ္ဓါမိုး ၇၁

သူ phone ကို ဆတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် လူအုပ်နောက်မှ lift ထဲသို့ လိုက်ဝင်လိုက်ပါ၏။ ဒါက နောက်ဆုံးအုပ်စု (လူနည်းစု) မို့ တမင်လိုက်ဝင်ရတာပါ။ Lift ခလုတ်ကိုလည်း ဟိုလူ ဒီလူ နှိုက်နေသဖြင့် သူသွားရမည့်အထက်ကိုနှိပ်ရန် ရွှေရပ်လိုက်စဉ် lif တံခါးက လျော့ခနဲ ပိတ်လာလေသည်။

“ခဏလေး! ခဏလေး!”

ရုတ်တရက်ပြေးဝင်လာပါသည့် မိန်းကလေးက တံခါးအပိတ် သူရင်ဘတ်ရှေ့ အချိန်မီဝင်လာလေတော့၏။ ရေစိုလက်စ ဆံနွယ် အဖျားက သူ့အင်္ကျီကို လာစင်လေသဖြင့် ရှောင်ချိန်မရလိုက်ပါ။ နောက်မှာလည်း လူတွေရှိသဖြင့် သူမနှင့် အတော်နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဪ... ကိုမိုးဝသို”

Pants အရှည်နှင့်မို့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိလိုက်ပါ။ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည့် မျက်နှာလေးကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်ရသလို သူမေးဖူးနှင့် ထိလှမတတ် ဖြစ်သွားပါသည့် နဖူးပြေပြေလေးမှ သနပ်ခါးရနံ့က ရင်ကို ပြောင်းဆန်သွားစေလေသည်။ ဘုရားရေ! ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဤမိန်းကလေးနှင့် ဤသို့ဆုံရတိုင်း သူရင်ထဲ အဆမတန် ခုန်ပေါက်သွားရပါသလဲ။

၇၂ မမသဒ္ဓါမောင်

လူကို ညှို့ဝင်ဆွဲဆောင်ပါသည့် 'ဘောဘီသက်မောင်' ကိုဖြင့် စိတ်က မလှုပ်ရှားမိပါဘဲ သနပ်ခါးမှုန့်လေးသာ ခြယ်သထားပါ သည့် ခပ်ရိုးရိုးမျက်နှာလေးကိုမှ ဒီရင်ဘတ်ကြီးက လှိုက်ဖိုရပါသလဲ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ Lift က ရပ်သွားပေမယ့် သူက အပြင်ထွက် ရန် မေ့လျော့ရင်း သူမကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိလေသည်အထိ မေ့မေ့ လျော့လျော့ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

“အဟမ်း! အဟမ်း!”

“အစ်ကို လာလေ”

လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးတို့ နှင့် အကြည့်ဆုံသည်အထိ သူ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိပါ။ သူမက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ခေါ်လိုက်သဖြင့် lift ထဲကျန်ခဲ့သူတွေထဲမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ သေစမ်း! စိတ်နှင့်လူ မကပ်ရလေအောင် ဒီကောင်မလေးရှေ့မှာ အငိုက်မိခဲ့ရ တယ်လို့။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့အစောကြီးလာရတာလဲ။ Staff တွေတောင် စုံဦး မှာ မဟုတ်ဘူး”

အငြိုးကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၇၃

“မိုးစိုမှာစိုးလို့ စောထွက်လာတာ။ ဒါလည်း စိုတာပါပဲ”

“ရှင်!”

တအံ့တသံဖြင့် မော့ကြည့်ပြန်လေ၏။ နားမလည်ဘူးလား။ ယောက်ျားလေး အတော်များများက ထီးဆောင်းတာမျိုး မလုပ်ချင် သလို မိုးရွာတာကိုလည်း မုန်းတီးတတ်ကြတာလေ။ သူမက ရုံးခန်းထဲ မဝင်ခင် Hall ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်သေးဘဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းပါ။

“မိုးစိုမှာကြောက်လို့လား”

“မကြောက်ပါဘူး။ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ”

“မုန်းလို့”

“ဟယ်! ... အထူးအဆန်းပါပဲ”

“Good morning ကိုမိုးဆသ့်”

“အင်း”

Hall ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အရင်ရောက် နေကြပါသည့် ဝန်ထမ်းတို့က သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။ သူက ခေါင်းသာတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်ပြီးနောက် သူမနောက်မှလိုက်လာခဲ့ ပါသည်။ ရုံးခန်းထဲရောက်စဉ် လိုက်ကာတွေကို ဖယ်၍ အပြင်ကို (မှန်ချပ်ထဲမှတစ်ဆင့်) ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ကြည့်ရတာ ဒီမိုးက

၇၄ မမသုခွါမောင်

တစ်နေ့လုံး စွေတော့မှာထင်ပါရဲ့။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ကော်ဖီပူလေးတစ်ခွက်လောက် ဖျော်ပေးပါလား”

“ဟုတ်!”

Cleaning လုပ်နေရာမှ သူမ ထွက်သွားလေ၏။ Shirt လက်ရှည်ဝတ်လာတာ ဖြစ်ပေမယ့် လက်ရှည်ကို ခေါက်ဝတ်ထားတာ ပါ။ လက်မှ ကြယ်သီးက ပြုတ်လုလုဖြစ်နေသဖြင့် အပြားကြီးကြီးသာ တံတောင်နေရာအထိ ခေါက်ထားမိလေ၏။ အေးလိုက်တာ၊ အခန်းထဲ Aircon ဖွင့်သွားပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ လက်ကို သူ့ပိုက်ထားပြီး မတ်တပ် ပင် ရပ်နေမိလေသည်။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ‘ဘောဘီသက်မောင်’ တစ်ယောက်တော့ ဘယ်အချိန် ပေါက်ချလာဦးမှာလိမ့်။ ရုံးချုပ်မှာက သူ့ထက်အသက်ကြီးသည့် ‘မခိုင်’ (မသရဲခိုင်) နှင့်တွဲလုပ်ခဲ့ရတာပါ။ ‘မခိုင်’ ကအိမ်ထောင်သည်မို့ ပြဿနာလည်းမဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ သို့သော် ဒီမှာက လူတပတ် ကောင်မလေးဖြစ်သည့် ‘မျက်ဝန်းပြာ’ နှင့် အလုပ် ချိန်တစ်ချိန်လုံး တစ်ခန်းတည်းအတူရှိနေတာကို မည်သို့ပြောလိမ့်မည် နည်း။

အခြားကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၇၅

“ကိုမိုးသံ”

“ဟင်”

“Phone မြည်နေတယ်ရှင်။ ဒီမှာ Coffee ရပါပြီ”

“အင်း”

“ရုံး phone မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင့် Handphone မြည်နေတာ”

“ဪ”

Phone ကိုယူကြည့်လိုက်စဉ် စောစောက နံပါတ်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ phone ကို မှန်စားပွဲထက် မှောက်ထားလိုက်လေ၏။ အလုပ်ချိန် အလုပ်လုပ်နေမည်မှန်း သိသိကြီးဖြင့် အတော်အနှောင့် အယှက်ပေးလွန်းတာပါလေ။ ကော်ဖီကိုယူသောက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် သူမက သူ့လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ပူမယ်နော်၊ မှုတ်သောက်ဦး”

“အင်းပါ”

သတိပေးပြီးနောက် သူမ ရှင်းလင်းလက်စအလုပ်တို့ကို စတောက်တောက်ဖြင့် သွက်သွက်လက်လက်လေး လုပ်သွားသည်မှာ ခဏသာ ကြာလေ၏။ မေမေ သိပ်နေမကောင်း၍ ဘာမှ ထမချက်ဘဲ သူလည်း ထမင်းချိုင့်ယူမလာပါ။ အပြင်ထွက်စားရမည့်နေ့မှ ကိုရွှေမိုးက

၇၆ မေသဒ္ဒါမောင်

သည်းသည်းမည်းမည်းနှင့်ကို ရွာနေတော့တာပါပဲ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“Aircon ကို အအေးလျှော့ပါလား”

“လျှော့ဖွင့်ထားပါတယ် အစ်ကိုရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နည်းနည်းအေးနေသလားလို့ပါ”

“ရုံးခန်းက အရမ်းလုံတော့ Aircon မဖွင့်လို့ မဖြစ်ဘူးရှင်”

တွေ့လား။ စကား သုံးလေးခွန်းပြောသည်နှင့် ကတောက်ကဆက် ဖြစ်လာတော့တာပါလေ။ သူက အအေးဆို မတည့်သူ၊ သူမက အအေးအလွန်နှစ်ခြိုက်သူဆိုတော့ တွေ့ကြုံပြီပေါ့။ ဝတ်လာသည့် ဂျာကင်ကာကိုရောင်ကိုပင် ချွတ်လျက် ခုံနောက်မှီမှာ ချိတ်ထားသည်က ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ပါပဲ။ ပြောလိုက်လျှင်ဖြင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကို အကြောင်းပြုပြီး တကယ်တမ်း အအေးနှစ်သက်တာ မဟုတ်ပါလား။

“မင်း မချမ်းပေမယ့် ကိုယ်ချမ်းနေတယ်ကွ”

“အစ်ကိုက လက်ရှည်ဝတ်လာတာပဲဟာ။ လက်ချဝတ်လိုက်ပေါ့”

“မချချင်ပါဘူး”

အခြိုးကြီး၍ စွာသည့်မှီး ၇၇

“ဒါဆိုလည်း နေ”

“မင်းနော် ... ကိုယ် တကယ်အေးစိမ့်နေတာကွ”

သူမက သူပြောနေတာကို မကြားဟန်ပြုပြီး လက်ဆေးရန် ထွက်သွားပြန်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! အထက်လူကြီးကို ရိုဟန်တောင် မပြပါလား။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ သူ့အကြည့်က သူမ ဂျာကင်ထဲသို့ ရောက်သွားပါ၏။ ဒါဝတ်လိုက်ရင် အတော်နွေးသွားမှာပါပဲ။ သူကလည်း ရှုပ်သည်ဆိုပြီး အပေါ်ဝတ်ဆွယ်တာပင် မသယ်ခဲ့ချင်တာလေ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်! ရှင် ခေါ်နေတာပဲ။ ဘာလိုချင်ပြန်ပြီလဲ”

“မင်း Aircon မပိတ်ရင် ကိုယ့်ကို အဲဒီဂျာကင် ခဏငှား”

“ဟင်! ... ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဝတ်ထားမလို့”

“အာ ... မိန်းကလေးအင်္ကျီယူဝတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ တော်ကြာ ကျွန်မ ငရဲကြီးကုန်မယ်”

“မကြီးပါဘူး။ တကယ်ချမ်းနေလို့ပါ ဆိုနေမှ”

“ကဲကဲ ... ယူရှင် ယူ။ ကြည့်ရတာ ရှင်တော့ ဖျားတော့မယ် ထင်တယ်”

၇၈ မမသဒ္ဓါဇမာဏ်

သူမက ဂျာကင်ကို ယူလာပေးလေ၏။ သူ့မျက်နှာ တကယ်ပင် ရဲလာတာမို့ အဖျားရှိနေမှန်းသိပြီး ဆေးတိုက်လေတော့သည်။ အဲဒါတွေ မကြိုက်တာပေါ့။ သူကလည်း ဆေးဆို ချီတဲ့ဆေးကအစ မသောက်ချင်အောင်ကို ဂရီကရောင် ကျတတ်တာလေ။

“ဒါကဘာလဲ”

“ဆေးတိုက်တာလေ”

“ဟာ!... မသောက်ချင်ဘူး”

“မသောက်ရင် ရှင် ဒီထက်ပိုဆိုးလာမှာပေါ့။ ထမင်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဆန်ပြုတ်မှာပေးမယ်”

“မစားချင်ဘူး၊ မုန့်စရာကြီး”

“ရှင် မမုန့်တာ ဘာများရှိလို့လဲ၊ ရှင်အမေကိုပဲ ကျွန်မ သနားတယ် သိလား။ ရှင်ဒဏ်ကို ခံနေရတာ”

“မေမေ့ကြောင့် ဖြစ်တာပဲလေ။ မေမေ့ဆီက အဖျားကူးလာတာ”

“ကောင်းပါလေ့”

(၇)

မရမက ဆေးဝင်အောင်တိုက်ရပါ၏။ နေမကောင်းလို့ အလုပ်မဆင်းဘဲ အိမ်ပြန်ခိုင်းတော့လည်း အမေဖြစ်သူပါ ဖျားနေတော့ ပြန်ခိုင်းလို့လည်းမဖြစ်ပြန်ပါ။ အခုမှပဲ မူကြိုကလေးကို စောင့်ပေးနေရပါသည့် အစ်မနယ် ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်မ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် ညည်းတူားတာမျိုး မရှိပါ။ ဆေးသောက်၊ အစာစား၊ အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်တာနှင့် နလန်ပြန်ထနိုင်တာလေ။

အခုတော့ဖြင့် ကိုရွှေမိုးက တကယ့်ကို ဂရီကရောင် အတော် ကျလွန်းတာပါ။ တစ်ဦးတည်းသောသားများလား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ဤသို့ ခွဲပျစ်ပျစ် ညောင်နာနာဖြစ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ အငယ်ချင်းအတူတူ ကျွန်မကမှ အမာစားဖြစ်နေသေးတာလေ။

၈၀ မမသန္တီမောင်

ဒီလူ ခပ်ပျော့ပျော့ကို ဘယ်လိုများ လုပ်ပေးရပါ့မလဲ။

ကျွန်မဂျာကင်ကို ယူဝတ်ထားပြီး ဆုံလည်ခုံမှာထိုင်ပြီး အလုပ်စားပွဲထက် မှောက်အိပ်နေသည်ကု သနားစရာပင်ကောင်းနေသေးတာပါ။ ဖိုးမိတာက နည်းနည်း အမေဖြစ်သူထံမှ အဖျားကူးသည်ဟု အပြစ်တင်ချင်တာကများများလေ။ 'ချွေးထွက်မှ နေမြန်မြန် ပြန်ကောင်းနိုင်မည်ဖြစ်၍ ရှေ့အေးမသောက်စေဘဲ ရေနွေးပူပူတည်ကာ ဓာတ်ဘူးထဲထည့်ပေးထားပြီး သောက်စေပါသည်။

ဒီပုံနဲ့တော့ ဒင်းကိုထားပြီး အပြင်ကိုထွက်ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။

“အင်း . . . မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ဒါကဘယ်လဲ”

“Marketing ဆင်းရဲမယ်လေ”

“မိုးရွာကြီးထဲ သွားမလို့လား။ မသွားနဲ့”

“မသွားလို့မရဘူးရှင်၊ လကန်စာရင်းချုပ်တော့မှာ။ အဲဒီဆိုင်တွေက အရောင်းထိုင်းနေတော့ ဘာများဖြစ်နေလဲဆိုတာ checking ဝင်မှဖြစ်မယ်”

“ဒီနေ့ မသွားနဲ့ကွာ”

“ဪ . . . ဒီနေ့သွားရမှာပါဆိုနေမှ။ ဒါကြောင့် uniform

အခြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၈၁

တောင် လဲဝတ်လာတာ မမြင်ဘူးလား”

“နောက်နေ့မှသွားကွာ။ ဒီမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဂရုကိုမစိုက်ဘူး”

“ဟင်! ရှင်နေမကောင်းဖြစ်တာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်၊ ကိုယ်က မင်းရဲ့အထက်လူကြီး။ ဒီတော့ ကိုယ်ပြောတာကို နားထောင်၊ ခေါင်းတွေတအားကိုက်လာပြီနော်၊ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်နဲ့”

“ကဲပါ ကဲပါ . . . မသွားနဲ့ဆိုလည်း မသွားတော့ပါဘူး။ ခေါင်းကိုက်နေလို့ နားထင်မှာ ဆေး plasma ကပ်ပေးပါမယ်။ ခိုနဲ့အမျိုးတော်လားမသိတော့ဘူး”

“မင်းနော်”

ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားပေမယ့် ကျိတ်ပြီးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ အံ့ဆွဲထဲရှိ ဘူးထဲမှလည်း Plasa ကို ကပ်ကြေးဖြင့် ခပ်သေးသေးညှပ်တာ သူထံယူလာခဲ့ရလေသည်။ လူကို မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ကြည့်နေထိသည့် သူနုဖူးထက်မှာ ချွေးတို့ အနည်းငယ်မျှ စိုနေပြီမို့ ချွေးသုတ်ပဝါ Towel အသေးလေးကို slim bag ထဲမှ သွားယူပေးရပြန်လေ၏။ ချွေးသုတ်စေပြီးမှ ဆေး plasma ကို ကပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အိုက်လာရင် ဂျာကင်ကို ချွတ်တော့လေ”

၈၂ ခေလခွါမောင်

“မအိုက်ပါဘူး”

“ချွေးထွက်လာရင် ချွေးနဲ့အအေးပြန်မိမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ ပြောနေတာရှင်”

“မင်းက ကိုယ့်မေမေနဲ့ ဘာလို့တူနေတာလဲကွာ။ ပွစိပွစိ ပြောနေတာ နားညည်းတယ်ကွ”

“စကားနားမထောင်လည်း ပြီးရောလေ၊ ရှင်ဘာသာ အအေး ထပ်မိပြီး ပြန်ထပ်ဖျား၊ သတိလစ်လည်း နေခဲ့ပေတော့”

“ဟင်! ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွားရှင်”

“မင်းနော်၊ ခုနကတော့ မသွားတော့ဘူးဆို”

“ရှင်အတွက် ကော်ဖီနဲ့သောက်ရအောင် မုန့်သွားဝယ်ပေး မလို့ရှင်၊ သိပြီလား”

“အဲဒါ အောက်ထပ်ဆင်းမယ့်ဝန်ထမ်းကို လူကြိုမှာလိုက် လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်မှာပါ။ ကျွန်မလည်း မအားပါ ဘူး။ နေ့လယ်စာစားချိန် လွန်တော့မယ်။ ငိုက်လည်းဆာလှပြီ”

“အဲဒီလောက် အချိန်ရှိနေပြီလား”

“စိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ Hall ခန်းထဲသို့ ထွက်လိုက်ပါ၏။

ခေါင်းကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၈၃

ယောက်ျားလေးဝန်ထမ်းရှိပါက ထမင်းထွက်စားတာ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်တာမျိုး ရှိတတ်၍ မန်နေဂျာအတွက် cake ဖြစ်ဖြစ်၊ ပေါင်မုန့် ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရလေသည်။ Coffee တို့၊ Tea တို့က ‘မသော်တာ’ ရှိစဉ်ကတည်းက ဝယ်ထားတတ်သဖြင့် ကျွန်မလည်း ဝယ်ထားကျင့်ရှိခဲ့ပါ၏။ မုန့်ကိုသာ သိပ်အထားမခံသဖြင့် လိုအပ်မှသာ ဝယ်ဖြစ်လေသည်။

“ကြာလိုက်တာ”

“ဟယ်!... ဒီ Hall ခန်းလေးပဲသွားတာကိုများ၊ ဘာလဲ ငိုက်ဆာနေပြီလား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ကော်ဖီဖျော်ပေးမယ်ရှင်”

“အာ... လာပြန်ပြီကော်ဖီ၊ မသောက်ချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရေခွေးပူပူလေးသောက်ရှင်၊ လက်ဖက်ခြောက်နှပ် ထားပေးတယ်”

ကျွန်မက အမိုးပါသည့် ကြွေခွက်ထဲမှာ လက်ဖက်ခြောက် နှပ်ထားပေးတာမို့ ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးပူပူလောင်းထည့်ပေးပြီး နောက် သူထံ ယူသွားပေးလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ခုံမှာပြန်ထိုင်ကာ Alumni- num ဗီဒိုကြီးထက် တင်ထားပါသည့် ထမင်းချိုင့်ကိုပါ တစ်ခါတည်း

၈၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ယူလာကာ ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီကျော်နေပြီမို့ မိုက်က တော်တော်လေး ဆာလောင်နေတာပါ။

အိမ်မှာဆို ပူပူနွေးနွေး စားရမှာဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်မှာတော့ အေးစက်စက် ဟင်းတို့ကိုသာ အမြဲစားရတာပါ။ မနက်စောစောထပြီး ချက်ရတာ ပင်ပန်းသမျှ အိမ်ကို အတူရောက်လာတာနှင့် နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားမှာလေ။ Steel ဇွန်းကို ရုံးမှာလည်း သီးသန့်ထားထားသဖြင့် အံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းထားပါသည့် ဇွန်းသုံးချောင်းကို ယူကာ ဘေစင်မှာ သွားဆေးလိုက်ရပါသည်။

“မွှေးလိုက်တာ”

“ထမင်းစားလို့မရဘူး ပြောထားတယ်လေ”

“နည်းနည်းလေးကျွေးကွာ”

“ရှင် ထမင်းဘူးမပါလာဘူးလား”

“မေမေ ဖျားနေပါတယ်ဆို”

“ကျွန်မထည့်လာတာ အချဉ်တွေရှင့်။ ရှင်စားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“တရှင်ရှင်နဲ့ပြောတာ နားထဲ ကန့်လန့်ကြီးကွာ။ တစ်ဇွန်း နှစ်ဇွန်းလောက် ခွံကျွေးရမှာ တွန့်တိုလိုက်တာ”

အလို! တစ်ဇွန်းနှစ်ဇွန်း တောင်းစားတာတောင်မှ ခွံကျွေးပါတဲ့လေ။ ဘယ်လိုလူပါလဲ။ မကျွေးပြန်ရင်လည်း မသဒ္ဓါလို့ဟု အပြော

အခြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၈၅

ခံရဦးမှာလေ။ ခုံမှထလာပြီး ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာလေတော့၏။ ပြဿနာပါပဲ။ နေမကောင်းသည့်လူကို ဒီလောက်လေးမျှ မလိုက်လျော လျှင်ဖြင့် လူမမာကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိတော့မှာပါလေ။ စိတ်များလည်း ညစ်မိပါရဲ့။

“ဘာဟင်းက မွှေးတာလဲဟင်”

“ဒါထင်တယ်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်နဲ့ ပုစွန်ကြော်လာတာ စပ်စပ်လေး”

“နည်းနည်းလောက် စားချင်တယ်။ ဒါက ဘာတွေလဲ”

“ဒါက အာလူးကတ်သလိပ်ကြော်လေ၊ ဒါက ငါးဖယ်ငါးဆုပ်တင်း”

“အရသာရှိမှာပဲနော်။ ဘယ်သူချက်တာလဲ”

“ကျွန်မပဲ ချက်တာပေါ့။ မမက ကျွန်မလို အရသာရှိအောင် သိပ်မချက်တတ်ဘူး”

“မေမေလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဘာမှ မချက်တတ်တာ။ နေ့တိုင်း ဆီမြုပ်နေတဲ့ဟင်းထဲ အသားတုံးကို diving ထိုးပြီး ချာရတယ်၊ တကယ်ပဲ”

ကျွန်မ ရယ်မိလေတော့၏။ ရယ်စရာမဟုတ်ပေမယ့် သူပြောနေပုံက ရယ်ချင်လာလို့ပါပဲ။ အနားမှာ ထိုင်ဖို့ပြင်နေသဖြင့် နံလွတ်

၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ ထားပေးလိုက်ရပါသည်။ ထမင်းက နှစ်အံ၊
ဟင်းကနှစ်အံမို့ သူ တစ်ဆင့်ယူစားလည်း ရပါ၏။ ဖွန်းလည်း အပိုရှိ
နေသဖြင့် အဆင်ပြေသွားပါသည်။

“ဒါ ယူစားလိုက်နော်”

“အာ ... မစားပါဘူး။ နှစ်ဖွန်း သုံးဖွန်းလောက်ပဲ ခွဲပါဆိုမှ”

“လက်မပါဘူးလားရှင့်”

“လာပြန်ပြီလား ဒီရှင်ကြီး။ ချမ်းလို့ လက်မထုတ်ချင်ဘူး”

“ပြီးရော ပြီးရော”

အတော်လည်သည့်လူပါပဲ။ ချမ်းသည်ဆိုပြီး လက်ပိုက်ထား
ကာ ကျွန်မထိုင်နေသည့် ခုံနှင့် ဘောဆုံမှာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ပြီးတာပါပဲ။
ခွံကျွေးဆိုတော့လည်း ခွံရုံပေါ့။ နောက်မှ မသက်သာပါဘဲ အဖျား
တက်လာလျှင် ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းရုံလေ။ ကိုယ့်ထက်အသက် (၄)
နှစ်ကြီးသည့်အစ်ကိုအရွယ်မို့ ဦးဦးဖျားဖျား ကျွေးရမှာ မဟုတ်လား။
“အဖျားပြန်တက်ရင် ကျွန်မကိစ္စမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ်ဖြစ်
ကိုယ်ခံပဲ”

“အင်းပါ ... သိပါတယ်”

“စားပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်နော်”

“အာ”

အငြိုးကြီး၍ ရွှေသည့်မိုး ၈၇

“မသောက်ချင်ရင် မကျွေးဘူး”

“သောက်ပါမယ်”

“ပြီးရော”

“ကိုယ်ပြောထားတာ မမေ့နဲ့နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“တရှင်ရှင်နဲ့ ခေါ်တာ မကြိုက်ပါဘူးလို့ဆို”

“ဪ ... နေမကောင်းဖြစ်နေတာတောင်မှပဲ ပြောဖို့အားက
ရှိနေသေးတယ်။ အစပ်စားနိုင်ရဲ့လား”

“အင်း ... နည်းနည်းပါးပါး”

“ကျွန်မက အချဉ်အစပ်သိပ်ကြိုက်တော့ ဟင်းတွေကို ငရုတ်
သီးထည့်ချက်တယ်ရှင့်”

“ဟောကြည့်!”

“ဪ ... အစ်ကိုလို့ပြောတာ။ ငရုတ်သီးမပါတာဆိုလို့
ဒီအာလူးစုံရှိတယ် ... ရော”

ဟင်းနည်းနည်းစီဖြင့် ထမင်းနှစ်လုပ်ခန့် အရင်ဆုံးကျွေးလိုက်
ပါ၏။ အစပ်စားနိုင်သည်ဆိုပြီး သူက တရှူးရှူးတရှဲ့ရှဲ့ စပ်လေတော့
သဖြင့် စောစောကထည့်ပေးထားသည့် ရေနွေးခွက်ကို ထယူပေးရ
ပြန်လေသည်။ အလုပ်ချိန်ကြီးမှာ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ တစ်ယောက် အလုပ်

က မမသိခွါမောင်

ကိစ္စ မရှုပ်ရပါဘဲ မဟုတ်သည့်ကိစ္စတော့ ရှုပ်နေလေပြီ။ မမသာသိလျှင် ကောင်းကောင်းကြီးကို ဆူပြဲစော့မှာ အမှန်ပါလေ။

“စားကောင်းလိုက်တာ၊ အရသာလည်း သိပ်ရှိတာပဲ”

“ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“အင်း”

“ဒါဆိုလည်း နောက်နေ့တွေ ထမင်းချိုင့်မယူလာနဲ့ပေါ့။ ကျွန်မပဲ ပိုထည့်စားခဲ့ပါ့မယ် အစ်ကိုရယ်”

“တကယ်လား”

“ဪ... ဒီလောက်လေးနဲ့ အပန်းမကြီးပါဘူး။ အစ်ကို မေမေ မနက်စောစော ထမင်းထချက်ရတာ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ပါနော်”

“ကျေးဇူးပါ မျက်ဝန်းပြာ။ တကယ်ပြောတာပါ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မတို့က သိပ်အချင်းသာကြီးမဟုတ်တော့ အသားဟင်း နေ့တိုင်း မချက်ဘူးနော်။ အာဟာရပြည့်စုံအောင်တော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လေး စီမံချက်ပြုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကလည်း အသားငါးထက် အသီးအရွက်ကို ပိုကြိုက်

အငြိုးကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၇၉

ပါတယ် မျက်ဝန်းပြာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ”

ပြောတော့ သုံးလေးခွန်းဆိုပြီး ကျွန်မတစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့်ဖြင့် စားနေပါသည်။ ထမင်းနှစ်ချိုင့်စလုံးက ကုန်ခါနီးနီးပါပဲ။ အခုမှ picnic ထွက်သည့်နှယ်များ တူနေပြီလား။ သူက ရေခွေးခပ်ခွေးနွေးနွေးကိုယူသောက်ရင်း ထမင်းစားကောင်းနေသည့်ပုံပါ။ သူ့ကိုတော့ နာမည်အရှည်မခေါ်စေဘဲ ကျွန်မကိုတော့ နာမည်အပြည့်အစုံ ခေါ်နေတုန်းပါပဲ။

‘ကိုကို’ ခေါ်လေ့ရှိသည့် ‘ငယ်လေး’ ဟူသည့် အမည်ကိုဖြင့် သူ လိုက်ခေါ်ချင်ပုံမရပါလေ။

“ဪ... ပြောဖို့မေ့နေသေးတယ်”

“အင်း ဘာလဲ”

“Saturday ဆို ကျွန်မ နေ့တစ်ပိုင်းပဲ အလုပ်ဆင်းမှာနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ off ရက်က sunday ပဲဟာ”

“ကျူရှင်က week end နှစ်ရက်စလုံး တက်ရလို့ပေါ့။

နွေလယ် (၂) နာရီ အမြဲဆင်းဖို့ မသော် ခွင့်ပြုထားတယ်”

“ကိုယ့်က မသော်မှ မဟုတ်တာ”

“ဘာလဲ ခွင့်မပေးချင်ဘူးလား”

၉၀ မမသခွါစောင်

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းပြီးတဲ့ရပြီးသားကို ဘာကျူရင် တက်နေရတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ ကိုယ့်တဝတက်လမ်းအတွက် အမြဲကြိုးစားနေရတာ ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ မတက်ရင် မဖြစ်လို့ပေါ့”

“အင်းလေ ... သဘောပဲ”

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

“မငယ်မှာလိုက်တဲ့ အဲ!”

တံခါးခေါက်ပြီး ရုတ်တရက် ဝင်လာပါသည့် ‘ဗဟု’ က ထမင်း ခွံကျွေးနေပါသည့် ကျွန်မနှင့်သူ့ကို မြင်သွားလေတော့၏။ ဒုက္ခပါပဲ၊ အဘယ်မျှရှိပါသည်ဟု ဆိုဆို ရှင်းမပြနိုင်စရာအကြောင်းက ကြံဖန်ဖြစ် ရတယ်လို့နော်။

(၈)

ထမင်းချိုင့်ကို ဘူးပြားတစ်ဘူးနှင့် သီးသန့်ထည့်သလို ဟင်း ကိုလည်း ခပ်များများ ကိုယ်တိုင်ထည့်ဖြစ်ပါ၏။ ဘွားဘွား၏ဇာတိရွာ မှ ဆွေရိပ်မကင်း မျိုးရိပ်မကင်း အသက် (၁၆) နှစ်အရွယ် ‘ပုစူးမ’ လေး ရောက်နေပြီမို့ အသေးစားအိမ်အလုပ်တွေ လုပ်ရတာ အတော် လေး သက်သာသွားရပါသည်။ ကောင်မလေးက အသွက်လေး ဖြစ် သလို လာဘ်လည်းမြင်သဖြင့် စိတ်တိုင်းကျရလေ၏။

“မမငယ်”

“ဘာလဲ”

“ခြင်းတောင်းနဲ့ သယ်မှာလား”

“အေး”

၉၂

မမဆန္ဒခါမောင်

“ဘာကို ခြင်းတောင်းနဲ့သယ်မလို့လဲ ပူစူးမရဲ့”

“မမငယ်က ထမင်းပိုထည့်နေလို့ပါ မမကြီး”

“ဟယ်!... ဘယ်သူ့အတွက်လဲ ငယ်ရယ်”

“မန်နေဂျာ နလန်ထခါစမို့ ခံတွင်းပျက်နေတယ်လေ။ အဲဒါ
ကြောင့် ပိုသယ်တာပါ မမရဲ့”

“ငယ်နော်... မေးတော့ဖြင့် မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး”

“အာ... မမကလည်း”

“ဒီလိုထည့်သယ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ”

“မမကလည်းကွာ၊ ငယ်က စေတနာသဒ္ဓါနဲ့ချက်ပြီး ထည့်
တာကို”“မထည့်ဖို့ မပြောပါဘူး။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ရိုးရိုးမှ ဟုတ်
ရဲ့လား သိချင်လို့မေးတာ”

“ဘယ်သူလဲဟေ့! မရိုးမသားဆိုတာ”

“ဒီမှာလေ ဖေဖေရဲ့။ ငယ်လေးက မန်နေဂျာ မိုးဝသုံကို
နေ့တိုင်း ထမင်းချိုင့်ပိုထည့်နေလို့”

“ဟုတ်လား”

“မမနော်”

ဖေဖေက taxi နှင့် ဝပ်ရှော့ခ်ကိုသွားတော့မှာမို့ ညီအစ်မ

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး

၉၃

နယ်ယောက် စကားများသံကို ကြားသွားလေ၏။ မမတိုင်ပြောတာကို
သဘောကျပြီး ရယ်နေတော့သည်။ အိမ်မှာ ဝင်ငွေလစာအကောင်းဆုံး
စာ ဖေဖေပြီးလျှင် ကျွန်မပါပဲ။ အိမ်စရိတ်၊ ဈေးဝိုးအများဆုံးသုံးရပါ
သည့် ကျွန်မကို ဝင်ငွေနည်း ကပ်စေးနဲ့မမက တိုင်ရတယ်လို့ စိတ်တို
လိုက်တာနော်။“ဘယ်လိုလဲ သမီးငယ်။ အခုကတည်းက ထမင်းဘူးပိုထည့်
ပေးနေရပါရောလား။ ဘယ်တော့ အိမ်ခေါ်လာမှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”“အာ... ဖေဖေကလည်း မဟုတ်တာပြောပြီ။ အစ်ကိုက
သူ့ အမေချက်ကျွေးတာ ဆီမြုပ်တဲ့ဟင်းတွေချည်းမို့ မစားနိုင်ဘူးတဲ့။
နလန် ထကာစလူမမာ ခံတွင်းရှင်းအောင် ထည့်သွားပေးတာပါနော်။
ငယ်တို့ က သန့်သန့်လေးပါ”“ဪ... ဒါဆို ငါနဲ့ကျွန်က မသန့်မရှင်းဘူးဆိုတဲ့
သဘောပေါ့လေ”

“အဲဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကြားလား သမီးကြီး။ အစ်ကိုတဲ့နော်၊ အခေါ်အဝေါ်က
အခုကတည်းက ညက်နေပြီ”

“ဖေဖေကလည်းနော်၊ ငယ်ကိုပဲ ပြောနေတယ်”

ဖေဖေက တဟားဟားရယ်ပြန်လေ၏။ ဘာကိုများ သဘော

ကျနေတာပါလိမ့်နော်။ ရုံးမှာလည်း ‘ပပ’ တစ်ယောက် သတင်းဖွဲ့လိုက်သဖြင့် ‘ဗိုလ်သံ’ နှင့် ‘မျက်ဝန်းပြာ’ သတင်းက ဖုံးမရ ဖိမရအောင် ပျံ့နေတော့တာပါ။ ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာကိုက သိပ်မဟုတ်သလိုပါပဲ။ သူလည်း သူ့ခုံမှာ အမြဲတစေ ရှိနေသလို ကျွန်မကဖြင့် ကျွန်မခုံမှာထိုင်ရတာထက် ဖျတ်ခနဲ ထရအပြင်ထွက်ချင်လည်း ထွက်ရဖြင့် အငြိမ်မနေသူပါ။

ဒါနဲ့များတောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုအတွဲသတင်းက ထွက်လာရပါသလဲ။ မန်နေဂျာနေမကောင်း၍ အကူအညီပေးရတာဟု ပြောချင်သော်ငြား မဖြေရှင်းချင်တော့ပါ။ ပါးစပ်ဆိုသည့်အပေါက်မျိုးက ဖိတ်ရခက်ပါတယ်။ အချိန်တန်ပြောလို့လျှင် အလိုလိုဖိတ်သွားမည်ဟုသာ ဖော့တွေးခဲ့မိတာလေ။ အခုတော့ အိမ်မှာပါ ကျွန်မကို သူနှင့်တွဲစချင်လာပါရောလား။

“မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး မျက်စိမှိတ် ငြင်းမနေနဲ့။ သမီး ချစ်သူထားတာကို ဆူချင်လို့မဟုတ်တာ။ ပညာစုံအောင် သင်ချင်သေးတယ်ဆိုလို့ အနှောင့်အယှက်မရှိအောင် သတိပေးရုံပါ”

“ငယ်က ငယ်ပါသေးတယ် ဖေဖေရယ်”

“အင်း... ပြောတော့ ငယ်တယ်ဆိုပဲ”

“မမနော်... ကုန်းဆင်းကို ဘီးမတပ်ပေးချင်နဲ့”

“ငါကတော့ သူ့အကြောင်း ဘာဆိုတာမှမသိတဲ့ သူစိမ်းမျိုးနဲ့တော့ မကြိုက်စေချင်ဘူး ငယ်။ အတွင်းသိ အစင်းသိထဲကဆို အကြောင်းသိချင်းမို့ ပြောရဆိုရ လွယ်တယ်”

“ဒါကတော့ မမက ကိုကိုကျော်ကိုအပိုင်ရထားပြီကို။ ပြောအားရှိမှာပေါ့”

“ဟယ်... မပိုင်ရသေးပါဘူးဟဲ့။ ပြောလိုက်ရင် ရှေ့မကြည့်နောက်မကြည့်နဲ့ တကယ်ပဲ”

“ဒီမှာ ငယ်၊ ဘွားဘွားဖို့ ကြက်ပေါင်းအိုးတည်ထားပေးခဲ့တယ်နော်။ ဘာမှ ထပ်ပြီး ခတ်စရာမလိုတော့ဘူး။ နောက်တစ်နာရီဆို ဖို့”

“အေးပါ”

“ဘွားဘွား ငရုတ်ကောင်းခတ်မယ်ဆိုမှ ပန်းကန်လုံးထဲ ထည့်ပေးနော်။ ဪဩ မေ့တော့မှာပဲ။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ကြက်သွန် နို့တီးဆေးထားပြီးသား အဆင်သင့်ပဲ။ ဘွားဘွားစားခါနီးမှ သေးသေးလေး ညှပ်ပြီး ကျွေးနော်”

“အေးပါဟယ်... မှာနေတာ မပြီးတော့ဘူး။ ဘွားမှာသာ သွားစမ်းပါ”

“မမက မေ့တတ်လို့ သတိပေးရတာလေ။ ဪဩ ဂွေးမရေ”

၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ရှင်!”

“ဖေဖေ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကြက်သားမူကြော်ပုလင်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ဖေဖေစားမယ်ဆိုမှ ပန်းကန်ပြားထဲထည့်ပြီးကျွေးနော်။ နင် မယူစားနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမငယ်”

“နင်နဲ့မအတွက် အာလူးနဲ့ကြက်သား အများကြီးချက်ထား တာပဲ စား”

“အမလေးဟယ် ... သူ့ကိုယ်သူ အမေထင်နေလားမသိ ဘူး။ ငါသိပါတယ်ဟဲ့! အလုပ်နောက်ကျတော့မယ်၊ မြန်မြန်သွားပါ”

“ဒီနေ့လယ် (၂) နာရီထွက်ရင် စတားက များရဦးမှာ”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဒေါသကုမ္ပဏီရပဲပေါ့။ ဒီလောက် မျက်နှာရ အောင် ကျွေးထားလို့ပဲ တော်သေးတယ်။ မဟုတ်ရင် ရုံးခန်းထဲမှာ ကျောက်ချပြီး နေနေရမှာ။ သွားပြီးမမ၊ ငယ်သွားပြီ ဖေဖေ”

ဒီနေ့ စနေနေ့နဲ့ နေ့တစ်ပိုင်းသာအလုပ်ဆင်းဖြစ်မှာပါ။ နေ့ခင်း (၂) နာရီ အလုပ်သိမ်းဆည်း လက်စသတ်ပြီး ထရပ်တာနှင့် ဒင်း မျက်နှာက လငပုပ်ဖမ်းသလို မည်းမှောင်ပုပ်သိုးနေတော့တာပါလေ။ အဲဒါက အပတ်စဉ် သူနှင့်ကျွန်မ ကတောက်ကဆဖြစ်ရသည့် စနေနေ့

အခြိုးကြီးရီ ချာသည့်မိုး ၉၇

ပါပဲ။ အဲဒီအခါတိုင်းမှာ သူ ရေရွတ်တတ်သည့်စကားလုံးက “Black Saturday ကို calendar ထဲမှာ ဖယ်ထုတ်လိုက်ချင်တယ်” ဆိုတာပါလေ။

ကားဂိတ်မှာ bus ရပ်စောင့်နေစဉ် ကားကမလာသေးပါလေ။ Taxi တစ်စီးက ကျွန်မရှေ့မှာ ရပ်သွားသဖြင့် ကားထဲသို့ ပို့ကြည့်လိုက် စိပါသည်။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမန်နေဂျာက အမြဲတမ်း အစော ကြီး အလုပ်ကိုလာရပြန်ပါသလဲ။ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ခေါ်နေပြီမို့ လိုက်တက်လိုက်ရလေ၏။ အတူတူ Date ပြီး အလုပ်လာ မိသည်ဟု ပြောစရာ ထပ်ရှိလာတော့မှာပါလေ။

“ဒီနေ့ရော သင်တန်းရှိတာပဲလား”

“ရှိတာပေါ့”

“အဲဒီသင်တန်းက ပြီးပဲမပြီးနိုင်တော့ဘူး”

“အချိန်တန်ပြီးမှာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့။ အပြစ်ပဲတင်နေတာပဲ။ အလုပ်မှာ ကျွန်မတာဝန် မလစ်ဟင်းရင် ပြီးရော မဟုတ်လား”

တွေ့တာနှင့် ဆူညံသံက ထွက်လာသဖြင့် Taxi မောင်းသည့် ဒီလေးကြီးပင် ပြီးစိစိဖြစ်လာလေပြီ။ ကျွန်မတို့ကို မည်သို့ထပ်ကြလေ ဆည်းနည်း။ သူကလည်း သူပါ။ လူရှေ့မရှောင် ကျွန်မကို ပြောဆိုနေတာ မဟုတ်လား။ စေတနာနဲ့ထည့်လာပေးသမျှ မကျွေးဘဲ နေလိုက်ရ

၉၈ မမသဒ္ဓါမောင်

မကောင်းလို့နော်။

“ဒီနေ့ ဘာချက်လားလဲ”

“စားတော့သိမှာပေါ့”

“စကားကို ကောင်းကောင်းပြောမှပေါ့”

“ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲလေ။ အခုက ကုမ္ပဏီမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ! ... ဒါဖြင့် အပြင်မှာတော့ မရှိမသေပြောမယ့် သဘောပေါ့လေ”

“ကျွန်မက မှန်လို့ပဲကျင့်ကြံတယ်။ သူဒင်ရင် ကိုယ်လည်း ဒေါင်ပဲ”

Taxi မောင်းသည့်ဦးလေးကြီး ရယ်လေတော့၏။ စကားနိုင် လုနေသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ရယ်စရာဟုထင်နေလေပြီ။ သူက ကျွန်မကို ပန်းဖက်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားရပြီး လက်ကို ဖယ်ခိုင်းရလေ ၏။ အတင်းမဟုတ်ပါဘဲ ပြောစရာရှိသည့် ပုံစံမျိုးကြောင့် မေးဆတ် ပြလိုက်ရပါသည်။

“ဘာလဲ”

“မေးစရာရှိတယ်”

“ရုံးရောက်မှမေးလေ”

အငြိုးကြီး၏ ဒုတိယဦးစီး ၉၉

“အခုသိချင်တာ”

“အခု မမေးစေချင်လို့ပေါ့။ ဟိုမှာ ဦးလေးကြီးရယ်နေပြီ၊ မမြင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းပဲမြင်တာ”

“အစ်ကိုနော်”

သူ့ပါ ရယ်လေတော့၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ သူ ပန်းဖက်လိုက် စဉ်က ကျွန်မ၏နှလုံးခုန်သံက ကျယ်လာသလိုပါလေ။ သူနှင့်စတွေ့ စဉ်ကလည်း ရင်ဘတ်ထဲ ရောက်ခဲ့ရသလို ကျွန်မ၏ ခါးသိမ်သိမ်လေး ကိုပါ အားပါးတရ ကိုင်ဖက်ထားခဲ့စဉ်က ကျွန်မလည်း ရင်ထိတ်ခဲ့ရပြီး ရင်ခုန်သံမြန်ခဲ့ရတာပါ။

ဒုက္ခပါပဲ၊ မနက်ကပဲ ဖေဖေနှင့်မမက ကျွန်မကိုပြောခဲ့တာမှ ဟူနေနှေးနှေးပါပဲမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ အလုပ်လာခဲ့ပါသည့် နှစ်လကျော်သုံးလမှာတင် ဒီလိုမျိုးအဖြစ်အပျက်က ဖြစ်လာရတာပါ လိမ့်။ တကယ်ဆို ကျွန်မက အရွယ်အလတ်ယောက်ျား၊ မိန်းမအစုံနှင့် တွေ့ခဲ့ရသလို စကားပြောဆက်ဆံဖူးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဤသို့ဖြစ်စရာ အကြောင်းမှ မရှိတာပဲ။ အမလေးနော်၊ ဖေဖေတို့ပြောသလို သူ့ကိုများ ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားမိနေပြီလား။

အလို! ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူးနော်။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်!...ဟင်”

“ဘာကိုခေါင်းခါနေတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဆင်းတော့လေ။ ဒီဘက်မှာ ကားတွေသွားနေလို့ ကိုယ်လည်း မင်းဘက်ကပဲဆင်းရမှာ”

“ဪ...ရောက်နေပြီလား။ ခဏလေး ကားခ”

“ကိုယ်ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ဆင်းမှာသာ ဆင်းပါ မျက်ဝန်းပြာရဲ့”

အရှက်တော့ကွဲပါပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီရှိသည့် အဆောက်အဦးရှေ့လမ်းမှာ ရောက်နေတာကိုမသိဘဲ အတွေးတွေ ပျံ့ရပါသလဲ။ သူ့ရှေ့မှာမှာ အိုင်ကီမိခွဲရတယ်လို့ ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းစဉ် သူက ကျွန်မ၏ထမင်းချိုင့်ထည့်လာပါသည့် ခြင်းတောင်းပြာလေးကို ကိုင်ကာ လိုက်ဆင်းလာလေသည်။

“ပေးလေ”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်ကိုင်လာပေးမှာပေါ့”

“ဟယ်... မြင်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မကိုပဲပေးပါ၊ ကျွန်မပဲ ကိုင်ပါ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြင်မကောင်းတယ်လို့ မရှိပါဘူး မျက်ဝန်း

ပြာ”

“ယောက်ျားအလုပ်နဲ့ မိန်းမအလုပ်ဆိုတာ သီးခြားစီရှိတယ် ဆိုတယ်လား။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ဈေးခြင်းသွဲတာ၊ မီးဖိုချောင် ဝင်ချက်နေတာ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဘူးလေ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ့ရယ်လေပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်မစကားထဲမှာ ရယ်စရာမှမပါတာလေ။ Lift ရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။ သူက မျက်နှာမှ အပြုံးမပြယ်သေးဘဲ lift ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေသည်။ အနည်းငယ်စောနေသေး၍ lift စီးသည့်ဝန်ထမ်းက နည်းနေသေး၏။ ကျွန်မတို့ထွက်ရမည့်အထပ်၌ ခဏတာရပ်သွားစဉ် lift ထဲမှ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကိုသဘောကျပြီး ရယ်တာလဲ”

“ကိုယ့်ဖေဖေရှိစဉ်က သူပဲ ဈေးကိုယ်တိုင်ဝယ်၊ ကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးခဲ့လို့ပေါ့။ မေမေက ဖေဖေလောက် သိပ်မချက်တတ်ဘူး”

“ဟယ်!”

ရုံးခန်းထဲရောက်ပြီမို့ စောစောက သူမေးမည့်မေးခွန်းကို သတိမရတော့သည့်နှယ်ပါ။ သန့်ရှင်းရေးမြန်မြန်လုပ်ပြီးနောက် လက်သွားဆေးပြီးအပြန်မှာ သူ့အတွက် coffee တစ်ခွက်ကို ထုံးစံ

၁၀၂ မမသဒ္ဓါမောင်

အတိုင်း ဖျော်လာခဲ့ပါ၏။ သူ့ရှိနေပါသည့် စားပွဲအနီးသို့သွား၍ ကော်ဖီခွက်ချပေးစဉ် သူမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းက ကျွန်မကို မှင်တက်အံ့ဩသွားစေလေသည်။

“စောစောကမေးမယ်ဆိုတာ မင်းမှာ ချစ်သူရှိလားလို့ပါ မျက်ဝန်းပြာ”

(၉)

ကားကို အိမ်မှမောင်းထွက်လိုက်ပြီးနောက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဆောင်နေပါသည့် ခြံရှေ့မှာ ရပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ‘ကျော်စ’ က ကားရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ တံကံထိုင်လိုက်လေသည်။ လမ်းထဲမှ သူ ကားကို ဆက်မောင်းထွက်လိုက်ပါ၏။ နှစ်ယောက်သား အတူသွားလျှင် စကားပြောလေ့ရှိသဖြင့် ဘာသီချင်းမှ သူ မဖွင့်ပါချေ။

“Birthday Gift ရော ပါလာရဲ့လား”

“ပါလာပါတယ်ကွာ၊ ငါ့မယ်မတော်လာမယ့် ငယ်အတွက် ဘာလက်ဆောင်မှ ပါမလာရင် ကျော်စ ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့”

“ယောက္ခမကြည်ရင်ပြီးရော မဟုတ်ဘူးလား”

“မရဘူးနေခွန်းရ၊ ငယ်က သူတို့အိမ်မှာအခရာကွာ ဝါက

၁၀၄ မမသဒ္ဒါမောင်

အကြီးဖြစ်ပေမယ့် အငယ်က ထက်လွန်းတော့ အကြီးဖြစ်တဲ့ လဝန်းဝါ အလိုလို နောက်ရောက်သွားတာ မင်းအသိဆုံးပဲဟာ”

‘ကျော်စ’ မှတ်ချက်ကြောင့် သူ အလိုလို ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ အမှန်ပါပဲ။ ‘ငယ်’ သည် ငယ်၏ ထက်မြက်သွက်လက်၏။ ဖြတ်ထိုးညစ်ကောင်းပြီး ပြောရဲဆိုးရဲလေသည်။ သူ့မထက်ကြီးသည့် ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ ရှိန်လန်ရှက်ရွံ့တာမျိုး လုံးဝမရှိပါဘဲ မိမိကိုယ် ကို ယုံကြည်စိတ် confidence အပြည့်ရှိနေသည့် မိန်းကလေးပါပဲ။

“အံ့မယ် ... ကျိတ်ခိုက်နေပုံပါပဲလား နေဒွန်းခ”

“မင်းကလည်းကွာ”

“ပြောချင်လည်း ဖွင့်ပြောလိုက်တော့လေကွာ။ မြဲစိစိနဲ့ ဆက်သွားနေလို့ကတော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်နေခဲ့မယ်”

“ဟာကွာ မဦးမချွတ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းက လက်နှေးနေတာကိုး။ ဒီပုံနဲ့တော့ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ငရုတ်သီးစိမ်းပဲကျန်ခဲ့လိမ့်မယ် ဟောကောင်ရေ”

“မင်းပြောမှပဲ ငယ်လေးက လက်ဖက်ပွဲဖြစ်နေပြီ ဖိုးကျော်ရ”

“ငါပြောတာ မှားနေလို့လား။ ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ညှပ်ပါကွာ”

“ဒါတော့တူမလားကွ။ လဝန်းဝါက ငါတို့နဲ့ရွယ်တူ။ ငယ်လေးက ဒီလောက်ငယ်သေးတာ”

အပြီးကြီး၍ ရွာသည့်မှိုး ၁၀၅

“အေး ... အဲဒီလိုသာ စဉ်းစား ကြပ်ကြပ်လေ။ (၁၈) နှစ် ပြည့်ကတည်းက နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ပြီး လူကြီးဖြစ်တာပါ နေဒွန်းရား။ မင်းလိုသာ အတွေးခေါင်နေရင် ကန်ဘောင်ပေါ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ ရှေ့တွဲလျှောက်နေတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်တွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ”

သူ သက်ပြင်းသာရှိုက်လိုက်မိတော့၏။ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါပြီတဲ့ “ကလေး” စိတ်ဆိုးသွားရင်အခက်ပါပဲ။ အစ်ကိုလို နွဲ့ဆိုးမျိုးဖြင့် သူ့အပေါ် လက်ပွန်းတတီးရှိခဲ့တာ သူ့အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ‘လဝန်းဝါ’ တို့အိမ်သွားတိုင်း ‘ဝါ’ နှင့်ပတ်သက်လာမည့် ‘ကျော်စ’ အပေါ်မှာဖြင့် သူ့လို ဤသို့ ‘တရင်းတနီး သိပ်မရှိခဲ့ပါချေ။ ရင်နှီးလက်စ (၅၂၈) အလွှာလေးကို နောက်ထပ်နံပါတ်တွေ ထပ်ပေါင်းလိုက်ချင်ပေမယ့် ရှိရင်ခွဲခိုင်မာသည့်ကြိုးလေး ပြတ်တောက်သွားရမှာကို သူ အစိုးရိမ် အလွန်ဆုံးပါပဲ။ အိမ်မှာလည်း မာမိတို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေသမျှ နားလည်းပူလှပါပြီလေ။

“အန်တီဇာက သဘောတူပါ့မလား”

“မာမိတို့က ငါ့စိတ်ကြိုက် ရှာခဲ့လို့ လမ်းဖွင့်ထားပေးပြီးသား ပါကွာ။ လူမြင်မသင့်၊ မကျိုးမကန်၊ လူစဉ်မခိတာမဟုတ်ရင်ပြီးရော တဲ့။ ဆင်းရဲမွဲတေလွန်းနေရင်တောင် အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ အလတ်ဆီးဆင်ပေးလိုက်မယ်တဲ့လေ”

၁၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ယောက္ခမတွေကွာ။ ငါသာမိန်းမဆို မင်းကို ယူလိုက်ပြီ”

“သေဦးမယ်”

‘ကျော်ဇ’ က တဟားဟားရယ်လေတော့၏။ မိဘတွေက ဤသို့ သူ့ကိုလမ်းကြောင်း free ပေးထားပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက သူမအနီးဆုံးကိုကပ်ဖို့ မဝံ့ခဲ့တာလေ။ မင်းဆီက သတ္တိတွေ နည်းနည်းလောက် ဖွဲပေးလိုက်စေချင်ပါရဲ့ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

“ယောက္ခမ သဘောမနောကောင်းတာ ရှားတာကိုးကွ။ ဝါသာသီရင် ငါ့ကို မျက်စောင်းခဲဦးမှာ”

“ဘာလို့လဲ”

“အန်တီဇာတို့ အန်ကယ်မင်းတို့လိုမျိုး ယောက္ခမကောင်းကောင်း လိုချင်မှာပေါ့ကွ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်မိဘတွေကို အကောင်းမြင်မှပေါ့ကွ”

“မေမေတို့က ငါ့ကို ဝါနိုင်စားမှာကို မကြည်သလိုမို့ပါ”

“အိမ်ခွဲနေပေါ့ကွ”

“မရဘူးဟေ့ကောင်ရေ၊ ငါတို့အိမ်မှာ ငါလိုက်မနေဖြစ်အောင်ကို အစောကြီးကတည်းက ကတိတောင်ခဲ့တာပဲ ကြည့်လေ”

အပြီးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၀၇

“ငါတို့လည်း မိသားစုနည်းပါတယ်ကွာ”

“ငါလည်းပြောတာပဲလေ။ မရဘူး နေဒွန်းရေ၊ ဝါက နားလည်မှုရှိလို့ တော်သေးတယ်ဆိုရမယ်။ ငယ်သာဆို ပွဲကြမ်းမှာ အမှန်ပဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ငယ်က ခပ်စွာစွာ ခပ်ထက်ထက်ရယ်။ ပက်ခနဲပြန်ပြောမှာ အမှန်ပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ‘ကျော်ဇ’ စကားကို သူ သဘောကျမိတာ အမှန်ပါ။ “မင်းရဲ့ငယ်” တဲ့။ အဘယ်မျှ ပီတိဖြစ်စရာပါလိမ့်။ ချစ်မိနေတဲ့ အကြောင်းဖြင့် ဘာမှမပြောရသေးပါဘဲ ‘ငယ်’ ကို သူပိုင်ဆိုင်သွားရသည့်နှယ်ပါလေ။ ပိုင်ပိုင်ကြီးချစ်ခွင့်ရလိုက်ချင်ပါရဲ့ ‘ငယ်’ ရယ်။ မင်းလက်ကလေးကို တစ်သက်တာ ဆုပ်ကိုင်ထားခွင့်မျိုးက ဘယ်တော့ရနိုင်မှာပါလဲ။

“ပြုံးမနေနဲ့ နေဒွန်းခေ၊ ပီတိက အားမဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆို အချစ်က အားဆေးတစ်ခွက်လား”

“ဒါပေါ့ ... မဆိုးဘူး၊ မင်း စာတတ်လာပြီ”

“ငါ မူကြိုကျောင်းသားမှ မဟုတ်တာ”

“ခကွေးကို ရေးတတ်ဖို့ ကကြီးတန်းတော့ အရင်အောင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“ဝါနဲ့ နီးခွင့်ရသွားတာနဲ့ ဆရာကြီးသိပ်မလှုပ်ချင်ပါနဲ့”

၁၀၈ မမသဒ္ဓါမောင်

စိုးကျော်ရာ။ မင်းအကြောင်း ငါအသိဆုံးပါ။ ဝါအချစ်ကို မင်း တကျီကျီ တောင်းလို့ရခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ဝါကိုယ်တိုင်က မင်းအပေါ် လိုလိုချင်ချင် ယိုင်ကျခဲ့လို့သာရတာပါ”

“ဒါတော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်လေ။ မနာလိုမရှိနဲ့မောင်။ မင်းနဲ့ငယ်က ဒီလိုလေး အလိုလိုယိုင်ကျလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေစီးလာတာကို စောင့်နေတာထက် ရေကာတာကြီး မောက်ချလိုက်တာကမှ ဖြစ်နိုင်ဦးမယ်”

“အားပေးတာလား နှိပ်ကွပ်နေတာလား”

“မင်းနဲ့မယားညီအစ်ကိုတော်ရရင် ငါက အလိုလိုပဲသလို ခံစားရမှာစိုးလို့ပေါ့ကွ”

“ဒါတော့ သိတယ်ပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိတော့၏။ တကယ်လည်း သူက မိဘဂုဏ် အရှိန်အဝါ မျိုးရိုးဂုဏ်ကြီးသည့် မိသားစုမှ ရှင်သန်မွေးဖွားခဲ့ရတာအမှန်ပါ။ ‘ဒေါ်တိတာနေဒွန်းခ’ ဆိုတာထက် ‘ပါရဂူကြီး ဒေါက်တာမင်းခ’ ရဲ့ သားလေဆိုပြီး ဒက်ဒီအရှိန်အဝါက ပိုကြီးခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ သူကိုယ်တိုင် ကြိုးစားလို့သာ ထွန်းပေါက်ပြီး နာမည်တစ်ခုဖြင့် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာလေ။

အုပ်စုထဲမှာလည်း သူကသာ ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး ပိုနာမည်

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၀၉

ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း အတူတူ တွဲလုပ်နေရပါသည့် နောက်လေးဆရာဝန်တွေ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို သူ အရဆုံးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ‘ကျော်စ’ ကသာ ‘လဝန်းဝါ’ နှင့် အိုကေမှာပိုပြောနေပြီး သူက နာမည်ကြီး ထမင်းဝတ်အဖြစ်မျိုး ကြုံရတော့မှာပါပဲ။ အဲဒီလိုတော့ ကိုယ်မဖြစ်ပါရစေနဲ့ ‘ငယ်’။

“ဘယ်လိုလဲ ... ဖွင့်ပြောတော့မှာမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ရယ်မနေနဲ့ ငယ်က ငါပြောလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးလို့ ငြင်းစားနေရတာ”

“ယောက်ျားလေးဘက်က အရင်ပြောမှသာ မိန်းကလေး ခြံသူကစဉ်းစားရမှာလေကွာ။ မင်းလုပ်လိုက်ရင် ပြောင်းပြန်ချည်းပဲ”

“တော်တော့ ရောက်ခါနီးပြီ”

“ဒါမှ ငါ ဘေးကတီးပေးရမလား”

“မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်နဲ့၊ ဝါနဲ့ မျက်နှာမပျက်ချင်ဘူး”

“ပြီးရော”

စကားပြောနေတာကို ရပ်ခိုင်းရပြီး ကားကို သူမတို့လမ်းတွင်းသို့ တွေ့ဝင်လိုက်ရပါ၏။ ခြံရှေ့တံခါးဖွင့်ထားသဖြင့် ခြံထဲသို့ ကားကို

၁၁၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆက်မောင်းခဲ့ပါသည်။ အကျဉ်းချုံးလုပ်သည့် မွေးနေ့ပွဲဖြစ်ပေမယ့် သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကျွေးတာမို့ ဧည့်သည်ကားတွေတော့ သုံးလေးစီးရှိနေလေ၏။ 'ငယ်' ဘာများဝတ်ထားမှာလိမ့်။ ခါတိုင်းလိုပဲ သူနဲ့စိတ်ကြိုက်တူပါသည့် sky blue colour ကိုပဲ ဝတ်ထားမည် ထင်ပါသည်။

“တီ!”

“ဟာ!... ကိုကိုတို့ လာပြီ”

အိမ်ထဲမှ အပြေးထွက်လာပါသည့် အပြာနုရောင်အရိပ်လေးက သူကားဖြူလေးနားသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်လာသလို ကားတံခါးကို ဖါ လာဖွင့်ပေးနေလေပြီ။ ‘ကျော်စ’ က ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသည့်သဘောဖြင့် သူ့ကို မျက်ခုံးပင့်ပြလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် လက်မောင်းကို လာတွဲလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေး၏အပြုံးက ရင်ထဲကို အေးငြိမ်းသွားစေတာ အမှန်ပါလေ။

“ငယ်က မလာဖြစ်တော့ဘူးလို့တောင်မှ ထင်လိုက်တာကိုကိုရဲ့။ နောက်ကျလိုက်တာ”

“လာမှာပေါ့ ငယ်ရယ်”

“မျှော်တဲ့အထဲမှာ ငါရောပါရဲ့လား”

“ကိုကိုကျော်ကိုမျှော်တဲ့သူက ရှိပြီးသားပဲဟာကို”

အခြီးကြီး၏ စွာသည့်မိုး ၁၁၁

“အေး... မျက်နှာတော်တော်လိုက်နော်၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

သူမက ‘ကျော်စ’ က မျက်စောင်းခဲ့ပြလိုက်လေ၏။ အိမ်ထဲမှ စာဖွဲ့ဝိုင်းတွေရှိရာ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာအထိ သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့တာလေ။ ကတ္တီပါကော်ဇောထက် ထိုင်ပုံအပြားလှလှလေးတွေ ထားထားပေးထားသည့်နေရာမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ အစားအသောက်ပြောင်းပြီး ဧည့်ခံတတ်သဖြင့် ဒီနှစ် ဘာများလဲဟု တွေးမရပါချေ။

“ဘာစားရမှာလဲ”

“ဘယ်မှာလဲလက်ဆောင်”

“အတော်ချစ်ဖို့ကေခိုင်းတဲ့ ညီမပဲ”

“ကိုကိုကျော်က အစားကိုပဲအရင်မျှော်တာကိုး။ မမနဲ့ယူရင်တော့ နာပြီပဲ။ မမက ငယ်လောက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမချက်တတ်ဘူးနော်။ အစောကြီးကတည်းက ပြောထားပါရဲ့။ နောက်မှ နောက်ကွယ်မှာ မမကိုမပြောနဲ့”

“အံ့မာ... ငါက ဝါကိုခိုင်းစားမှာလား။ အိမ်မှာ ချက်ကျွေးမယ့်လူ တစ်ပါးကြီးရှိပါ”

“ပြီးရောလေ၊ ယူပြီးသွားမှ ငယ်လက်ရာ မြည်းရှင်လို့ဆိုပြီး”

ခဏခဏ မလာနဲ့ပေါ့”

“ကြည့်စမ်း!... ခုကတည်းက ငါ့ကို အပြီးနှင်နေပြီ”

“ကိုကျော်တို့ စားကြတော့မလား၊ ခဏနားဦးမှာလား”

“စားမှာပေါ့ ဝါရဲ့၊ အိမ်က ဘာမှမစားခဲ့ဘူး၊ ဆာနေပြီ”

“တွေ့လား”

“ဒါဆို ခဏနေနဲ့၊ နွေးထားတာ ပူလောက်ပြီ။ ဝါယူခဲ့မယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ကြက်သားပလာတာလေ”

“ဟာ! ... Good ဝဲ”

“ကိုကိုရော ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကိုယ်က အစားမရွေးပါဘူး ငယ်ရယ်”

“လက်ညှိုးခွံကျွေးလည်း ကြိုက်တယ်တဲ့ နေဒွန်းက”

“ကြည့်!... ကိုကိုကျော်နော်”

အစ်မဖြစ်သူကိုယ်တိုင် သွားယူနေပေမယ့် သူမက သူတို့

အနီးမှ ထထွက်မသွားပါချေ။ လူကြီးဝိုင်းတွေကို ဘွားဘွား ‘ဒေါ်နှင်းမုံ’ နှင့် အန်ကယ် ‘ဦးအောင်နိုင်’ တို့ ညှော်ခံပေးနေသဖြင့် လူငယ်ဝိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိနေလေ၏။ ကြည့်ရတာ သူမ သူငယ်ချင်း အုပ်စုတွေ ပြန်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ မလာဘူးလား”

“လာတယ်၊ စားပြီးတာနဲ့ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ ဘာလဲ ကိုကိုက

မချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူငယ်တွေမတွေ့လို့ မေးတာပါ”

“လမ်းထဲကလူတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘုန်းကြီးဆွမ်း ဆွမ်းကတည်းက လာကြတာ ကိုကိုရဲ့၊ တရားနာတာလည်း မိကြ သယ်၊ ကိုကိုတို့သာ နောက်ကျနေတာ”

“ဒါပေါ့၊ စားဖို့လာတာ အချိန်မီရင်တော်ရောပေါ့”

“ကြည့်!... ကိုကိုကျော်ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ”

“မှန်တာပြောတာပဲလေ”

“ရုံးကလူတွေ လာဖို့ကျန်သေးတယ်။ လာနေပြီလို့တော့

သိရင် ဆက်ထားတာပဲ”

“စားနော် ကိုကျော်၊ အဝသာစား၊ အများကြီးရှိသေးတယ်။

ထိုစဉ်လည်း လိုတာပြော”

“ဒီကောင်လိုချင်တာလား”

“ဧချာဧ တော်တော့နော်”

“အေးပါ ... အေးပါ”

‘ကျော်ဧ’ က ပြုံးမိမိဖြင့် ကြက်သားအာလူးရောချက်

၁၁၄ မမသဒ္ဒါမောင်

ဟင်းရည်ကို ပလာတာညှပ်ထည့်ထားပါသည့် ပန်းကန်ထဲသို့ ခပ်ထည့်ပြီး စားလိုက်စဉ် အပူလောင်လေတော့၏။ အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ပူမှန်းသိပါလျက် သူ့ကိုစနောက်ချင်စိတ်က ပိုနေတာကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

(၁၀)

အုန်းနီကျောက်ကျောနှင့် ရွှေကြည်နွင်းမကင်းပန်းကန်တွေနှင့်အတူ Juice ဘူးအေးအေးလေးတွေပါ သူမကိုယ်တိုင် ယူလာပေးလေ၏။ စားပြီးသားပန်းကန်တွေနှင့် လိုက်ပွဲပန်းကန်တို့ကို ‘ဝါ’နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သယ်သွားကြသဖြင့် စားပွဲက အတော်ရှင်းသွားပါသည်။ လူကြီးဝိုင်းတွေက ထပြန်ကုန်ပြီဆို သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့၏။

“ဒီနေ့သင်တန်းပိတ်လား”

“မပိတ်ပါဘူး သွားရမှာ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ”

“ဒါဖြင့် ငါက ဘယ်မှာနေခဲ့ရမှာလဲ”

၁၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“မင်းကလည်း၊ ဖိုးကျော်ရာ ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲ စဉ်းစားပေါ့။ အလှာကိုခေါ်လာခဲ့တာ ငါ့တာဝန်ကျေပျံ့ပဲဟာ”

“ကောင်းကွာ၊ သူလိုတာရတာနဲ့ ငါ့ကိုကန်ပြီ”

“ကိုကိုကျော်က ဘာကြီးလဲ။ စကားကို ကပ်သပ်မပြောနဲ့လေ”

“ငယ်သင်တန်းတွေက မပြီးနိုင်သေးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ တစ်နှစ်ကျန်သေးတယ်”

“တက်လည်းတက်နိုင်လွန်းတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ယောက်ျားယူတာနဲ့ အဲဒါတွေက ဘယ်မှာသွားသုံးစားမှာလဲ”

“ဟေ့ကောင်”

“ကိုကိုကျော်နော် ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ကဖျက်ယဖျက်နဲ့ တကယ်ပါပဲ။ ငယ်က ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သင်တန်းတွေတက်ပြီး ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို လျှောက်နေတာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုးဘူး”

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် ဖြေပြီးမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ငယ် မတတ်တာ ဘာများကျန်သေးလဲ”

“အများကြီး ကျန်သေးတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

အပြီးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၁၁၇

“ယင်မောင်းတာများ လွယ်ပျို ငယ်ရာ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဒီလို လက်နဲ့ခတ်လည်း ရတယ်၊ ယင်တောင်နဲ့ခတ်လည်း ဖြစ်တာပဲ။ လွယ်လွယ်လေး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဖိုးကျော်တော့ လုပ်ပြီ”

သူမက ‘ကျော်ဇ’ အမူအရာကြောင့် အားပါးတရ ရယ်လေတော့၏။ သူစိမ်းယောက်ျားတွေရှေ့ ရှက်ရွံ့မှုပိုတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ဘန်မဆောင်တတ်တာလေးကိုက ချစ်ဖွယ်ဖြစ်နေတာပါလေ။ Blouse အပြာနုနုလေးကို လက်ဖောင်းလေးချုပ်ကာ လည်ပင်းရင်ဘတ်နေရာ လေးမှာ ဖဲကြိုးပွင့်လေး ချည်ထားတာမို့ ဒါလည်း သူမကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီနီ သိသာစေပါ၏။ လှလိုက်တာနော်။ ဆံပင်ကို တျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းတည်း ခပ်ရိုးရိုးကျစ်ထားပေးမယ့် ငယ်နုလွန်းပါသည့် မျက်နှာလေးကို ငေးမဝနိုင်ခဲ့ပါလေ။

“ပေါက်ကရဆိုပြောပြီ၊ တကယ်ပါပဲ”

“လက်ဆောင်က အခုယူမှာလား”

“အခုပေးမှ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ကိုကိုကျော်က ဘယ်အချိန်မှ ပေးချင်တာလဲ။ ငယ်က သူများတွေဆီက မတောင်ပါဘူးနော်။ ငယ်အစ်ကိုတွေမို့လို့သာ အမှတ်တရတောင်းတာ။ နောက်ဆို

၁၁၈ မမသဒ္ဓါမောင်

အိမ်ထောင်ပြုပြီး သားသမီးတွေရလာရင် ငယ်ကို ဒီလိုမျိုးပေးနိုင်ကြ
တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါတော့ ကြုံတွေးထားတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ငယ်က ဘယ်တော့မဆို ရှေ့ကိုကြုံတွေးပြီး မြင်ထား
ပြီသား”

“သူ့ကိုယ်သူ ရှေ့ဖြစ်ဟော ဗေဒင်ဆရာမများ ထင်နေလား
မသိဘူး”

“ကိုကျော် အသီးစားမလား”

“ကျွေးရင် စားမှာပေါ့ ဝါရယ်”

“သူရှောင်တာ အသီးတစ်မျိုးပဲရှိတယ် ဝါရဲ့”

“ဘာသီးလဲ”

“Electric bulb”

အုန်းဆန့်ရယ်လိုက်ကြပါ၏။ ‘ကျော်စ’ က ‘ဝို’ ကိုဝိုင်းကူပေး
မည် အကြောင်းပြကာ အနောက်ဘက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။
စားပွဲဝိုင်းမှာ သူနှင့်သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆက်ထိုင်နေဖြစ်ပါ၏။
အကြည့်ချင်းဆုံသလို အပြုံးချင်းလည်း ဖလှယ်ဖြစ်လေသည်။ ရင်တွေ
ခုန်လိုက်ရတာ ‘ငယ်’ ရယ်။

“ဒါက ကိုကိုကျော်ပေးတာဆိုတော့ ကိုကိုလက်ဆောင်က

အပြီးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၁၉

ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီထဲမှာ”

“ဟင်းနော်... ဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး”

“တကယ်ပြော၊ ဟာ! sorry ငယ်ရယ်။ ကိုယ်က အိတ်ကပ်

ဆဲထည့်လာတာကို ပုတ်ပြလိုက်မိတာပါ”

သူပင် မျက်နှာရဲသွားရပါ၏။ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်တာ
အောင်မှ နောက်စရာမဟုတ်ဘူးတဲ့လား ‘ငယ်’ ရယ်။ ဒီရင်ဘတ်ကြီး
ဆဲ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေမိသမျှ ‘ငယ်’ သိအောင် ဘယ်လို
ပြောပြရပါမလဲ။ ရင်မောရလေစွ။ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဘူးလေးကို
သူထုတ်၍ ‘ငယ်’ ကိုပေးလိုက်ပါ၏။ ဘူးက အတော်လေးသေးလွန်း
သဖြင့် သူမ အတော့်ကို အံ့သြသွားစေတာပါ။

ခါတိုင်းလို ငယ်ငယ်တုန်းကလို စာအုပ်တွေ၊ pen တွေ
အတောအတတ် ဝယ်ပေးခဲ့ပြီး မွေးနေ့တိုင်း အရပ်အကြီး၊ ဖက်လုံးလှလှ
အသည်းပုံလေး၊ အလှဆင်ကျောက်ပန်းချီလေးတို့ကို ‘ငယ်’ သဘော
အတိုင်းပေးတာ မှန်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ တကယ့်ကို
အတော်ဆောင်ပီစိလေး မဟုတ်ပါလား။

“ဘာလဲဟင်”

“မ၊ ခလောက်နဲ့လေ။ အကုန်ပဲကုန်မယ်”

၁၂၀ မမသခွါမောင်

“ဟာ!... ကိုကိုကလည်း ငယ်သိချင်အောင်ကိုလုပ်တယ်”

“သိချင် ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ ငယ်ရဲ့”

“အခုဖွင့်ရင် ဘယ် feel လာမှာလဲ။ ညကျမှ အေးဆေး ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပျော်ရတာ”

“သဘော... သဘော၊ ငယ့်သဘောပဲ”

“သေးသေးလေးဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိတာပဲဖြစ်မှာပေါ့”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ “သစ်သီးသွား ရှာသည့် ‘ကျော်ဇ’ တစ်ယောက် ပြန်ပေါ်မလာပါဘဲ သူ့ရှေ့ကိုတော့ သွားမှည့်ဆီးပန်းကန် ရောက်လာလေသည်။ သူမက သူ့ကို ‘ပုရှမ’ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါ၏။ အိမ်မှာ အဖော်ရပြီမို့ သူမ အလုပ်အတွက် သက်သာမှုနဲ့သိရသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမိလေသည်။

“မမငယ်ရဲ့ညှော်သည်တွေ ထင်တယ်”

“မငယ်ရေ!... လာပြီ”

“လာပါရှင်... လာပါ။ ဒီထက်သာ နောက်ကျလို့ကတော့”

“အိုးဆေးရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးနေ့ရှင်နဲ့လွဲပြီလို့ ပြောမလို့ပါ”

“ဒီနေ့လည်း သင်တန်းသွားရဦးမှာပဲလား”

“အေးပေါ့”

အငြိုးကြီး၍ စွာသည့်စိုး ၁၂၁

“ဘယ်သူလဲ”

“ငယ့်အစ်ကိုလေး၊ ဘာလဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

“ဟိဟိ!... စိတ်မဆိုးတတ်ရင် သိချင်တာပေါ့”

“ကိုကို”

“အင်း”

“ကိုကိုနဲ့ သိချင်လို့တဲ့။ ဒါ ငယ့်ရုံးက staff တွေလေး။

ဒါက ပပ၊ ဒါက ဝါဝါ၊ သူက မာလာ၊ သူက မြတ်မင်း။ သူက အဲ!”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆွဲ၍ မိတ်ဆက်ပေးနေ စဉ် ‘ငယ့်’ လက်က အသားခပ်ညိုညိုနှင့် လူငယ်ကို ဆွဲမိသားဖြစ် သွားလေ၏။ ရှေ့မှ ကလေးတွေလို ခပ်မြန်မြန်လေး နာမည်မပြောပြ ထိစဲ ရှက်ရဲနေလေဖြစ်သွားပါသည့် အမှုအရာကြောင့် အံ့သြသွားရသည် က သူပါပဲ။ ဒီချာတီတ်နဲ့ ‘ငယ်’က ဘာလဲ ‘ငယ်’။

“အစ်ကိုက ငယ်တို့မန်နေဂျာလေ”

“ဪ”

“ကိုမိုးဝသုံတဲ့၊ ကိုကိုကို ငယ်ပြောဖူးပါတယ်”

“အင်း... သိတယ်”

“အားလုံးပဲ၊ ဒါ ငယ့်ကိုကို ဒေါက်တာနေခွန်းခေါ်ရှင်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

၁၂၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ချာတိတ်မတွေ ကျွတ်စိကျွတ်စိ ဖြစ်ကုန်လေ၏။ တစ်ဖက်
စားပွဲဝိုင်းမှာ နေရာချပေစဉ် လူကြပ်သွားသလို အားလုံးနှင့် စိမ်းသက်
နေပါသည့် ဟိုချာတိတ်ကို သူထိုင်နေပါသည့် ဝိုင်းနေရာမှာ ‘ငယ်’
က ထိုင်စေလေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ပြီး အကြည့်ဆုံသွားစဉ်
သူရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရလေ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်လေး၏
အကြည့်က ဝန်တိုမစ္ဆရိယအရောင်တို့ဖြင့် လက်နေတာပါလား။

“ခဏလေးနော် အစ်ကို”

‘အစ်ကို’ တဲ့။ ဘာလဲ တကယ်ဆို သူမထက်အသက်ကြီး
သည့် အရွယ်ကို ‘ကို’ တပ်ခေါ်ပြီး နာမည်ကိုသာ ခေါ်ရမှာလေ။
သူရှိနေစဉ်ကဖြင့် ကိုယ်တိုင် ထမလုပ်ပါဘဲ မန်နေဂျာလေးရောက်လာ
တော့ သူမကိုယ်တိုင် အတွင်းဘက်သွားသယ်ပေးတာကရော
စေတနာပိုပြလေသလား ‘ငယ်’။

သူက သမ္ဘာ့မုညသီးကို ခက်ရင်းသေးသေးလေးဖြင့် ထိုးစား
ရင်း ထိုင်ရာမှ မထဖြစ်ပါလေ။ ‘ငယ်’ ကို သင်တန်းပိုပေးမည်ပြောထား
တာမို့ ဆက်ထိုင်လို့ရသေးတာ မဟုတ်လား။ အန်ကယ် ‘ဦးအောင်နိုင်’
နှင့် ဘွားဘွားက လူကြီးမုညသည်တွေ မရှိတော့သဖြင့် အခန်းထဲ
ဝင်နားကြလေပြီ။ ဧည့်ခန်းမှာ လူငယ်တစ်စု၏ တွတ်တိုးသံ ရယ်မော
သံတို့ဖြင့်သာ ညံနေလေသည်။

ခေါင်းကြီး၏ စွာသည့်မိုး ၁၂၃

“ကဲ! ရပါပြီရှင်။ သုံးဆောင်ကြပါ။ ဗိုက်ကားအောင် အများ
ပြီးစားရမှာနော်”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ မငယ်ရဲ့။ အချို့အတွက်လည်း တစ်ကန်
နုထားရဦးမှာ”

“နင့်အစာအိမ်က ဘယ်နှစ်ခန်းရှိလို့လဲ”

“လေးခန်း”

“ဒါဆို နွားပဲ”

ရယ်ကြပြန်လေ၏။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလိုက်ကြတာနော်။
သူတို့က ဒီအရွယ်တုန်းကဖြင့် စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ မခွာရပါဘဲ ဦးနှောက်
အောင် စာတွေကျက်နေတာမို့ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖို့က နည်းပါးခဲ့ရ
တာလဲ။ အုပ်စုထဲမှာ ဗလွတ်ရွတ်တ ပြောတတ်ပါသည့် ‘ကျော်စ’
တစ်ယောက်ရှိနေ၍သာ အပျင်းပြေခဲ့ကြရတာလေ။

“အစ်ကို ထည့်စားလေ၊ မကြိုက်ဘူးလား”

“အီလို”

“အချဉ်ထည့်စားရတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ပူစားမရေ”

“ရှင်! မမငယ်”

“မမကို အချဉ်ပွဲထပ်လုပ်ပေးပါလို့ အခုယူလာပေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၂၄ မမသဒ္ဓါမောင်

အလိုလေး! တကယ့်ကို သည်းသည်းလှုပ်ပြနေတာပါပဲလား။
ကိုယ့်အလုပ်ရှင်လည်းမဟုတ်ပါဘဲ ဒီလောက်အထိ ဖားစရာမှမလိုတာ
လေ။ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း အရည်လုံးနေပါသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့်
သူမကို လှည့်ကြည့်နေတာ မဟုတ်လား။ သေချာနေပါပြီ။ ဒီချာတိတ်
တော့ သူ၏ 'ငယ်' ကို ပေါ်တင်ကြီး ဝိုးပန်းနေပြီ မဟုတ်ပါလား။
ငါတော့ ရင်ပူပြီ ဝိုးကျော်ရေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“စပ်လို့”

“ရေနွေးယူမလား”

“အေးတာပဲပေးပါ”

“အင်းအင်း... ခဏစောင့်နော်”

ဟောကြည့်! အခုပဲ ဘေးမှာ လာထိုင်တယ်။ ခုချက်ချင်းပင်
ပြန်ထသွားသည်က 'ငယ်' ပါပဲ။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး “အိသည့်”
“စပ်သည်” ဟူ၍ အကြောင်းရာ ကျိပ်ကျောင်းများနေပုံက အမြင်ကပ်
ချင်စရာပါ။ သူ၏ 'ငယ်' ကလည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဤ
မန်နေဂျာပေါက်စကိုသာ အာရုံစိုက်ထားတော့ ခက်ပြီပဲ။

“ဒီမှာ ရေအေးအေးလေးရပါပြီ။ တော်ပြီလား။ ဝရဲလား
အစ်ကိုရဲ့”

အပြီးကြီး၍ ချာသည့်စိုး ၁၂၅

“အင်း”

“အချို့ပွဲစားဦးလေ”

“မစားတော့ပါဘူး”

“မကြိုက်လို့လား။ ဒါဖြင့် သစ်သီးစားမလား”

ချာတိတ်နှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားပါ၏။ ဘာလဲ လူကို
နာလိုသည့်ပုံစံဖြင့် တမင်တကာများ လုပ်နေသလိုပါပဲလား။ သူ
သစ်သီးစားနေတာမို့ အချို့ပွဲကို မစားဘူးပေါ့လေ။ မင်း ဘယ်လိုလဲ
“နီသေ့”

“ဘာသီးတွေရှိလို့လဲ”

“အင်း... စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ငှက်ပျောသီး။
သွားမှည့် (သခမ) သီး၊ ဖရဲသီးနဲ့ ထောပတ်သီးရှိတယ်။ ဘာစားချင်
သဲ”

“အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ကို ထောပတ်သီးတစ်ခွက်
ထောက် ဖျော်ပေးပါ မျက်ဝန်းပြာ။ ချိုချိုအေးအေးလေး သောက်ချင်
သို့”

“Ok! ... ဒါဖြင့် စက်နဲ့မြန်မြန်ဖျော်လာဝေးမယ်နော်”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ စတွေ့ကတည်းက
အတော်ထောင့်မကျိုးသည့်လူငယ်ပါပဲ။ 'ငယ်' ကို အနောက်မလိုက်ပြီး

၁၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ကြည့်နေတာမို့ သူက စိတ်ထဲမှ အတော်လေး ဒေါသထွက်လာသလို
ပါ။ ဒီလိုအကြည့်စူးရဲသည့်ကောင်လေးနှင့် အလုပ်ချိန် တစ်နေ့ကုန်
ဘယ်လိုမျိုးလုပ်ပြီး ရှိနေရတာပါလဲ ‘ငယ်’ ရယ်။

(၁၁)

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ သူဆင်းလာပါ
၏။ ဒက်ဒီက အချိန်ပိုင်းဆေးခန်းထိုင်ပြီးမှ ပြန်လာတာမို့ အမြဲ ဖိုးချုပ်
လေ့ရှိလေသည်။ ညနေစာကို မာမိနှင့်အတူ သူသာ အမြဲစားရတာပါ။
အခုလည်း ညနေ (၆) နာရီခွဲပြီးနေပြီမို့ ညနေစာကို သိပ်နောက်မကျ
စေရန် စားဖို့အတွက် ဆင်းလာရသည်။

“ဆာနေပြီလား သား”

“ရပါတယ် မာမိ၊ အရမ်းကြီးနောက်မကျစေချင်လို့ပါ”

“သစ်သစ်နဲ့ ဒေါ်ဘုတ် ဟင်းရည်အိုးပြန်နွှေးနေတာ ပြီးတော့
မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... မာမိ ဘာရှာနေတာများလဲ”

၁၂၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒီမှာလေ၊ ဒီနေ့လာပြတဲ့ patient ရဲ့အခြေအနေကို သိပ်မကြိုက်လို့ စာအုပ်ထဲပြန်ရှာဖတ်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့များလဲ”

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အရွယ်နဲ့ အသက်က မမျှလို့ မာမိက မယူစေချင်ဘူး။ ခက်တာက သူတို့အမျိုးမှာလည်း ကလေးက ရှားပါး တယ်။ ရအောင်မွေးပါရစေချည်း ပြောနေတော့တာပဲ”

“ဘယ်နှနှစ်မှီလဲ မာမိ”

“(၄၈)”

“ဟောဗျာ”

“မာမိလည်း အဲဒါကြောင့် အံ့သြနေတာ။ အမျိုးသမီးအများ စု monopause (မီးယပ်သွေးဆုံးခြင်း) ဖြစ်တဲ့အရွယ်မှာမှ ကိုယ်ဝန် စရတာရှိလေ။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထမ ဗဟုတိတာ”

“Pregnant သေချာလို့လား”

“သေချာတယ် သားရဲ့ မာမိတို့ check up လုပ်ပြီးပြီ”

“ရိုးရိုးမွေးလို့ မရဘူးထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့။ အမေက ခပ်ပိန်ပိန် အားမရှိသလို ဖြူဖျော့ နေတာ။ Operation လုပ်ပြီးမွေးရမှာပဲ။ ကလေးကို maim (ကိုယ် အင်္ဂါချို့ယွင်းခြင်း) မရှိစေဖို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

အပြုံးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၁၂၉

“ပါရဂူနဲ့လာပြနိုင်တာဆိုတော့ ငွေတော့ရှိမယ့်ပုံပါ”

“ဟုတ်တယ်။ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သားသမီး ~~အနာ~~ဆိုတာ ရှားပါးတာ မဟုတ်လား။ မာမိကို အားကိုးပါတယ်ဆိုပြီး ~~အသက်~~လာတာမို့ အားနာစိတ်ဖြစ်ပြီး လက်သာခံလိုက်ရတယ်။ အား ~~အသက်~~သိပ်မရှိဘူး”

“သွေးတွေ ဘာတွေ ကြုံရှာထားပေါ့ မာမိ”

“အေး... အဲဒါကိုပဲ မာမိခေါင်းခဲနေတာ။ သူ့သွေးကလည်း

ဆက်ယ့် great ရှားပါးပစ္စည်း”

“ဘာသွေးလဲ”

“O minus A ”

“ဟာ!”

“မွေးလာမယ့်ကလေးက ဘာ type ဖြစ်မလဲ စဉ်းသာ ခြင်းစားကြည့်၊ ရင်မောတယ် သားရယ်”

“ထမင်းပွဲအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ အန်တီ”

“အေးအေး သမီး”

မာမိက ဖတ်လက်စနေရာမှာ ကတ်ထုစာရွက်လေး ညှပ်ထား ခြင်းနောက် ဆက်တိစားပွဲထက်မှာပင် ပိတ်၍ထားကာ စာကြည့် ~~အင်္ဂါ~~နံ့ကိုပါ ချွတ်၍ တင်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် သူနှင့်အတူ

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ထမင်းစားခန်းရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ အိမ်မှာ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်စလုံး ဆရာဝန်တွေမို့ ပြောသမျှစကားတို့က ဆေးအကြောင်းနှင့်လူနာတွေအကြောင်းကသာ အများဆုံးဖြစ်နေလေသည်။

“သမီးငယ်လေး တော်တော်မှ ထွားလာလား”

ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း မေးလိုက်သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ အကြီးဖြစ်သည့် ‘လဝန်းဝါ’ ထက် ပို၍သွက်သည့် ‘ငယ်’ ကို မာမီနှင့် ဒက်ဒီလည်း အချစ်ပိုကြတာအမှန်ပါ။ ဒီနေ့လယ်က ငွေ့နေအလှူသွားစားဖြစ်ခဲ့တာမို့ ဘာကျွေးလဲဆိုတာက စပြီး ပြောဖြစ်လေသည်။ မောင်သင့်သလောက် အပျော်ထက် စိတ်ခုစရာအဖြစ်အပျက်က ရှိခဲ့တာရင်ထဲမှာ အောင့်ပြီး စိတ်က သိပ်မကြည်လင်ပါချေ။

“သား နေဒွန်းခဲ”

“ခင်ဗျာ”

“တစ်ခုခုဖြစ်နေလား”

“ဟင့်အင်း... မဖြစ်ပါဘူး မာမီ”

“ဒါ ဘာငါးလဲ ဒေါ်ဘုတ်”

“ငါးကြင်းပါ ဆရာမကြီး”

“ငါးသလောက်မရလာဘူးလား။ သားက ငါးသလောက်ပိုကြိုက်တယ်”

အငြိုးကြီး၏ ရွာသည့်မိုး ၁၃၁

“အကောင်သေးတွေပဲရှိတော့ အရိုးများမှာစိုးပြီး မဝယ်ဖြစ်တာပါရှင်”

“ဆူဆူဖြိုးဖြိုးလေးရရင် ဝယ်ခဲ့ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ဆူဆူဖြိုးဖြိုးဆိုလို့ သမီးငယ်လေးက အရင်လို ဝဝလေးပဲထား သား”

အစားအသောက်ကနေ သူတက်သို့ပြန်လှည့်ပြန်လေပြီ။ ဝဝနှင့်ခိုင်လေးမဟုတ်တော့ပေမယ့် အရပ်မြင့်မြင့် လုံးကြီးပေါက်လှ size နှင့် ကြည့်ကောင်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ပါးသည်ထက် ပိုနုသည်ထက်ပိုနုအောင် လေ့ကျင့်ခန်းယူ ကိုယ်အလေးချိန်ချ အဆီတွေတတ်ကြပေမယ့် သူ၏ ‘ငယ်’ ကဖြင့် ဘာအဆီပိုမှမရှိပါဘဲ ဘုန်းမာသန်မှာသည့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားဖြင့် မယ်ဗမာ (ကာလအလှမယ်) နီးနီး လှပတောင့်တင်းနေတာ အမှန်ပါလေ။

“လုံးလုံးလေးတော့ ဘယ်ဟုတ်တော့မှာလဲ မာမီ။ ခပ်မြင့်မြင့် ဆာတောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးပေါ့”

“တော်တော်မှ လှလာရဲ့လား”

“ဟုတ်! ယဉ်ပြီးကြည့်ကောင်းစေတဲ့အလှမျိုးပါ။ ဝါလည်း ချစ်ချောတာပါပဲ။ ငယ်က အသက်ပိုငယ်တော့ ငယ်ကလေးလေး

၁၃၂ မမသခွါမောင်

ပိတာဖေါ့”

“သား”

“ဗျာ”

“ငယ်အပေါ် ရိုးမှရိုးရဲလား”

“ဟာဗျာ မာမိကလည်း။ ရုတ်တရက်ကြီး”

သူ မျက်နှာပူသွားရပါ၏။ လက်က အချဉ်ရည်ချက်ထားစိ
သည့် (မုန်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း) ဇွန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပေမယ့် ငါးစိ
ချက်ဇွန်းကိုသွားကိုင်မိလေသည်။ မာမိက သူ အငန့်မစားတာကို
သိသဖြင့် သူ့လက်ဖမိုးကို ဆတ်ခနဲ ရိုက်၍ သတိပေးလိုက်လေ၏
သေတော့မှာပဲ ‘နေဇွန်းခ’။

“ရှက်ရှက်နဲ့ မဟုတ်တာလျှောက်ခေပ်နဲ့လေ”

“မှားသွားလို့”

“သားကျော်တောင် ဝါလေးနဲ့ အဆင်ပြေရင် သားလည်း
ငယ်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“သစ်သစ်ရေ... သောက်ရေတစ်ခွက်”

“လာပါပြီ အန်တီ”

ကောင်မလေး ယူလာပေးသည့် ရေဖန်ခွက်ကို သူ

အငြိုးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၁၃၃

သူသောက်လိုက်ရလေသည်။ ဓာတ်လိုက် မာမိ ‘ဒေါက်တာသဉ္ဇာ’
သူ သားဖြစ်သူ အသက်ရှူပေါက်မှားအောင်ကို တမင်ပင် ပြောနေလေ
သလား။ သူ အမူအရာပျက်သွားတာကိုပင် သဘောကျသည့်နှယ်
သိ ပြုံးနေလေတော့၏။

“မာမိသားတော့ တစ်ခွန်းတည်းမေးရုံနဲ့ အကုန်ပေါ်တော့
ဘယ်လား”

“မာမိကလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကိုမဟုတ်တာလဲ၊ ငယ်ကိုစိတ်မဝင်စားတာလား”

“အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟော!”

“ဟာဗျာ၊ ဘာပြောရမယ်မှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ရဲရဲကြီးဝန်ခံရဲရဲမှာပေါ့ သားရဲ့”

သူ မသက်မသာ ပြုံးဖြစ်လေ၏။ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ဖက်
သစ် စိတ်ဝင်စားနေရုံ ကျိတ်ချစ်နေရုံနှင့် ‘ငယ်’ ၏ချစ်ခြင်းကို ပြန်ရ
သောမှာ မဟုတ်တာလေ။ ဆေးလောကမှာ အထင်ကရ အောင်မြင်
နေပါသည့် ‘ဒေါက်တာနေဇွန်းခ’ အဖြစ်က ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ဟူသည့်
အမည်ငယ်လေးရှေ့မှာဖြင့် ဘာမှမဟုတ်သည့် ပါမ္မာနယ်ပါလေ။

ဪ ‘ငယ်’ ရယ်။

၁၄၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ငယ်က အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“ချစ်သူရှိနေပြီလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အလုပ်က မန်နေဂျာနဲ့ ငြိချင်ချင်ဖြစ်နေတာကိုတော့ မြင်ခဲ့တယ်”

“မကြိုက်သေးတာသေချာရင် သားက အရင်ဆုံး ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားချင်ချိန်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖိုးကျော်လည်း ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းတာပဲ”

“ဒါဆို ok ပေါ့သားရဲ့။ ယောက်ျားပဲ Do or Die. ပေါ့။ သွေးကျစရာလား”

“မဟုတ်ဘူး မာမီရဲ့”

ထမင်းစားတာကို အပြီးသပ်လိုက်ရပါ၏။ ဆီပြန်ဟင်းတွေကို စားစဉ် ဟိုကောင်လေး၏ “အိတယ်” ဟူသည့် ဝေဖန်သံကို ပြန်ကြားယောင်လိုက်မိလေသည်။ ကိုယ်ပြောရင်ရော ‘ငယ်’က တစ်ခုခု ပြင်ကျွေးမှာလား။ ဤမျှ နှစ်ရှည်လများအထိ ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိခဲ့ပါလျက် ဘာမှ ကာလမကြာသေးပါဘဲ သိခဲ့ရသည့် ‘မိုးဝသို’ အပေါ် ဘာကြောင့် ယိုင်ချင်နေရပါသလဲ ‘ငယ်’။

အပြီးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၁၄၅

ရင်မောရပါတယ် ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

“သူ စိတ်ဆွေးမှာကိုစိုးတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုတွေမို့လို့ဆိုပြီး တရင်းတနှီးရှိနေရာက သွေးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတာ”

“ညှိပါ နေဒွန်းခရယ်”

“အာ... မာမီကတော့ ပြောပြီ”

“အဟုတ်ပဲလေ။ သား ဒက်ဒီသိလည်း ဒီလိုပဲပြောမှာ”

သူ မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်ပါ၏။ ထက်မြက်တာချင်း အတူတူ သူတို့ ဘာကြောင့်များ ‘ငယ်’ လို့ နှုတ်မရဲရပါသလဲ။ ကြိုက်လျှင် ခြိုက်တယ်၊ မကြိုက်လျှင် မကြိုက်ဘူး။ Yes or No ပြောရုံမှာပါ။ ခုတော့ဖြင့် ရှုမည်ဆိုပြီး စားမကိုင်ရဲသည့်ကလေးနယ် အလိုလို နှစ်နေတော့ ခက်သားလား။

“မာမီ”

“ပြော”

“သူ့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောလို့ ရပါ့မလား။ တော်ကြာ နှစ်တယ်ဦးအောင်နိုင်ပါ။ စိတ်ဆိုးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဝါက ကြောင်မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်ချင်းမို့ နားလည်မှုရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့

သုန် မမသဒ္ဓါမောင်

ငယ်က သူတို့အိမ်မှာ အခရာပဲ”

“မှန်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မာမိက သားကိုဖွင့်ပြောခိုင်းတာ ပေါ့။ ကိုအောင်နိုင်လည်း သူ့သမီးငယ်ကို တန်ဘိုးထားသလို မာမိတို့ လည်း သားအတွက် ဂုဏ်ယူရတာပဲ နေဒွန်းရယ်။ မာမိသားဖြစ်ပြီး သတ္တိနည်းရလား”

“ဒါတော့ မာမိက ပြောအားရှိမှာပေါ့။ ဒက်ဒီက မာမိနဲ့ senior, Junior ဆိုပေမယ့် ရင်းနှီးလက်စက ရှိခဲ့တာကိုး”

“အခုရော ငယ်နဲ့သားက မရင်းနှီးလို့ စိမ်းသက်နေလား”

စိမ်းသက်နေလားတဲ့။ ဟိုကောင်လေးနဲ့စာလျှင် သူက အလို လို ဦးစားပေးခြင်း မခံရတော့ပါဘဲ နောက်ကို ရောက်သွားသည့်နှယ် ပါ။ ကိုယ်နဲ့လည်း အဆင့်မမီ ရုပ်ရည်ကအစ မယှဉ်သာ။ ပညာအရည် အချင်းလည်း ကွာလွန်းတာတောင်မှ ဒီချာတ်တ်အပေါ် ‘ငယ်’ စိတ်တို့ က ဘာကြောင့်ပါချင်နေရပါသလဲ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ငယ်က ... ငယ်က ကျွန်တော့်ထက် ငယ်တဲ့ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ သိပ်ကြီးရင်းနှီးနေပြီ မာမိ”

“ဘာရယ် ... စောစောကပြောတဲ့ မန်နေဂျာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခက်တာပဲ။ အချစ်ဆိုတာ အနေနီးစပ်မှုနဲ့လည်း အနည်း

အခြီးကြီး၏ ရွာသည့်စိုး ၁၃၇

အများတော့ သက်ဆိုင်တယ်သာ။ ကိုယ်က အရင်ဆုံးတွေ့ခွင့်ရခဲ့ပြီး နောက်လူက ကျော်တက်ပန်းဆင်သွားတာတော့ မမိုက်ပါဘူး။ သား ဘက်က ဦးအောင်ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့”

မာမိစကားကြောင့် သူ သက်ပြင်းရှိုက်မိတော့၏။ လက်နှေး သည်ဟု အပြောခံရဦးမည် ထင်ပါရဲ့။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကပါ ဒီလောက်တွန်းအားပေးနေပါလျက် သူ့စိတ်ထဲထင်နေရတာ ဘာ ကြောင့်ပါလိမ့်။ ‘မချစ်နိုင်ဘူး’ ဟု ငြင်းလိုက်လေမလား။ ‘ကိုကိုကို အစ်ကိုကြီးလိုပဲချစ်ခဲ့တာ’ ဆိုလျှင်တော့ အဲဒီပြောသည့်နေရာမှာတွင် ဘိုင်ခနဲ လဲသေရုံသာ ရှိတော့လေ၏။

အခက်ကြီး တကု ခက်ချေပြီကော ‘ငယ်’။

“မာမိတို့လူကြီးတွေက သမီးတောင်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ် ဆို သာသေ့ သားတို့လူငယ်ချင်း peace ဖြစ်မှ အလိုက်သင့်လေး စီမံလို့ သားရဲ့။ Operation ခန်းဆင်ဖို့ဆို ဘာတွေပြင်ဆင်ရသလဲ”

“အာ ... ငယ်ကိုချစ်တဲ့ကိစ္စက ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့မှမဆိုင်တာ”

“ဆိုင်တယ်ဆိုရင်ကော၊ မျက်ဝန်းပြာရဲရင်ခွင့်ကို အသာလေး ခြည်နိုင်မှသာ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားကို မြင်ရမှာလေ သားရဲ့။ ဘယ်ဘူးလား။ အချစ်မှာ စောတယ်၊ နောက်ကျတယ်ဆိုတာမျိုး နှလုံးပေါ် ပူစာဆိုတာ ဦးရာလူစနစ် ဒေါက်တာနေဒွန်းခရဲ့။ ချင်နေရုံနဲ့

၁၃၈ မေသဒ္ဓါမောင်

ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ဖွင့်ပြလိုက်စမ်းပါ။ သားအတွက်
လှပတဲ့ အနာဂတ်ပန်းခင်းကြီးကို မြင်ယောင်ကြည့်ပြီးတော့လေ။ Be
brave! Nay Doon Kha”

ကောင်းပါလေ့၊ မာမိက သူပုဂံကို ခပ်နာနာလေး ပုတ်လိုက်
ပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အရင်ထွက်သွားလေတော့၏။ သတ္တိ
တွေ ပေးလိုက်တာလား မာမိ။ ကိုယ် တကယ်ဖွင့်ပြောရင်တော့
မင်း မငြင်းပါနဲ့လား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

(၁၂)

မေမေက သူဝတ်သွားမည့် ရှပ်အင်္ကျီကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
ဆွဲထိုးပေးပြီး အင်္ကျီချိတ်ဖြင့် ချိတ်ပေးထားပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲမှ
သူဝတ်ရင်းထွက်လာစဉ် အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားပါသည့် စွပ်ကျယ်
နှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ခုတင်ထက် တင်ပေးထားသဖြင့် အရင်ဆုံး
သူဝတ်လိုက်ရလေသည်။

“ဒီနေ့ရော ထမင်းဘူး မယူပြန်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နေ့တိုင်း အပြင်စာစားနေတာ မငြီးငွေ့ဘူးလား သားရယ်။

အချွန်တာ အရသာမတွေ့လို့လား”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ သူက အစိမ်းရောင်ကြိုက်စေမယ့်

၁၄၀ မမသဒ္ဓါမောင်

‘မျက်ဝန်းပြာ’ က အပြာနုရောင် နှစ်သက်သဖြင့် ခုတစ်လော အပြာရောင်တွေချည်း ရွေးဝတ် ရွေးဝယ်တာက အကျင့်လို ဖြစ်နေလေပြီ။ အခုလည်း သူ ဝတ်သွားမည်ဟု ပြထားပါသည့် sky blue shirt လက်ရှည်ကိုပင် မေမေ မီးပူတိုက်ပေးထားတာလေ။

“အမယ်မယ်... ကျိတ်ပြီးနေတယ်ပေါ့လေ။ မေမေသား မရိုးတော့ပါလား။ ပြောစမ်းပါဦး။ အလုပ်မှာ ဘယ်ကောင်မလေးက ချက်လာပေးတာလဲ”

“ဟောဗျာ!... မေမေ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အမေပဲ သားရယ်။ မျက်နှာရိပ်ကြည့်ရုံနဲ့ သိတာပေါ့။ ဆီအရမ်းများတယ်။ လျှော့ချက်ပါ မေမေ။ ကင်မွန်းရွက်ကို ပုစွန်ခြောက်လေးနဲ့ ကြော်ပေးပါလား။ ကန်မွန်းရွက်ကို စိမ်းစိမ်းလေးနဲ့ အိအိလေး ဖြစ်အောင် ကြော်ပေးပါ။ ကြက်သားကို ပြုတ်ပြီး အပြားလေးဖြစ်အောင် လှီးပြီး ကြက်သွန်အကွင်းလိုက်လေးနဲ့ ပြန်ကြော်ပေးပါလို့ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင် တောင်းဆိုလာတတ်မှတော့ တော်ရုံ ကျွမ်းကျင်တဲ့ အိမ်ရှင်မပေါက်စမျိုးနဲ့ တွေ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟာ”

သူ တဟားဟား ရယ်မိလေတော့၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မေမေ ပြောပုံက သူမနှင့်ကွက်တိ ဖြစ်နေရပါသလဲ။ တကယ်လည်း ‘မျက်ဝန်း

အခြားခြံစိုက် ခွာသည့်မှီ ၁၄၁

ပြာ’ က အရမ်းတော်ပြီး ဘက်စုံထူးချွန်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေတာပါလေ။ အလုပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်အလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ထောင့်စေ့အောင် ကျွမ်းကျင်လွန်းပါသည့် ကောင်မလေးပါပဲ။

“ပြောပါဦး... အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ အတော်လေး ရင်ချင်းနီးနေပြီလား”

“ဟာ!... မေမေကတော့ လုပ်ပြီ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထမင်းတွေ တင်းတွေ ပိုထည့်လာတာမျိုး ဘယ်ရှိမှာလဲ။ စဉ်းစားပြီးလည်း ပြောပါဦး မောင်မိုးဝသုရယ်”

“ဟင်း ဟင်း... မေမေပြောမှပဲ ရယ်ရတော့တယ်”

“အမယ်... အမေ့ကိုများ ဟာသပြောတတ်တယ် ထင်နေ။ ခြောက်စမ်း... အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား”

သူ မျက်နှာမြင့်သွားရလေတော့၏။ မေမေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့စိတ်ကိုမြင်ပြီး သိနေရပါသလဲ။ အံ့သြစရာကြီးနော်။ တစ်နေ့တုန် (၈) နာရီကျော် အချိန်အထိ အတူရှိနေပါသည့် သူမကို မရိုးနိုင်အောင် တစ်မိမိမိကြည့်ပြီး ရင်တွင်းမှ တသိမ့်သိမ့်ချစ်လာခဲ့တာကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးထင်နေတာ မှားပြီလား။

တစ်နေ့နေ့တော့ ဖွင့်ပြောမည်ဟု ကြိုတွေးထားပါပေမယ့်

၁၄၂ မမသဒ္ဓါမောင်

အခုလို သူမ မရိပ်မိစဉ် မေမေက အရင်ဆုံးသိသွားရတယ်လို့။ ဝန်ခံရမှာထက် ရှက်ပြီးဖြင့်သာ အဝတ်အစားကို ပြီးအောင်ဝတ်လိုက်ရလေသည်။

မေမေက သူ့အဆာပြေစားသွားရန်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးပြီး ပဲပြုတ်နံ့ပြားကို အဆင်သင့်လုပ်ထားလေ၏။ အခြံတစ်စေ့ မစားလို့ မကောင်းသည့် မေမေပြင်ဆင်ပေးထားသည်ကို စားသွားရန် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

“အခုမှပဲ အဆာပြေစားဖော်ရတော့တယ်။ ပြုစီစဉ်မနေနဲ့ မေးတာဖြေဦး”

“မသိချင်ပါနဲ့ဗျာ”

“အဲမယ်... ဂိုတာမှ ဒီအမေနဲ့ ဒီသားကို ဘာများဖွဲ့ထားချင်လို့လဲ”

“အဟင်း... သူတောင်မသိသေးဘဲ မေမေက အရင်သိတာ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ”

“အဲမာ... ခုကတည်းက အမေနဲ့ရည်းစားကို ခွဲခြားပြနေပြီ”

“ရည်းစားမဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရယ်။ ရင်းနှီးတာ သုံးလေးလဖဲရှိသေးတယ်”

အခြားကြီး၍ ရွာသည့်နိုး ၁၄၃

“တော်တော်မှချောရဲ့လား”

ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းကို နံပြားညှပ်ထားသည့် အစိတ်လေးထဲသို့ ဇွန်းဖြင့် အနည်းငယ်ထည့်ကာ ဝါးစားရင်း ကော်ဖီနှင့်မျှောချလိုက်ပါသည်။ တူကို မတူတာပါ။ သူမဖျော်ပေးသည်က ready made coffee မျိုးနှင့်မတူဘဲ တကယ့်ကို ခါးစိမ့်စိမ့်လေး မဟုတ်ပါလား။ စေတနာတွေ အဘယ်မျှ ပျော်ဝင်နေပါသည့် coffee တစ်ခွက်ပါလိမ့်။

“ဟောတော်! ... ပြီးစီစဉ်နေပြန်ပါပြီ။ ဒါလေးတောင် ပြောချင်ဘူးလား”

“ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ထားတာတော့ရှိတယ်”

“ကြည့်စမ်း! ... အတတ်ကောင်းတွေ တတ်နေတယ်ပေါ့သေး ဘယ်မှာလဲ”

သူက အိတ်ကပ်ထဲထည့်သယ်လာပါသည့် phone ကိုယူ၍ နှိပ်လိုက်ပါသည်။ သူမ မရိပ်မိစေရန် လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ထားပါသည့် ဓာတ်ပုံတို့က phone ထဲမှာ အတော်များများ ရှိနေတာပါ။ အဲဒီဆိုင်တော့ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးမှာပဲ မဟုတ်လား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

“ဟယ်! ... ချောချောလှလှလေးပါလား။ ပြည့်ပြည့်လေးနဲ့ ချစ်စရာလေးတော်။ ငါ့သားကတော့ ရှာလည်းရှာတတ်ပါပေရဲ့”

၁၄၄

မမသခွါမောင်

“ရှာတာမဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်။ ဒီလိုပဲ ရေစက်ဆုံလာရတာ”

“တစ်ရုံးတည်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရုံးခန်းတစ်ခန်းတည်း အတူသုံးရတာ။ သူက supervisor လေ”

“ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ရာထူးရှိသားပဲ။ နာမည်က ဘာတဲ့တုံး”

“မျက်ဝန်းပြာတဲ့”

“လိုလိုကံတာ ပေးလည်း ပေးတတ်တယ်။ အိမ်ကို ခေါ်လာပြမှပေါ့ သားရယ်”

“ဟောဗျာ... ကျွန်တော်နဲ့သူက ဘာမှမဟုတ်သေးတာ မေမေရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြောပြီး ခေါ်လာခဲ့တော့၊ ဟိုဆတ်ကျော့ လက်ကျော့ ကောင်မလေးမျိုးတော့ မတွေ့ပါရစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်။ ဘေဘီသက်မောင်ကို ကျွန်တော်လည်း သဘောမကျပါဘူးဗျာ။ ကိုကျော်စွာတို့ မျက်နှာကြောင့်သား အလိုက်သင့်လေး နေပေးရတာ”

“ခုတလော အဆက်အသွယ်မရှိသလိုပဲ”

“မရှိဆို... ဒီမှာမှ မရှိတာ”

အပြီးကြီး၍ စွာသည့်စိုး ၁၄၅

“ဘယ်သွားလို့လဲ”

“မိဘတွေရှိတဲ့ Australia ကိုသွားလည်နေတာနဲ့ ပြန်ချောက်သေးလို့ နားအေးနေရတာ”

“ကောင်းပါလေ့ ဒါဆိုလည်း အဲဒီမိန်းကလေး ပြန်မရောက်ခင် ကောင်မလေးကို မြန်မြန်ဖွင့်ပြောတော့လေ”

“အာ... ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးပြောမှတော့ သူက ယုံမလားမေမေရဲ့”

“ဪ... သူများနောက်ပါသွားမှာစိုးလို့ သတိပေးနေတာတို”

သူများနောက်တဲလား။ ဟုတ်ပါရဲ့။ သူမမွေးနေ့မှာဆိုခဲ့ရတဲ့ ဟိုဒေါက်တာနှင့် အတော့်ကိုရင်းနှီးလွန်းတာအမှန်ပါ။ “အစ်ကို” လို့ ဟိုယုံကိုခေါ်ပြီး အဲဒီဒေါက်တာကိုဖြင့် “ကိုကို” ဟု တရင်းတနှီး သုံးနှုန်းခေါ်ဝေါ်နေတာပါလေ။ Staff တွေနှင့် ဖော်ရွေစွာ မိတ်ဆက်ဆေးတာမို့ ရိုးသားစွာ ခင်မင်မှုမှန်းတော့ သိသာစေပါသည်။

သို့သော် ယောက်ျားချင်း မြင်နေရပါသည့် မျက်လုံးချင်း ခင်ဆိုင်ကြစဉ် အဲဒီမျက်လုံးထဲကို သူက မြင်နေရတာက စိတ်ထဲ ခုတတုဖြစ်စရာပါ။ မကြည်လင်သလို မျက်မှောင်တွန့်ချိုးပြီး လူက ကြည့်သည့်သဘောက မရှင်းမလင်း မဟုတ်ပါလား။ အတော့်ကို

၁၄၆ မမသဒ္ဓါမောင်

မြင်ပြင်းကပ်ဖွယ်ရာပါ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးစဉ် ပြီးနေသည့်အပြီးက သူ့ထံကို ရောက်တာနှင့် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတော့တာ မဟုတ်ပါလား။

ကြည့်ရတာ ဒီလူ သူမအပေါ်မှာ မရှိဘူးထင်တာပါပဲ။ အလို၊ ဒါဖြင့် သူ့အတွက် ရင်ပူစရာပင် မဟုတ်ပါလား။ ရင်းနှီးရင်းစွဲ ‘ကိုကို’ ဟူသည့် ဟိုဒေါက်တာက တာအထွက်မှာ သူ့ရှေ့က ကြုံပြီးပြေးနေလေပြီ။ မင်းရဲ့ချစ်ခြင်းအတွက် ကိုယ်လည်း ပြိုင်ဖွဲ့ဝင်ရတော့မှာပါလား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“ဘာကိုဟုတ်တာလဲ”

“မျက်ဝန်းပြာရဲ့အနီးဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ထက်သာတဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိနေတာ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဒေါက်တာနေဒွန်းခတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဆရာဝန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကိုကိုလို့ခေါ်တာ”

“ဘယ်တုန်းကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တာတဲ့လဲ”

“သူ့အစ်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ပြောတာပဲလေ။ သူ့

အခြားခြံ ချီ စွဲသင်္ခန်း ၁၄၇

အစ်မလည်း ဒီနှစ်ထဲ စေ့စပ်တော့မှာလို့ပြောတယ်”

“ဒါဆို သားက ပိုပြီးရှေ့ကို ရဲရဲတိုးဖို့ လိုလာပြီလေ”

“အင်း”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ရက်မှာ (၂၄) နာရီရှိတဲ့အထဲ (၈) နာရီကျော် (၁၀) နာရီ အတူရှိနေချိန်ကို လက်တွေ့ကျကျ အသုံးချတတ်ရမယ် သားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“သားထက်ငယ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သုံးနှစ်ကျော်ကျော် ငယ်တာပါ”

“ငယ်တဲ့သူဆိုတော့ ကိုယ်ပြောရပိုလွယ်တာပေါ့”

“မထင်နဲ့ မေမေရေ၊ မျက်ဝန်းပြာက သိပ်ကိုပါးနပ်ပြီး ထက်မြက်လွန်းတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်ခါစ မကျွမ်းကျင်သမျှ လုပ်ငန်းစဉ်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တတ်အောင် သင်ပေးနိုင်တာပဲ ကြည့်တော့။ ကျွန်တော့်ထက်တောင်မှ သူက တာဝန်ပိုယူရပြီး အရမ်းပင်ပန်းတာ”

“ဟယ် ... အကူလေးဘာလေး ထပ်မခေါ်ဘူးလား”

“မလွယ်ဘူး မေမေ။ သူ့အလုပ်ကို သူပဲ ကျွမ်းကျင်နိုင်နိုင်တာ။ အကူထပ်ခန့်မှ သူ့အချိန်တွေ ဖွဲ့ပေးနေရင် ဒေါ်ပွင့်သော့မှာပဲ”

“အမလေးနော် ... အခုကတည်းက စေတနာတွေ ရေ တံခွန်နယ် စီးကျပြနေပါရောလား။ အံ့ဩရပါ ဖိုးဝသ့်”

“မေမေကလည်းနော် ... ကျွန်တော့်ကို လှုပ်မရအောင် ချောင်ပိတ်ပြောနေတော့တာပဲ။ တော်ပြီ ... တော်ပြီ။ ကျွန်တော် အလုပ်သွားတော့မယ်”

“မြန်မြန်ခေါ်လာနော်။ မေမေ မျှော်နေမှာ သားရဲ့”

အိမ်ထဲမှ သူထွက်လာချိန်အထိ မေမေက မှာဖြစ်အောင် မှာလေတော့၏။ လမ်းထိပ်သို့ရောက်စဉ်အထိ သူ့မျက်နှာမှာ အပြီးက ရှိနေတုန်းပါပဲ။ Platform အနီးရှိနေပါသည့် ဆိုင်ထဲသို့ ခဏထဲရင်း နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ကို plastic ပတ် ဖဲပြားစည်းခိုင်းကာ ပန်းသီးအနေ တော်အလုံးကိုပါ ပါကင်ထုတ်ပေးစေပါ၏။ အိုတ်ကပ်ထဲပါလာပါသည့် card လေးကိုပါ နှင်းဆီခက်မှာ ချိတ်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကဲ! မေမေက ပြောဆိုလို သူကတော့ ready ပါပဲ။ ထမင်း ဘူးလည်း နေ့စဉ်ကျွေးရသေး။ ရည်းစားစကားလည်း အပြောခံရဆို့ပြီး ရန်ကုန်တွေ့ဦးမှာလား။ သူကလည်းသူပါပဲ။ ခပ်စွာစွာ၊ ခပ်ထက်ထက် ကောင်မလေးကိုမှ အသည်းမှာ ငြိမိရတယ်လို့၊ ကိုယ့်တော့ လောဘ အတော်ကြီးမိပြီထင်ပါရဲ့ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

ချစ်ခြင်းမှာ အတ္တတော့ အနည်းအကျဉ်းရောနေမှာပဲ မဟုတ်

ပါလား။ ချစ်နေတော့လည်း မေတ္တာဆိုတာကို ပြန်ချင်တယ်။ အဲဒီက တစ်ဆင့် တက်ပြီး လူကိုပါ ပိုင်ချင်လာမယ်။ တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် အပြီးတိုင် သိမ်းချင်လာတာ အမှန်ပါပဲ။ ပိုပြီးချစ်လေ ပိုခံစားရလေ ပိုပိုင်ဆိုင်ချင်လာလေဆိုတာ အမှန်ပဲလေ။

Taxi ကိုတားလိုက်ပြီး company ရှိရာဆီ ညွှန်လိုက်ပါ သည်။ နောက်ခန်းမှာထိုင်နေစဉ် ရင်ထဲမှ နှလုံးသားက တဒုတ်ဒုတ် ခြည်ဟီးလာလေ၏။ ဖွင့်တောင်မှ မပြောရသေးပါဘဲ ဤမျှ သူ စိတ်လှုပ်ရှားနေရင် ပြဿနာပါလေ။ သူမရှေ့မှာ မည်သို့ရဲတင်းစွာ ပြောပုံပါမည်နည်း။ စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် သူ့ကို ထအော်မှ အခက်ပါပဲ။

“စဉ်းစားပေးမည်” ဟု ပြောပြောလည်လည် ပြောပါမလား။ ဘယ်လိုလဲ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ ကိုယ်က မိန်းကလေးတွေနှင့် အခုလို ထက်သက်တာမျိုး မရှိခဲ့လို့ပါ။ ‘ဘောဘီသက်မောင်’ လို့ရဲတင်းသည့် မိန်းကလေးကြောင့် ချစ်တတ်သည့်စိတ်က အဆုံးတိုင် ဝပ်လျှိုးခဲ့ရတာ ဖြစ်လေ။ မိန်းမတွေကို ချစ်ရမှာထက် ကြောက်လန့်တဲ့စိတ်ကသာ အမြဲရှိခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

မင်းကြောင့်ပါ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

မင်းတစ်ယောက်တည်းအတွက်နဲ့သာ ကိုယ့်နှလုံးသားလေး ချင်သန်လာခဲ့ရတာပါ။

၁၅၀ မမသဒ္ဓါမမာဏ်

မင်းကြောင့်ပဲ ဦးနှောက်က နိုးကြားတက်ကြွခဲ့တာလေ။

မင်းမျက်နှာလေးကို အမြဲတမ်းလိုလို မြင်နေချင်တဲ့အတွက်

sunday ဆိုတာ ဝတ္တုမုန်းတတ်နေပါပြီ။

မင်းအပြုံးလေးကို မရမက ဖမ်းဆုပ်ရင်ခုန်ဖို့အတွက် ရုံးဖွင့်

ရက်တွေချည်း အမြဲတစေ ရှိစေချင်တာအမှန်ပါ။

မျက်ဝန်းချင်ဆုံလိုက်တိုင်း ဒီရင်ဘတ်ကြီး ဖိုလှိုက်လာတတ်

တာကို မင်းသိနေမလား။

ချစ်တယ် 'မျက်ဝန်းပြာ'။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မချစ်ဖူးသေးတဲ့ အဦးဆုံးသော သည်ဦး

ပန်းကို မင်းလက်ထဲထည့်ပေးပါရစေနော်။

(၁၃)

နှောက်ကျနေပြီဖြစ်သဖြင့် ဖေဖေက ကားဖြင့်လိုက်ပို့ပေးလေ
၁။ စေတနာ့ပရိသတ် ဟင်းချက်မိတာမို့ အလုပ်နှောက်ကျရတာပါ။

၂။ လည်းစားချင်သည်ဆို၍ မမချက်ပေးတာ မှန်ပေမယ့် အဆင်

၃။ ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဝင်တာမှ မြန်တော့တာပါလေ။ စားချင်တာကို

၄။ ခံစားရက်မှ မပြောဘဲ ရုံးတက်ရက်မှ ပြောရတယ်လို့။

လက်ဝင်သည့် ဟင်းတွေကမှ စားချင်တာတဲ့လား။ ကြည့်ပါ

၅။ အာလူးကတ်တလိတ်၊ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကြော်၊ ငါးဆုပ်ဆီပြန်တဲ့။

၆။ ကြားထဲ ပဲဟင်းချိုကို ကြာဆံနှင့်ရောတာမှ စားချင်သည်ဆို၍

၇။ ဘက်ဝင်အောင် စောစောစီးစီး ထချက်ပေးရတော့တာပါ။ မမက

၈။ ချက်မည်ပြောပေမယ့် ဟင်းကို အစီအစဉ်တကျ မချက်တတ်၍

၁၅၂ မမသဒ္ဓါမောင်

မနေတတ်သည့် ကျွန်မက ပါဝင်ရတော့တာပါပဲ။

အာလူးကတ်သလီတံကို ကြက်ဥနှစ်၍ကြော်၊ ကင်ပွန်းရွက်တို့က ပုစွန်ကျောလေးတွေနှင့်ရောပြီး စပ်စပ်လေးကြော်၊ ငါးဖယ် ငါးဆုပ်ကိုက ပြားပြားလေးကြော်ပြီးမှ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်ရော၍ ဆီပြန်ချက်ပေးရတာပါ။ ပဲနီလေးနှင့်ပဲကြာဆံဟင်းချိုကိုလည်း ကြက်သွန်နီဆီသပ်၍ မွှေးနေအောင် ချက်ပေးခဲ့ရလေ၏။ ဘွားဘွားနှင့် ဖေဖေနေ့လယ်စာမစားခင် ဟင်းရည်အိုးပြန်ပူအောင်နွေးစေရန် 'ပူစူးမ' ကို မှာခဲ့ရလေသည်။

“မျက်ခွံတွေ လှုပ်လိုက်တာ၊ ဒီနေ့တော့ အဆူခံရတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့များ ညက အိပ်မက်ကောင်းမက်တယ်ပြောရလား”

“အိပ်မက်က အိပ်မက်၊ အလုပ်ကအလုပ်ပဲလေ ဖေဖေရယ်”

“ဒါနဲ့ သမီးမန်နေဂျာမမ ဘာလေးမွေးလဲ”

“သားလေးတဲ့ ဖေဖေရဲ့၊ ရက် (၁၀၀) ပြည့်လည်း သွားရဦးမယ်။ နားရတယ်ကို မရှိတော့ပါဘူး ဖေဖေရယ်”

“သိပ်မပြောနဲ့နော်၊ သမီးက နားချင်ပြီဆိုရင် နေမကောင်းဖြစ်တာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ။ နှုတ်မစီးစေနဲ့”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

အပြီးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၅၃

ကျွန်မက တော်ရုံ အိပ်မက်မက်သည့်သူမဟုတ်ရပါ။ အိပ်ချိန်ကို အလှအယက်အိပ်ရတာဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းလှဲလိုက်သည်နှင့် တစ်မှေးအိပ်မိုးလင်းသွားတော့တာပါပဲ။ ထိုသို့ အိပ်ရေးသိပ်မဝသည့် ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ထံကိုမှ ထူးဆန်းသည့်အိပ်မက်မျိုးကိုမှ နတ်သမီးက ပို့ပေးရတယ်လို့။

မွှေးရနံ့သင်းပျံ့နေပါသည် နှင်းဆီခင်းကြီးအလယ်မှာမှ မျက်စိမှိတ်၍ (မျက်နှာထက်မှာ အပြီးဖြင့်) ကျွန်မက အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့ပါသတဲ့ အပြင်မှာ တကယ်ပဲ ပန်းပုံကြီးထဲရောက်သွားရသလို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေရတာပါ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်များပါလိမ့်။ ပန်း သိပ်မကြိုက်သည့် ကျွန်မကိုမှ ဒီလိုအိပ်မက်မျိုး မက်စေရပါသလား။ မမကမှ ဆံထုံးအမြဲတမ်းထုံးရ၍ ပန်းတစ်မျိုးတစ်ပွင့်တစ်ခက် ပန်တတ်တာပါလေ။

“ရောက်ပြီ”

“ငယ်သွားပြီ ဖေဖေ”

“အေး . . . ဘုရားစာ ရွတ်သွားဦး”

“ဘာလို့လဲ”

ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘဲပြီးပြလိုက်ပြီးနောက် Taxi ကားကို ဆက်မောင်းသွားလေတော့၏။ ဝင်းထဲသို့ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ပြီး

၁၅၄ မမသဒ္ဓါမောင်

နောက် အဆောက်အဦးထဲ ဆက်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ Lift ဖြင့် ကျွန်မတို့ ရုံးခန်းအလွှာရှိရာဆီ ဆက်တက်ခဲ့ရလေ၏။ ပန်းခင်းကြီးကိုများ အဘယ့်ကြောင့် အိပ်မက်ရပါသလဲ၊ စဉ်းစားမရပါလေ။

“ပလုတ်တုတ်!”

နေတိုင်းလျှောက်နေကျ Corridor မှာ ခလုတ်ကတိုက်မိ လေ၏။ Hall ခန်းထဲမှာ လူစုံနေပြီမို့ staf တွေ နှုတ်ဆက်တာကို လက်ဖြင့်သာ ပြန်ပြလိုက်ပြီး ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။ အခန်းထဲမှာ သူ မရှိသေးသဖြင့် တော်ပါသေးရဲ့ဟု သက်ပြင်းရှိုက်လိုက် မိတော့သည်။ ကံကောင်းပြီထင်ပါရဲ့နော်။

သန့်ရှင်းရေးမြန်မြန်လုပ်ကာ လက်ဆေးရန် သန့်စင်ခန်းဘက် ပြန်ထွက်ခဲ့၏။ ‘ပပ’ တို့က ကျွန်မကို ပြီးစီမံဖြင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ် သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်သွားရပါသည်။ သန့်စင်ခန်းပါးကွက် များပျက်နေပြီလား။ သန့်စင်ခန်းမှန်မှာ မျက်နှာကို ပြုပြင်ကြည့်မိလေ ၏။ ခါတိုင်းလိမ်းရိုးလိမ်းစဉ် ပါးကွက်ကြားမျိုးမို့ ထူးမှ မထူးဆန်းတာ လေ။

“မငယ်”

“ပြော”

“မန်နေဂျာရောက်ပြီ”

အငြိုးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၁၅၅

“ဟင်!... စောစောကမတွေ့ပါဘူး”

“ခုလေးတင်ပဲ ဝင်သွားတာ မငယ်ရဲ့”

“ဪ... အေးအေး”

“ဒီနေ့ မငယ်မျက်နှာလေး ဝင်းပြီး အရမ်းလှနေတယ်”

“ကြံဖန်ပြောဦးမယ်။ ဘာမှ ပြင်မထားပါဘူးဟယ်။ ပါးကွက် ကြားနဲ့ ပုံတုံးကြီးပါပဲ”

“ဟင်း... ဟင်း။ အဲဒီပုံတုံးကြီးကို သဘောကျတဲ့သူလည်း ခိုပါတယ်နော်”

“ဟင်းနော်... ငါ့ကို ခုထိ မန်နေဂျာနဲ့ စချင်နောက်ချင်တုန်း စဲလား။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောနေကာမှပဲ မယုံကြဘူး”

“သမီးတို့စောင့်ကြည့်နေပါတယ်နော်”

“အေးပါ... စောင့်ကြ။ ဆံဖြူသွားကျိုးတဲ့အထိ မဟုတ် ချေ့ မဟုတ်ဘဲ”

ဝန်ထမ်းတွေ တီးတိုးရယ်ကြလေတော့၏။ ဒီလောက်ကြာနေ ဘာတောင်မှ ခုထိ သံသယဝင်နေကြတုန်းပါပဲလား။ ရုံးခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ပါသည်။ သူက computer ပင်ဖွင့်ပြီး အလုပ်စလုပ် ခဲ့သလို။ Morning! ဆိုပြီး မနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါလား။ အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားပါသည့်လက်ဆောင်ကို အခုပေးရမလားဟု တွေးမိ

၁၅၆ မမသစ္စာမောင်

ပေမယ့် မဖြစ်သေးပါ။ စောစောစီးစီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်သွားမည်စိုး၍ ညနေပြန်ကာနီးမှပဲပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“အင်း... ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

ဟော! လုပ်ပြန်ပြီ၊ ပြောစရာရှိ၍ ခေါ်သလိုဖြစ်ပြီး ထကယ် တင်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လူကို စနောက်သည့်နှယ် ဖြစ်နေတာလေ။ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာတောင်မှ ကျွန်မနာမည်ကို အမြဲတမ်း အခုလို ချည်း ခေါ်နေတော့တာပါပဲ။ တကယ်ဆို ‘ကိုကို’ ခေါ်သလို ‘ငယ်’ ဟုခေါ်လျှင်လည်း ရတာပါလေ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ဘောလံပင်ကုန်သွားပြန်ပြီ။ အံသစ်ရှိသေးလား”

“ဟုတ်! ... ရှိပါတယ်၊ ခဏနေနော်”

calculator ဖြင့် စာရင်းတွက်နေရင်းမှ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်ပါ ၏။ အထဲကို သေချာမကြည့်ဘဲ ဘူလိက် အရှည်လေးရှိနေပါသည်။ ဘောလံပင် ဒါဇင်ဝက်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပါသည်။ တွက်လက်စ စာရင်း နေရာကို ခဲတ်ဖြင့် အမှတ်ခြစ်လိုက်ပြီးမှတ်ခါ ခုံမှာ ထိုင်နေရာ

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၅၇

ထရပ်လိုက်ပါ၏။ သူထံသို့ ခပ်မြန်မြန်သွားရင်း ပါကင်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ဘောလံပင်တို့ကို သူ့စားပွဲထက်ရှိ pen stand ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက် ပါသည်။

အလုပ်တွေ အရမ်းများလွန်းနေသဖြင့် မန်နေဂျာလိုအပ်သည့် စရည်းတွေကိုတောင် မဖြည့်မီပါလား။ တာဝန်တွေလျော့နေပါရော ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ တခြားဖြည့်ပေးစရာတွေ ရှိဦးမှာမို့ ညနေပြန်ကာနီးမှ လုပ်ပေးရတော့မှာပါ။ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ပြန်လုပ်ရန် ခုံမှာပြန်ထိုင် လိုက်ပါ၏။ လကုန်ခါနီးအလုပ်များတာက လတိုင်းပါပဲ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ဗိုက်ဆာနေသလိုပဲ”

“ဆာတယ်၊ အခုမှ အစောကြီးရှိသေးတာလေ အစ်ကိုရဲ့။

နှုတ်ဆန်ချစားမလား”

“ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ cake ဖြစ်ဖြစ်”

“အာ ... cake တော့မစားချင်ပါဘူး”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မ ပဲပေါင်မုန့်ဝယ်ထားတာ

နယ်၊ စားမှာလား”

၁၅၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“အင်း”

အဲဆွဲကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ဖွင့်၍ မှန်ထုပ်ထည့်သိမ်းသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်မိစဉ် ကျွန်မမျက်လုံး ကျယ်သွားရပါသည်။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီထဲမှာ ပါဆယ်ဘူးတစ်ဘူးက ရောက်နေတာ ပါလိမ့်။ ဘယ်သူထားသွားလဲဆိုတာက စဉ်းစားစရာမှမလိုတာလေ။ အဲဆွဲထဲမှာ ဘာမှန်ထုပ်မှမရှိသဖြင့် ပြန်ပိတ်ရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။

“ယူဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ဟင်”

ကျွန်မအနောက်နားမှာ နီးကပ်စွာရပ်လိုက်ပါသည့် သူကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပြီး ခုံမှာထိုင်လျက် ခါးမတ်သွားရလေသည်။ ဘာလဲ မွေးနေ့လက်ဆောင်က ကျောက်လှလှလေးနှင့် ရွှေကွပ်ထားပါသည့် ဆွဲသီးမို့ ဈေးအရမ်းကြီးမှန်းသိပြီး ပြန်ပေးဖို့ ပြင်ထားကာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လက်ဆောင်အသစ်က ထပ်ပေးရပါသလဲ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ဟိုလေ ... ဟို ဟို၊ အစ်ကိုပေးထားတဲ့ မွေးနေ့လက်

အခြီးခြီး၍ ရွာသည့်စိုး ၁၅၉

ဆောင်ကိုတောင် ဈေးတအားကြီးမှန်းသိလို့ ပြန်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားတာ။ အခု တစ်ခါထပ်ပြီး”

“ပေးပြီးသားပစ္စည်းကို ပြန်ယူရင် ကိုယ်မျက်စိစွဲသွားမှာပေါ့”

“အဲ! ... ဒါပေမဲ့”

“ဒီလက်ဆောင်က တန်ဖိုးသိပ်မရှိပါဘူး။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ မျက်ဝန်းပြာရဲ့”

“အခုလား”

“အင်းပေါ့”

သူ ဖွင့်စေချင်နေသဖြင့် ပါကင်စက္ကူအပြာနုလေး ပတ်ထားမိသည့် ဘူးကို ယူ၍ ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။ အထဲမှ နီနီရဲ့ ပန်းသီးလှလှတစ်လုံးထည့်ထားသဖြင့် ရယ်ပင်ရယ်ချင်သွားရပါ၏။ လူကို နောက်ဦးထင်ပါရဲ့။ အသီးကျွေးလည်း ဒီတိုင်းပေးလို့ရပါလျက် အထူးတဆန်းထုပ်ရတယ်လို့။

“ဒါက”

“ဒီမှာ နောက်တစ်ခု”

“ဟင်!”

မျက်နှာရှေ့ရောက်လာပါသည့် နှင်းဆီနီတစ်ဖွင့်ကြောင့် အခု ဦးအံ့သြသွားရတာပါ။ Card သေးသေးလေး ချည်ထားပေမယ့်

၁၆၀ မမသဒ္ဓါစောင်

ယူမကြည့်ရပါလေ။ သူတော့ ဘာသဘောနဲ့များ ကျောဆန်ဆန်တွေ
လျှောက်လုပ်နေပါလိမ့်ဟု လှည့်ကြည့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက ကျွန်မ
ထိုင်နေသည့်ဆုံလည်ခုံကို လှည့်လို့မရစေရန် ကိုင်ထားလေသည်။
ပြဿနာပါပဲ။ ရုံးခန်းထဲမှာရှိနေတာကို မေ့များမေ့နေလေသလား။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ပေးပါ”

“ဟင်!”

ဘုရားရေ! ရည်းစားစကားကလည်း အဆန်းအပြားပါပဲ
လား။ “မင်းကိုချစ်တယ်”၊ “ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါ”ဟု မပြောပါဘဲ
“မင်းရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ပေးပါ” တဲ့လေ။ ချစ်သူစုံတွဲတွေ အများကြီးမှာ
ဤထို့ပြောတာမျိုး ရှိခဲ့ပါသလား။ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ကဖြင့် ရုတ်တရက်
ကြီး အံ့အားသင့်ပြီး ရင်ခုန်မြန်ဖို့ပင် မေ့လျော့နေခဲ့တာပါလေ။ ကြည့်
ပါဦး ‘မိုးဝသို’ က ကျွန်မကို ဘယ်တုန်းကများ ချစ်သွားမိပါသလဲ။

“အစ်ကို”

“ခဏလေး မျက်ဝန်းပြာ။ ကိုယ်ပြောတာ မပြီးသေးဘူး
လှည့်မကြည့်ပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

အခြေကြီး၍ ခွာသည့်မှီး ၁၆၁

“မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ကိုယ်ကပြောပါ့မလား။ သေချာနေပြီမို့ ခွင့်
ပြောရတာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့တွေတာ ဘာမှမကြာသေးဘူးလေ။ နှစ်
တစ်ဝက်လောက် အချိန်တိုတိုလေးနဲ့”

“မေမေက မင်းကိုတွေ့ချင်နေပြီ မျက်ဝန်းပြာရဲ့”

“ရှင်!”

“အပျော်သဘောနဲ့ ပြောတာမဟုတ်လို့ ကိုယ်တို့ အလေး
အနက်စဉ်းစားပြီး အဖြေပြန်ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ခက်တာပဲ”

“စဉ်းစားပေးမယ်လို့ဖြေလေ၊ ကိုယ် အိပ်မပျော်အောင်
ခဏတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“အင်းပါ အင်းပါ”

“Ok! တော်ပါသေးရဲ့။ ကျေးဇူးပါ မျက်ဝန်းပြာ”

တာကယ့်ကို ထူးခြားတဲ့နေ့ပါပဲ။ သူက ကျွန်မအနားမှ မဖယ်
သွားခင် တံခါးခေါက်သံကြားရပြီးနောက် ကျွန်မကို လာခေါ်သည်က
‘ဒီဝါ’ ဖြစ်နေလေ၏။ အလို! ဘာကိစ္စများပါလိမ့်။ ဒီမနက်မှာမှ
ကျွန်မအတွက် အံ့သြစရာ၊ ရင်ထိတ်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေရတာပါ။

၁၆၂ မေတ္တာဒွါဇမာဏ်

“မငယ် လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူရမှာတဲ့”

Hall ခန်းထဲသို့ လိုက်ထွက်ခဲ့စဉ် အားလုံး၏မျက်နှာမှာ တကယ့်ကို ဖုံးဖိမရသည့် အရယ်အပြုံးတို့က ပြည့်နှက်နေလေသည်။ ဘာများလဲဟု စိတ်ဝင်စားပြီး သုံးလွှာ Hall ခန်းရှိ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရ ပါ၏။ ဘုရားရေ! Delivery လာပို့ပါသည် ကောင်လေးတစ်ဦး၏ လက်ထဲမှာကဖြင့် ရောင်စုံနှင်းဆီပန်းစည်းကြီးတစ်စည်းပါပဲ။ လက်မှတ် ထိုးပြီး လက်ခံလိုက်ရရင်း သိလိုက်ရပါသည့် card ကဖြင့် Dr. Nay Doon Kha တဲ့လေ။

(၁၄)

မေက ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်ပြီး အံ့သြနေပါ၏။ အယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ တစ်ရက်တည်းမှာပါ ယောက်ျားနှစ်ဦးက ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်ကြတာပါလိမ့်နော်။ ‘ကိုကို’ က ဘာမှမပြောဖြစ်ပေမယ့် သူလို ပန်းစည်းကြီးပေးလာကတည်းက ဘယ်ကိုခြေလှမ်းလည်း ဆိုတာ ကျွန်မသိပါသည်။

‘မိုးဝသုံ’က ရင်ဖွင့်ပြောပါသည့်နေ့မှာမှ ဒီလိုပန်းစည်းကိုမှ ပို့ပေးရပါသလား ‘ကိုကို’။ မမနှင့် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းမို့ ဤမျှ ရင်းနှီးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးလိုမျိုး အားကိုးချင်စရာ နိုင်ပင်စရာမို့ ချွံနွံပူဆာဖြစ်ခဲ့တာ ‘ကိုကို’ လည်း သိမှာပါ။ ဒါကို အထိကြီးနဲ့များ အခုလို ဘာကြောင့်လုပ်ရပါသလဲ။

၁၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းစည်းကို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“ဝန်ထမ်းတွေကို ခွဲယူခိုင်းလိုက်ရတာပေါ့ မမရဲ့။ ရုံးခန်းထဲ ယူသွားလို့မှ မဖြစ်တာ”

“ဟယ်! နှမြောစရာကြီး”

“ငယ်လည်း နှမြောတာပဲ။ အိမ်မှာ ဘုရားပန်းတင်လို့ရမှန်း သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နဂိုကမှ စိတ်တို စိတ်ဆုတ်တတ်တဲ့ သူသိရင် ပိုဆိုးမှာ။ ပြီးတော့ ငယ်က ပန်းဆိုင်ရင် အပင်ပေါ်မှာ သူ့ဘာသာ ဖွင့် တာကိုပဲ ကြိုက်တာ မမသိပါတယ်”

“အေးပါဟယ်... မမလည်း အံ့သြပဲ။ ကိုဖွန်းက ဘယ်လို ဖြစ်ပြီးများ ငယ်အပေါ် ဒီလိုစိတ်မျိုးထားရတာပါလိမ့်”

“မသေချာသေးပါဘူး မမရယ်”

“ဟဲ့... မသေချာဘဲ ရှိမလား။ အိမ်မှာ ပန်းကြိုက်တာ ဘွားဘွားနဲ့ ငါပဲရှိတာလေ ငယ်ရယ်။ ဈေးကြီးတဲ့ပန်းတွေ ဝယ်ခို ကတည်းက ထူးဆန်းနေပြီ။ နေ့စမ်းပါဦး ငယ်မွေးနေ့က သူ ဘာ လက်ဆောင်ပေးတာလဲ”

“မမပြောမှပင် စဉ်းစားစရာရှိလာတော့တာပါ။ တန်ခိုးကြီး လက်ဆောင်ပေးသဖြင့် ပြန်ပေးရန် စီစဉ်စဉ် သူက ကဗျာဆန်ဆန် ပန်းတစ်ပွင့်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် ဖွင့်ပြောတော့တာ မဟုတ်ပါလား”

အခြားကြီး၏ ရွာသည့်မိုး ၁၆၅

‘ကိုကို’ က ကျွန်မကို ရွှေ့နေကျောက် ကြယ်သီး (၇) လုံးကို ဘူးထဲ ထည့်ပြီးပေးခဲ့တာလေ။

Ready made အင်္ကျီတွေထက် ကိုယ်တိုင်ချုပ်ဝတ်တာကို နှစ်သက်သည့် ကျွန်မအတွက် ဘယ်လောက်အသုံးဝင်လိုက်ပါသလဲ။ အမင်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပေးမှန်း သိသလို ငွေကြေးချင်းသာမှန်း သိသဖြင့် ‘ကိုကို’ လက်ဆောင်ကိုတော့ ပြန်ပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘဲ သူ့ကိုသာ ကျောက်ရွှေဆွဲသီး (လက်မထိပ်တစ်ဆစ်ခန့် အဝါရောင် ဆွဲကျောက်ဆွဲသီး) ကိုသာ ပြန်ပေးရန် စီစဉ်မိတာပါ။

“မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ကျောက်ကြယ်သီးတစ်စုံစာပါ မမရဲ့။ ငယ်က ရင်ဖုံးဆိုး ဆင်စေ့တို့ အင်္ကျီချုပ်ဝတ်တတ်တာသိလို့ ပေးမှန်း သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဟိုတစ်ယောက်ကရော”

“ဒီမှာ”

ကျွန်မက လက်ထဲပါလာသည့် ဘူးပြားလေးကိုပင် မမ ကထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေနှင့် လူကို ချစ်တတ်လာလျှင်ဖြင့် နှလုံးသာဆိုတာ ရောင်းကုန်မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိသော် တစ်ကြိမ်တည်း အပြတ်ငြိမ်လိုက်ဖို့ မာနက အဆင်သင့်ပါပြီ။ သူ့လက်ဆောင်ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်းသား

၁၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖြစ်သွားလေသည်။ ဆွဲသီးလေးက ကြည်လင်ပြီး လှပလွန်းတာ အမှန်ပါ။

“လှလိုက်တာဟယ်၊ ပေးတဲ့သူက မနုဗြေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ငယ်က ပြန်ပေးဖို့ပြောတော့ သူက ဆူရော”

“ပြန်မယူချင်ဘူးပေါ့လေ”

“အင်း... ပေးပြီးသားပစ္စည်း ပြန်ယူစရာလားတဲ့”

“ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ဖွင့်ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ငယ် လှည့်ကြည့်မှာစိုးလို့ ကျောပေးခိုင်းထားပြီး ပြောတာ”

“ဟောတော် ရည်းစားစကားပြောတာလည်း အဆန်းပါပဲ”

မမပင် သိလေပြီ။ ရှက်တတ်တာတော့ ကျွန်မလည်းသိနေမိ၏။ သို့သော် ယောက်ျားလေးဘက်ကသာ စပြောရတာက ထုံးစံပင် မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာတော့ ပူစရာကြီးနော်။ စဉ်းစားပေးပါမယ်ဆိုပြီး နေ့တိုင်း မျက်နှာဆုံလျှင်ဖြင့် အားနာသလို တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ သူကဖြင့် မည်သို့နေမည် မသိပါ။ ကျွန်မကဖြင့် အရင်လို ဘုဘောက်ပြောနေမရဲတော့လေပြီ။

“ငယ်က စမှားတာ”

“ဟင်!... ဘာလို့လဲ”

အပြုံးကြီး၍ စူးသည့်မိုး ၁၆၇

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး ထမင်းဘူး စထည့်ပေးနေတာတည်းက သွားပြီ။ ဒီကောင်မလေးတော့ ငါ့ဘက် (45°) လောက် ယိုင်နေပြီလို့ တွက်မိရောပေါ့”

“ဪ... ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာမယ်လို့မှ ငယ်ထင်မထားတာ စိုး မမရဲ့။ ကြိုသိနေခဲ့ရင် ငယ်က စေတနာပရမ္ပနဲ့ နေ့တိုင်း ထမင်းစားတွေ ပိုထည့်သွားပါ့မလား၊ မသိလို့ပေါ့”

“ခုမှ ဆားထိတဲ့တီကောင်လို တွန့်တွန့်လူးမနေနဲ့တော့။ Yes No ပြန်ဖြေနိုင်ဖို့ပဲ စဉ်းစား။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ကိုခွန်းလည်း သိပ်မကြာခင် ဖွင့်ပြောတော့မှာ သေချာသလောက်ပဲ”

“စိတ်ညစ်ပါတယ် မမရာ”

“ညစ်မနေနဲ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားရတယ်။ သိသိက အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ရလို့ ချစ်သူဆိုတာ ဆွေကို မထားဖူးခဲ့တာ။ ငယ်ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေများ ဘာစစ်ယောက် ဒီတစ်ယောက်နဲ့ သုံးလေးငါးယောက် ပြိုင်ထားနေကြတာပဲ။ ဒါကြောင့် ပြဿနာတွေတက်ပြီး မှုခင်းဂျာနယ်တွေထဲ ပါကုန်တာပဲကြည့်တော့”

မမပြောမှပဲ ပိုဆိုးလေတော့၏။ စဉ်းစားရမှာက မိန်းကလေးထဲက ချစ်သူထားဖို့ စိတ်ကူးမရှိသည့် ကျွန်မအတွက် ဒီကိစ္စက

၁၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ခေါင်းခဲစရာ အခက်အခဲပါပဲ။ ဒါကိုတောင် တခြားမိန်းကလေးတွေက အချစ်ကို အပျော်အဖျက်သဘောနဲ့ လွယ်လွယ်ချစ်တတ်ကြရတယ်လို့ နော်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကမှ ကျွန်မအပေါ် ဤသို့ စိတ်ဝင်စားပြရတာပါလိမ့်။

“ကိုကိုကျော်ကို မမ အဖြေပေးတုန်းကရော ဒီလိုပဲလား။”

“အလိုတော် တူမှမတူတာ ငယ်ရဲ့။ မမနဲ့ကျော်က ဟိုးငယ် စဉ်ကတည်းက သိခဲ့ကြတဲ့ အတွင်းသိ အစင်းသိတွေ။ တစ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် ဘာကိုမှ လျှို့ဝှက်သိုသိထားရမှမဟုတ်တာ”

“ကိုကိုကျော်ကို တကယ်ချစ်တာပေါ့နော်”

မမ ပြုံးလေ၏။ ဘာလဲ Yes ဆိုပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောရုံနဲ့ Ok မညှိအဖြေကို ချက်ချင်းမဖြေဘဲ နားလည်ရခက်သည့် အပြုံးနဲ့ ကို မမ ဘာကြောင့် ပြုံးရပါသလဲ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရင်း မမက ကျွန်မဘေး (နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိပေါ်) မှာ ဝင်ထိုင်လို့ ခံလေသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်မ၏ လက်ဝါးတစ်ဖက်ကိုလည်း ယူကိုင် ထားလိုက်လေ၏။

“ငယ်က ငယ်သေးတော့ အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်စေ လို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချစ်က ငယ်အတွက် အရေးကြီး ကောင်း ကြီးနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မမတို့မိန်းမသားတွေအတွက် အချစ်

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၆၉

ဆိုတာကို ပေးဖို့ထက် အချစ်ခံရဖို့ကသာ ပိုအဓိကကျတယ် ငယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်။ အချစ်က ဘဝနဲ့ယှဉ်ရင် သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ အရာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အပိုင်းအစသေးသေးလေးလောက်ပဲ အရာဝင် တယ် ငယ်”

“မမပြောတာ ငယ်နားမလည်ဘူး”

“ငယ်က ငယ်သေးတယ်လေ။ မမတို့အရွယ်လောက်ရောက် လာရင် အရွယ်ရဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်တတ်လာမှာပါ”

ဘာကြီးလဲ။ ‘ကိုကိုကျော်’ ကို မချစ်ဘဲနဲ့များ မမ လက်ခံ ခေါင်ညှိတံခွဲတာများလား။ ဒါဖြင့် မမရင်ထဲမှာက ဘယ်သူရှိနေပါ သလဲ။ ‘ပန်းနှစ်သက်သည့်သူ’ ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ညှိုး ညွှန်ပြခဲ့ပါလျက် တကယ်တမ်း ပန်းစည်းကြီးလက်ဆောင်ရခဲ့သည်က မမ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မဖြစ်နေခဲ့ရတာလေ။

“မမ”

“အင်း”

“ကိုကိုကျော်ကို မချစ်ဘဲနဲ့တော့ လက်မထပ်ပါနဲ့”

“ကတိပေးပြီးပြီဗေယ်။ နှုတ်ကတိမို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖျက်လို့ အတယ်လို့ မတွေ့နဲ့လေ။ ကျော်က ငြင်းစရာ ဘာအချက်မှ မရှိတာ။

၁၃၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ပျော်ပျော်နေတယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်၊ လူနာတွေအပေါ် စေတနာထားတတ်တယ်၊ မမအပေါ်မှာ ကြင်နာပြီး နားလည်ပေးတယ်။ ကဲ! ဘာလိုသေးလဲ”

“ဟင်!... ဒါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“အချစ်”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒေါက်တာကျော်က လဝန်းဝါကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါတယ်လို့”

ကျွန်မ မျက်နှာကို ရှုံ့တွပြလိုက်ပါ၏။ လေးလေးနက်နက် ပြောပြနေတာ မှန်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာဖြင့် ဟာတာတာကြီးနယ်လေ။ အချစ်မပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဆားမပါသည့်ဟင်းနယ် ပေါ့ပြန်ပြန်ကြီးတဲ့လေ။ စာအုပ်ထဲဖတ်ဖူးလို့ သိထားရတာပါ။ ဒါဖြင့် မမကရော အဲဒီလို အရသာမရှိတဲ့ ဟင်းမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါသလား။ ရင်မောရပါဘိ။

“ငယ်ကတော့ ကိုယ်တကယ် မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ အဲဒီယောက်ျားကို လက်ထပ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ငယ်ကလည်းကွယ်၊ ကျော်နဲ့မမက နှစ်ယောက်သဘောတူကြည့်ဖူးလို့ စေ့စပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ မိဘတွေ အတင်းအကျပ်

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်စိုး ၁၃၁

စီစဉ်ပေးလို့ လက်ခံရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ငယ်က မမထက် ပိုသတ္တိရှိတဲ့ သူပဲဟာ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ပိုခိုင်မာမယ်ဆိုတာလည်း မယုံတယ်”

သက်ပြင်းရှိက်မိလေတော့၏။ ညီအစ်မအရင်း ဖြစ်နေတာတောင်မှ စိတ်ချင်းက မတူပါလား။ ဒါဖြင့် သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ သူတို့လို အမျိုးသားတွေနှင့် ကျွန်မက ဘယ်စိတ်တူပါ့မလဲ။ ပြဿနာပါပဲနော်။ အစ်ကိုကအရင်ဆုံး ဖွင့်ပြောခဲ့တာမို့ အရင်စဉ်းစားပေးရမှာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မမစေ့စပ်သည့်နှစ်ထဲမှာမှ ကျွန်မအတွက် စိတ်ရှုပ်စရာ အခြေအနေမျိုး ဖန်တီးလာရတာပါလိမ့်။

“ဖေဖေသိရင် ဘာပြောမလဲ မသိဘူး”

“ကျောင်းနေတဲ့ကျောင်းသူအရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာပဲ ငယ်ရယ်။ တွေးပူမနေနဲ့”

“မမက ဘယ်ပူပါ့မလဲ။ ငယ်ဖြင့် သူမျက်နှာကို နေ့တိုင်း ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ဘူး။ အဟုတ်ကို စိတ်ရှုပ်စရာကြီး”

“ငယ် ချစ်တတ်လာရင် အဖြေက ရှင်းသွားမှာပါ”

“ဘယ်လို ချစ်တတ်လာရင်”

၁၇၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“အင်းလေ ... ကိစ္စနဲ့ ဒီလောက်နှစ်အကြာကြီး ရင်းနှီးလာတာ ငယ် ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးလား”

“အာ ... မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် မချစ်လို့ပေါ့။ မိုးဝသံနဲ့ ဆုံတော့ မတော်တဆ ရင်ခုန်လား”

ကျွန်မ ပြန်မဖြေပါ။ ရင်ခုန်သလားတဲ့။ စတော့စဉ်ကတည်းက ခန္ဓာကိုယ်ချင်း တွေ့ထိခဲ့ရတာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။ အမှန် အမှတ်မဲ့ စိတ်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့ ဒါကို အချစ်လို့ ဘယ်သတ်မှတ်လို့ရပါ့မလဲ။ စဉ်းစားစရာတော့ လိုနေပါပြီလေ။

“မဖြေနိုင်ဘူးပေါ့လေ”

“ဖေဖေက ဖေဖေက ကိုကိုကိုတော့ ရွေးစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ကျော်နဲ့ မမတွေမိလို့ပြောတာပါ ငယ်ရယ်။ ကိစ္စနဲ့ကို မကြိုက်နဲ့လို့ ပြောနေလို့လား။ ဘာလဲ ငယ်က ကိစ္စနဲ့ကိုမှ ရင်ခုန်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မိုးဝသံကို အချိန်ယူစဉ်းစားပြီး အဖြေပေးလိုက်

အငြိုးကြီး၏ စွာသင်္ချာနိုး ၁၇၃

ပေါ့။ မချစ်နိုင်ဘူးဆိုလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ ငြင်းဦးနော်။ သူဘောက်ပြောပြီးမရှင်းနဲ့။ တော်ကြာ သူ့ရှက်သွားဦးမယ်”

“အင်းပါ”

“ကဲ ကဲ ... ညဉ့်နက်နေပြီ။ မနက်အလုပ်သွားရမှာ မဟုတ်လား။ စနေနေ့ဆိုတော့ မမပဲထချက်ပေးပါ့မယ်။ ဒီနေ့ ကြော်ထားတဲ့ ငါးတွေ ပြန်နှပ်ရုံပဲ မဟုတ်လား”

“ငယ်ပဲ လုပ်ပါ့မယ် မမရဲ့။ တူးကုန်မှာစိုးလို့ပါ”

“မတူးအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ် ငယ်ရယ်။ မီးလျှော့ပြီး ပြန်ကြော်ရတာ မမသိပါ”

“ပြီးရော၊ ဒါဖြင့် ငယ် အိပ်တော့မယ်”

မမကိုပြောပြီးသည်နှင့် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါတော့၏။ သိမ်းလာပါသည်။ ပစ္စည်းကို ဗီရိုဖွင့်ကာ သိမ်းထားလိုက်ပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုအဖိုးတန်ပစ္စည်းနှစ်မျိုးက ကျွန်မ၏ လျှို့ဝှက်အိမ်ထဲမှ လေးထဲမှာ အတူတူရှိနေရပါသလဲ။ မကြာခင် ဖွင့်ပြောနိုင်တယ်တဲ့။ ‘ကိုကို’၊ ‘ငယ်’ ကို မချစ်ချင်ပါနဲ့လား။ အသည်းကို မာမာလေးထား ခြစ်ခဲ့တာမို့ပါပဲ။

“ကိုမိုးသံ”

ရှင့်ကိုတော့ဖြင့်။

(၁၅)

သင်တန်းမှာ စာမေးပွဲစစ်နေပြီမို့ စာလည်းကျက်၊ အလုပ်လည်း ရှုပ်၊ အိမ်အလုပ်ကိုလည်း မလစ်ဟင်းအောင် လုပ်နေရပါသည်။ မမကဖြင့် ကလေးတွေ အတန်းတင်ဖြေတော့မှာမို့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ဖြင့် နားရတော့မှာပါ။ ကျွန်မမှာသာ ပိတ်ရက်နားရက်မရှိ ဟိုဒီပြေးလွှားနေရတာမဟုတ်လား။

“ဒီနေ့ သမီးငယ် အိမ်ပြန်စောမှာလား”

“မစောဘူး ဖေဖေရေ၊ ညနေ (၆) နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်မယ်”

“အေးအေး... ပြီးရော”

“ငယ်သွားပြီ မမရေ”

အငြိုးကြီး၏ ရွာသံညွှန်း ၁၇၅

ထမင်းချိုင့်ထည့်ထားပါသည်။ ခြင်းတောင်းနှင့် slim bag ကိုယူပြီး အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ခြံတံခါးအသေးမှ လမ်းပေါ်ထွက်လိုက်စဉ် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်သွားရပါသည်။ အလိုလေး! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ကိုကို’ က ကားရပ်ပြီး အပြင်မှာရပ်စောင့်နေရတာပါလိမ့်။

“Morning! ငယ်”

“ကိုကို”

“အလုပ်သွားမှာမဟုတ်လား။ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ငယ် နောက်ကျနေပြီနော်၊ ဟိုဆိုင် ဒီဆိုင်ဝင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး”

“ကိုယ်သိပါတယ် ငယ်ရဲ့၊ မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းတော့ အားမော်မဟုတ်လား”

“မအားပါဘူး၊ သင်တန်း Exam ရှိတယ်”

သူပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ သူ၏ ‘ငယ်’ က မာနအကြီးစားလေးမဟုတ်လား။ ပန်းစည်းကို အရင်ဆုံးပို့ပေးခဲ့တာမို့ သူတာပြောမည်ကို ရိပ်မိပြီး ကြိုရှောင်တော့မည်မှန်း ရိပ်မိနေတာပါ။ အိပ်မေ့ သူကလည်း ‘နေဒွန်းခ’ ပါလေ။ ဇွဲရှိပြီး ဘာမဆို လွယ်လင့်တကူ လက်လျှော့တတ်သည့်လူမှ မဟုတ်တာပဲ။

“အဲဒါဆို ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့။ ငယ် exam အင် ကြိုပို့

လုပ်ပေးပြီး exam ပြုပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြမယ်လေ”

ကြည့်စမ်း! အတော်လည်သည့်လူကြီးပါပဲလား။ ဒီတစ်ပတ်မှာပဲ exam ကပြီးမှာမို့ အလုပ်မှာ သူ့ကိုလည်း နားပူနားရို မလုပ်ရန် သတိပေးထားတာပါ။ ဖွင့်ပြောပြီးသည့်သူက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ အခုတော့ဖြင့် ‘ကိုကို’ က ကျွန်မကို လာကပ်နေပြန်ပြီ။ ဒုက္ခပါပဲနော်။

“ကိုကိုမှာ အဲဒီလောက်အချိန်ပေးနိုင်တယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ အံ့သြစရာပဲ။ ငယ်သီထားတဲ့ ကိုကိုဒေါက်တာ နေဒွန်းခဆိုတာ အလုပ်ထဲမှာ စံပြဆရာဝန်၊ အလုပ်ကြီးစားလွန်းလို့ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ပါ”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်ရင်း ရှေ့ခန်းတံခါးကို ‘ငယ်’ ဝင်ထိုင်စေရန် အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ငယ်သည်လူက ကြီးသည့်လူကို လမ်းညွှန်ပြချင်ရတယ်လို့။ ကိုယ့်က စိတ်ရှည်တတ်သည့်လူပါ။ ‘ငယ်’ ရယ်။ ရှောင်ချင်သလောက်သာ ရှောင်ပြစ်မိပါ။ အိမ်ထဲကို ဝင်ထွက်ခွင့် ရထားပါသည့် ကိုယ့်ကို ဘယ်အချိန်ထိ ရှောင်ရှားနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“ကဲ... တက်ပါ”

“ကိုကိုက ငယ်မကြိုက်တာကို မသိတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်ပဲလုပ်တာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အလုပ်ထဲကို ပန်းစည်းပို့ပေးတာလေ”

“ဪ... အဲဒါလား”

“အိမ်ကိုပို့ပေးရင်တောင်မှ ဘုရားပန်းတင်လို့ရဦးမှာ။ ငွေကုန်တဲ့ အလုပ်တွေကို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဘာလို့ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ငယ်များ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမလားလို့လေ”

“အဲဒါပဲ ... အဲဒါကိုက မဟုတ်တာ။ ပန်းဆိုရင် ငယ်က အပင်ပေါ်မှာ သူ့ဘာသာ လှလှလေးပွင့်နေတာကိုပဲ ကြည့်ပြီး ကြည့်နဲ့ တဲ့သူပါ ကိုကိုရဲ့။ ဘွားနဲ့မစလို ခေါင်းမှာ ဆံထုံးထုံးပြီး ပန်တာမျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါနဲ့များ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားတာလဲ”

သူ ပန်းတွန့်ပြလိုက်မိ၏။ မလွယ်ပါလား။ နည်းနည်းမှ စဉ်းစားပြီး ရှက်ကြောက်ရမှာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ မကြောက်မလန့်ဖြင့် သူ့အပေါ် အပြစ်တင်နေတော့တာပါလေ။ ဒါလား သူ့ထက် (၆) နှစ်ကျော်ငယ်သည့် မိန်းကလေးတဲ့။ ရဲဝံ့ကဲဖြင့် အံ့သြအထင်ကြီးစရာပါ။

“ဒီလိုပဲ ပေးချင်လို့ပေါ့”

“ပေးချင်လည်း ငယ်အတွက် အကျိုးရှိမယ့်အရာမျိုးပေးလေ။ အများကြီးမှ တကယ့်အများကြီးရှိတာပဲကို”

“ငယ်ကလည်းကွာ၊ မိန်းကလေးတိုင်းက ပန်းမြင်တိုင်း ခင်ချန်တတ်တာလေ”

၁၄၈ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟင်း ဟင်း... ကိုကိုက ငယ်ကို တကယ်လျှော့တွက်ထားတာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ငယ်ကို အဲဒီအများစုထဲက တစ်ယောက်ဆိုပြီး ခွဲခြားမမြင်တတ်လို့လေ”

“ရော်... ကိုယ်က ငယ်နဲ့အကြိုက်အတော်လေးတူတာပဲဟာ။ ဒီလောက် အမြင်မစောင်းပါဘူး”

“ဘာတွေများ တူလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“ဥပမာ-sky blue colour ကြိုက်တာမျိုး၊ fancy ပစ္စည်းဆိုလည်း သေးသေးပိစိလေးနဲ့ တလက်လက် တောက်ပတာမျိုးကိုပဲ ရွေးကြိုက်တတ်တာ”

“အင်း”

“အချို့မကြိုက်တာ colour bright တွေကိုပဲနဲ့တော့။ သီချင်းနားထောင်လည်း နားအေးစေတဲ့ သီချင်းချိုချိုလေးမျိုးပဲ ရွေးတာပြီးတော့”

ကျွန်မ မြူးမိလေ၏။ တကယ်ပဲ အကြိုက်တူနေတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မ ဘာတွေနှစ်ခြိုက်သလဲဆိုသည်ကို မမက တစ်ဆင့်လည်း ‘သိနိုင်တာပါလေ။ ဉာဏ်ကောင်းပါသည်ဆိုပြီး’

အငြိုးကြီး၏ စွာသည့်မိုး ၁၄၉

ဘာတွေများ ဉာဏ်များဦးမှာပါလိမ့်။ ကျွန်မအထင်ကြီးလေးစားရပါသည့် ‘ကိုကို’ အပေါ် ပြိုင်စိတ်မျိုး မထားချင်ပါလေ။

“အကြိုက်တူတာ မှန်ပေမယ့် မတူတာ ကွဲပြားခြားနားတာတော့ ရှိမှာပါ ကိုကိုရယ်”

“ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းစည်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်လား”

“No! နှမြောစရာကြီး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“Staff တွေတောင်းတာနဲ့ ခွဲပေးလိုက်တယ်လေ”

“ကောင်းရောကွာ”

သူ နဖူးကိုပင် ရိုက်လိုက်မိပါသည်။ ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ သို့သော် လွှင့်ပစ်လိုက်တာထက်စာလျှင် ထိုချင်သည့်ဝန်ထမ်းတွေကို ခွဲဝေပေးလိုက်တာက တော်သေးတာပေါ့။ သူ့ကိုက လျှာရှည်စတန်ထွင်ပြီး လုပ်လိုက်မိတာကိုး။ နောက်ဆိုလျှင်တော့ ‘ငယ်’ မနှစ်သက်တာကို သူ တကယ်ရှောင်ပြီးမှ လုပ်ဆောင်ရတော့မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်ရလေသည်။

“သင်တန်းက ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့လေ”

“ဆိုပါတော့ ထပ်တက်ချင်လည်း တက်လို့ရသေးတာပဲ”

“ငယ်ကလည်း”

“ဟုတ်တာ ပြောတာလေ၊ ကိုကိုတောင် သာမန်ဆရာဝန်လေး အဆင့်လောက်နဲ့ တင်းတိမ်နိုင်လို့လား။ ခွဲစိတ်ပါရဂူအဆင့်ထိ ရောက်အောင် စာတွေကျက်ပြီး ကြိုးစားနေတာပဲဟာ”

“အဲဒါ ကိုယ်နဲ့ ယှဉ်စရာလား”

“မယှဉ်ပါဘူးကိုကို။ ငယ်ရခဲ့တာက သာမန်ရိုးရိုး B.Sc ဘွဲ့လေးပါ။ ကိုကိုလို M.B.B.S ဘွဲ့အထိ ငယ်မှ မှန်းလို့မရတာ။ ဒီတော့ ကိုယ်ရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရောက်နိုင်တဲ့ အဆင့်ထိ ဆက်လျှောက်နေရုံပါ ကိုကို”

“စကားတတ်လိုက်တာ ငယ်ရယ်”

“ဪ... မိန်းကလေးပဲ ကိုကိုရယ်။ အနည်းနဲ့အများတော့ တတ်တာပေါ့”

“ငယ်”

“ရှင်”

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် မလျှောက်ချင်ပါနဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငယ်က စိတ်မြန်လွန်းတော့ ကိုယ် စိတ်မချဘူး”

“အင်း... အဲဒါပဲလေ။ ငယ်က အခုလို သူများမောင်းခိုတာ ကို ဘေးကနေ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စီးပြီး မိန့်ခံရတာထက်

ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်သွားချင်တဲ့နေရာကို ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားရတာကို ပိုကြိုက် လို့ သင်ချင်တာ ကိုကိုရဲ့

“ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ တားလည်းမရပါလား”

“မမလည်း ပြောတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အိမ်မှာ washing machine ရှိလျက်သားနဲ့ လွယ်လင့်အကူ မသုံးဘဲ ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ် လျှော်တတ်လို့ ဆင်းရဲဇာတာပါ အယ်တဲ့လေ”

“ဝါကလည်းကွား၊ ကလေးကို မဦးမချွတ်ပြောရလား”

“အင်းလေ... ဟုတ်ပါ။ ငယ်ကလည်း ငယ်ပါပဲ။ ဝယ်စားရ

တဲ့ အစားအစာတွေကိုလည်း ရွံတတ်တယ်။ အရသာမရှိလို့ ထင်တတ် ညို့ ငယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ချက်ပြုတ်ကြော်ပေါင်း ဖုတ်ဖြတ်တယ်။ အဝတ် အစားတွေကို စက်ထဲမှာ လုံးထွေးပြီး လျှော်ရင် ညစ်ပေတာတွေ ဆင်ဘူး ထင်တတ်လို့၊ ဇလုံတွေထဲမှာ အရောင်ခွဲစိမ်ပြီး လက်နဲ့ပဲ ဆင်အောင်လျှော်တယ်။ စက်နဲ့က ရေကုန်အောင်ပညာစန့် ထည့်တတ် တယ်။ ဒါကြောင့် မမက ငယ်ကို ဆင်းရဲဇာတာပါတယ်လို့ ပြောတာ

သူ ရယ်ပြန်လေ၏။ အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း

၁၈၂ မမသဒ္ဓါမောင်

ပြောတတ်ပုံလေးက အဘယ်မျှ ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဇီဝကြောင် သည်ထက် မိန်းမပိုပါသတာ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကျင့်ရှိတာကို ပိုပြီး သိသာစေလေသည်။ ချစ်တဲ့စိတ်ဖြင့်သာ ကြည့်မိရင်း အကောင်းမြင်နေသည်ဟု မာမိသိလျှင် သူ့ကိုပြောတော့မည်မှာ အမှန်ပါ။

“ငယ်က အရမ်းတော်တဲ့ကလေးပါကွာ”

“အံ့မယ်... ငယ်ကို ခုထိ ကလေးလိုမြင်နေတုန်းပဲလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး။ ကိုယ့်ထက် အသက်သိပ်ငယ်လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ကိုကို”

“ဗျာ”

“ငယ်ကိုလေ”

“အင်း”

“ဟိုတစ်ယောက်က ဖွင့်ပြောထားတယ်”

“ဘာ!... ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ မိုးဝသုံပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဟင်!”

“အမလေး!”

မေဠေးကြီး၍ ရွာသည့်စိုး ၁၈၃

“Sorry! sorry! ငယ်၊ ကိုယ် ပွိုင့်နီနေတာ မမြင်လိုက်လို့ နာသွားလား”

“ရပါတယ်... လန့်သွားတာပါ။ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာရိုက်အုပ်လိုက်လို့”

“ငယ်” ရှေ့ကို ငိုက်သွားတာမို့ လက်ဖြင့်လှမ်းတားလိုက်ပေမယ့် Yellow Box နားရောက်သွားသဖြင့် ကားကို အနည်းငယ် ဖြန်ဆုတ်လိုက်ရပါသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွကွေ့မှာ ယာဉ်ကြောနေရာကို ခန့်ထားရန်အတွက် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ပါလား။

ဘုရားရေ! သူ့ကြုံပြီးထင်ထားသည့်အတိုင်း တကယ်ပဲဖြစ်ထားတော့တာပါလေ။ ‘မိုးဝသုံ’ က ဖွင့်ပြောပြီးပြီတဲ့လား။ ဒါကို မြို့ထေားပါဘဲ သူ့ကိုပြောရတာက ဘာကြောင့်ပါလဲ။ တစ်သက်လုံး အစ်ကိုလိုပဲ ချစ်ခင်ခဲ့တာကြောင့် ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ရင်ဖွင့်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ မဖြစ်သေးဘူး ‘ငယ်’။ ကိုယ်က အခုမှ ‘ငယ်’ ကို ချစ်နေမိတဲ့အကြောင်း ရင်ဖွင့်ဖို့ တာစုရုံပဲ ရှိသေးတာပါ။

ဒါကို နိစ္စဓူဝ အမြဲတစေ တွေ့ခွင့်ရနေတဲ့ အဲဒီချာတိတ်က ဆွဲဆုံး ပြောဖြစ်တာတဲ့လား။ ဟိုတစ်လောကတည်းက ရိပ်မိခဲ့ရတာ။ ဒီချာတိတ်မျက်ဝန်းတို့က ‘ငယ်’အပေါ် မရိုးသားဘူးဆိုတာလေ။ သိသလိုလဲ ‘ငယ်’။ သူက အရင်ဖွင့်ပြောတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ကို ပြောခွင့်

၁၈၄ မသေခွါမောင်

မပြုတော့ဘူးလား။

“မိုးထုံက”

“အင်း”

“ငယ်က ဘာပြန်ဖြေလိုက်ပြီလဲ”

“ဪ... ချက်ချင်းကြီး အဖြေပေးစရာလား။ စဉ်းစားပေးမယ်လို့ပဲ ပြောထားတာပေါ့”

ကြည့်စမ်း! ဟင်အင်းဆိုပြီး တစ်ချီတည်း အပြတ်မငြင်းတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ရင်ထဲ စီးတမျှ ပူလောင်လာသည်က ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပါလေ။ ‘ငယ်’ ရယ်။ ကိုယ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ မန်းကလေးကို တစ်ပါးသူဦးသွားတာကဖြင့် မတရားသလိုပါပဲ။ တကယ်ဆို အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ်မပြောဘဲလည်း ‘ငယ်’ သိသင့်တာပါလေ။

“ဟော! ရှေ့နားမှာပဲ ရပ်ပေးပါ ကိုကို။ ရောက်ပြီ”

ကားကို ဝင်းရှေ့မှာပင် ရပ်ပေးလိုက်ရပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ သူ့ကို လက်ပြနုတ်ဆက်နေသဖြင့် လက်ပြနုတ်လိုက်ရပါသည်။ ‘ငယ်’ ၏ နုသစ်သည့် အပြုံးချိုချိုလေးက နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်နုနုလေးကို ထာဝရပိုင်ဆိုင်ခွင့်မျိုး ကိုယ့်ကို မပေးနိုင်ဘူးလားဟင်။

‘ငယ်’ သာ ကိုယ့်ဘာဝ။

အငြိုးကြီး၏ စွာသည့်မိုး ၁၈၅

‘ငယ်’ သာ ကိုယ့်အိပ်မက်။

‘ငယ်’ သာ ကိုယ့်ကမ္ဘာ။

‘ငယ်’ သာ ကိုယ့်အနာဂတ်။

‘ငယ်’ သာ ကိုယ့်စိတ်အစဉ်ကို လမ်းပြပေးနိုင်တဲ့ အလင်းရောင်လေးပါလေ။

(၁၆)

ကုမ္ပဏီအဆောက်အဦးထဲသို့ ဝင်ပြီး ဓာတ်လှေကားရှိရာဆီ
ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ထဲမှာ အနောက်မှ လူကြည့်ပြီးလိုက်လာ
သလိုမျိုး ထင်မိတာကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် လက်ကောက်ဝတ်
ကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ခံရလေသည်။ အားနှင့်ဆွဲခေါ်လိုက်
သဖြင့် လူက စွေ့ခနဲ အပြေးအလွှား လိုက်ရလေတော့၏။

“အစ်ကို... အစ်ကို”

“တိတ်တိတ်နေလေ”

“လက်နာနေပြီရှင်”

“ပြော”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီလူနဲ့ ဘာလဲဆိုတာ”

“အဲဒီလူ၊ ဪ... ကိုကိုကိုပြောတာလား”

“ကျစ်!... အဲဒီလိုခေါ်တာကိုက နားယားနေတာ”

မျက်နှာက စူပုပ်နေပြီး အတော်လေး စိတ်တိုနေပုံပါ။ ဘယ်
လိုလဲ၊ taxi ဖြင့်လာသည့်သူက ‘ကိုကို’ ကိုယ်ပိုင်ကားကို ဘာလို့များ
မြင်လိုက်ရပါသလဲ။ ကားပေါ်မှာ ကျွန်မပါလာတာကိုရော မြင်လိုက်တာ
ပေါ့လေ။ ဒီလောက်ရင်းနှီးပါသည်ဆိုသည့် ‘ကိုကို’ ကိုများ အူတိုပြ
ရတာပါလိမ့်။

“ကျွန်မ ပြောဖူးတယ်လေ ကိုကိုက”

“မကြားချင်ဘူး မပြောနဲ့”

“ဟော... ကြည့်!”

Lift ထဲသို့ လူတွေရောက်လာကြပြီ။ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရ
ပါ၏။ ပြဿနာပါပဲ။ ဒီတစ်နေ့လုံးတော့ သူနှင့်ကျွန်မ စကားကောင်း
ကောင်း ပြောဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ပါ။ လကုန်ရက်ကျော် လဆန်း
(၃) ရက်မှီ ဒီရက်မှာမှ လစာတွေထုတ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။ ဘဏ်သွား
ဖို့ကိစ္စကို ကြာသပတေးနေ့ကတည်းက လုပ်ထားခဲ့သဖြင့် အဆင်ပြေပါ
၏။ လစာခွဲပေးဖို့ စာအိတ်ထဲထည့်ပေးထားဖို့တွေကို သူနှင့်အတူ
လုပ်ပေးရမှာဆိုကာမှ စိတ်ခုစရာကိစ္စက ကြုံဖန်ဖြစ်ရတယ်လို့။

၁၈၈ မမလခွါမောင်

“လာ”

Lift က သုံးလွှာမှာရပ်လိုက်စဉ် သူက ကျွန်မလက်ကို ဆွဲခေါ်ပြန်လေ၏။ ပြောလိုလည်း ရမည်မထင်ပါ။ Hall ခန်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် ဝန်ထမ်းတွေ၏အကြည့်က ‘မှန်တယ်မဟုတ်လား’ ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုးဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြတာပါလေ။ ရုံးခန်းထဲ ခပ်မြန်မြန်ဝင်မှပင် ထိုအကြည့်အဖော်တို့မှ လွတ်လေသည်။

“ဒီနေ့တော့ လစာကို အစ်ကိုပဲပေးပေးရမှာနော်၊ ကျွန်မ စာအိတ်တွေထဲ အဆင်သင့်ထည့်ပေးထားပို့မယ်”

“မင်းက ဘယ်သွားမှာမို့လဲ”

“ပြောပြီးပြီလေ၊ ဒီလထဲ exam တွေရှိတယ်လို့”

“Pay Day တော့ တစ်နေ့ကုန်ရှိသင့်တာပေါ့ မျက်ဝန်းပြာ။ မင်းတာဝန်ကိုတော့ အပြည့်ယူသင့်တာပေါ့”

“အစ်ကိုကလည်း ဒီရက်နဲ့တိုက်နေလို့ ကျွန်မက အကူအညီ တောင်းနေတာလေ။ ဒီနေ့ မပေးဖြစ်ရင် monday မှပေးရတော့မှာ”

“ပြီးတာပဲ”

သူ တမင်ပင် ပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်ပဲ မာနကြီးတာပါလား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ မျက်နှာမလျှော့ပါဘဲ မျက်နှာအတည်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေတာလေ။ တကယ်ဆို ပြေပြေလည်လည်လေး ဆွေးနွေး

အပြီးကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၁၈၉

သင့်တာပေါ့။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်နေပါသည့် သူမကို taxi ပေါ်မှ သူ အထင်းသားမြင်နေရတာ မဟုတ်လား။

အဘယ်မျှ စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အဲဒီလူကို စမြင်စဉ်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ အဖုအထစ်ရှိခဲ့ရတာလေ။ ထိုလူ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ရတာက ‘မျက်ဝန်းပြာ’ အပေါ် အကြင်နာမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် တစ်ခွဲစိတ်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ နှုတ်ခမ်းထက်မှ အပြီးကိုက သူမအပေါ် အဘယ်မျှ စိတ်ရှည်သည်းခံနိုင်သလဲဆိုသည်က ထင်ရှားစွာခန်းနေပါ၏။ သူ့ကိုတော့ ဖော်ရွေစွာ ခေါ်ပြောနေပေမယ့် ထိုလူကို ‘ကိုကို’ ဟု အရင်းနှီးလွန်စွာခေါ်လိုက်သံက ရင်ဝကို ဆောင့်တန်ခံရသည့်နယ် အောင့်သက်စေတာ အမှန်ပါ။

သူ့ထက်အရင်သိခဲ့တဲ့လူ။ သူ့ထက်အရင် ခင်မင်နေတဲ့လူ။ သူ့ထက်အရင်ဆုံး ခင်တွယ်နေပါသည့် ကြိုးတစ်စကို မည်သို့သော နည်းလမ်းမျိုးနှင့် ဖြတ်ရပါမည်နည်း။ သံယောဇဉ်ဆိုသည့်အရာမျိုးက ဇွယ်လင့်တကူ ဖြတ်တောက်လို့မှ မရတာလေ။ လောကကြီးရဲ့ သဘောတရားက မည်သို့ပါနည်း။ သူ့အပေါ်မှာ အမြဲတစေ နောက်ထပ်ခြင်းတွေနဲ့ ကျီစယ်ချင်နေတုန်းပဲ ထင်ပါရဲ့။

“မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းတွေက လခခန်း (၃)

၁၉၀ မမသစ္စာမောင်

ရက်မှ လစာအမြဲထုတ်ရတဲ့ဟာ”

“ရုံးချုပ်မှာလို ATM card နဲ့ ပေးပေါ့”

“ဪ... အပြောကလွယ်လိုက်တာ။ ဝန်ထမ်းနည်းနည်း လေးမို့ အဲဒီ system ကို မသုံးသေးတာပေါ့။ အစ်ကိုပြောမှ သိရမှာလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မျက်နှာကို လိုက်လွန်းပါတယ်”

“ဟင်... ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ကိုတော့ ကျွန်မလို့ သုံးပြီးပြောနေတာလေ။ သူနဲ့ ပြောရင်တော့ ငယ်ဆိုပြီး၊ ဘာသဘောလဲ ပြော”

“အဲ၊”

ကျွန်မ အူကြောင်ကြောင်ပင်ဖြစ်သွားရပါ၏။ လာပြန်ပြီဒီကိစ္စ၊ မကြာခဏ ပြေငြိမ်းနေရသည့်အရွက် ရှင်းလို့မပြီးနိုင်တာလေ။ ‘ကိုကို’ က သူ့ထက်အရင် သိပြီး ခင်မင်ခဲ့တာက နှစ်အတော်ကြာခဲ့တာပါ။ ဒါကို သူက ဘာလို့များ လိုက်ပြီးနှိုင်းယှဉ်ချင်တာပါလဲ။ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာသည့် လူနှစ်ဦးကို ကျွန်မက တန်းတူထားလို့မှ မရတာလေ။

“မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ်သိသွားပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ဖွင့်ပြောထားပြီးတာတောင်မှ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ပြီး အဖြေ မပေးနိုင်တာ”

အခြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၉၁

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ငယ်နဲ့ကျွန်မ ဆိုကတည်းက လုံးဝ ကွာခြားပြနေတာလေ”

“ဪ... ဒါက ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကိုကိုနဲ့ သိခဲ့ကြတာလေ။ ကိုကိုက မမရဲ့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“မသိဘူး”

“ကြည့်!”

“သူ့ကို ငယ်လို့သုံးရင် ကိုယ့်ကိုလည်း ပြောင်းသုံးပေးနိုင်ရ မှာပေါ့”

“တူမှတူတာကို”

“သိပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲပြောမယ်ဆိုတာ။ ဟိုလူက ကိုယ့်ထက် အစစအရာရာ သာနေတာနဲ့ပဲ ဒီကောင်က နောက်ကောက်ကျကျနဲ့ ငယ်ဆိုတာ”

လူကို ရှုတည်တည်ကြီးဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ လက်ပိုက် ကြည့်နေပုံကိုက ကလေးဆန်လွန်းနေတာပါ။ စိတ်ထဲမှ ရယ်ချင်လာ ပြီး မျက်နှာကို မပြုံးမိအောင် မနည်းကြီးတင်းထားရလေ၏။ ကျွန်မ ထက် (လေး) နှစ်ကြီးပါသည့်သူက နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်ကောက်ပြဲ နေတာ ရယ်ဖွယ်ရာမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုလဲ၊ တကယ့် အဖြေ

၁၉၂ မမသဒ္ဓါမောင်

မတောင်းပါဟူသည့်ကတိကို သူ ဖောက်ဖျက်ချင်နေလေပြီ။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ Test ရှိတယ်နော်၊ စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“တွေ့လား၊ ကိုယ့်ကိုဆို အခြံတမ်း reason တွေပေးတယ်။
ဟိုလူနဲ့ဆိုရင်တော့ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ever ok ချည်းပဲ။ စိတ်တို
လိုက်တာ”

“ကြည့်! ... အစ်ကိုစကားကြီးက ဘာလဲ။ Ever ok
ဆိုတော့ ကျွန်မက လွယ်လွန်းလိုက်တာ”

“မဟုတ်လို့လား၊ ကိုယ့်အပေါ်ဆို မာနကတစ်ခွဲသားနဲ့
ဟိုလူကားပေါ်တော့ မပြင်းဘဲ တက်စီးရော မဟုတ်လား။ ဘာလဲ
ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်မှ ပြန်ချစ်မှာလား”

ကျွန်မစိတ်ထဲ တင်းမိသွားပါ၏။ အကြီးဖြစ်ပြီး မပြောရဲတာ
မရှိပါလား။ လူကို အထင်တသေးနဲ့ လျော့တွက်လွန်းတာ အမှန်ပဲ။
‘ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်မှ ပြန်ချစ်မှာလား’ တဲ့။ ကျွန်မက ပစ္စည်းမက်
ငွေမက်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာလေ။ သူ့ကို ‘ကိုကို’ ထက် မချမ်းသာလို့
မရွေးချယ်သလိုမျိုးထင်ပြီး ပြောတာမို့ ရင်ထဲမှာနာသွားရတာ အမှန်ပဲ
ပဲ။

“အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်မက ငွေမက်
ဂုဏ်မက်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

အခြီးကြီး၍ ရာသဉ်ခိုး ၁၉၃

မျက်နှာလေး ရဲပြီး တင်းသွားတာမို့ သူ့စကားလွန်သွားတာကို
သိလိုက်ပါ၏။ ခက်တာက သူက စိတ်ထဲမျှသိပ်ထားရတာမျိုးကို
မလုပ်တတ်ဘဲ အရှိအတိုင်းပြောတတ်တာမို့ပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါလဲ။
ချစ်လွန်းလို့ ဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ပြောသင့်မပြောသင့် မချင့်ချိန်မိတာတာမှ
သူ့အမှားပါလေ။

“မျက်ဝန်းပြာ”

“-----”

ပြန်မတွေးပါဘဲ မျက်ဝန်းစိမ်းတို့ကဖြင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေတာမို့
ခင်ထိတ်သွားရလေ၏။ မင်းမုန်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ မချစ်ဘူးလို့
အည်း မပြောပါနဲ့။ မင်းနဲ့ ဝေးသွားရလျှင် ကိုယ့်အသက်သေဆုံးသွား
လို့လဲ။ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ ရေစက်ရုံခွဲရလို့ အခုလို ရုံးမှာ ရုံးခန်းတစ်ခန်း
အည်း သုံးခွဲခွဲတဲ့ ကံကြမ္မာကိုတော့ ကပြောင်းကပြန် မလုပ်လိုက်ပါ
နဲ့လား။

“ကိုကိုကို ကျွန်မအစ်ကိုလိုပဲ သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့တာပါ။
ကျွန်မတို့ကြားက အဖြူရောင်ကို အရောင်မဆိုးချင်ပါနဲ့ ကိုမိုးဝသံ”

“Sorry ပါ မျက်ဝန်းပြာ။ ကိုယ် လွှတ်ခနဲပြောမိသွားတာပါ။
တမင်မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“နှုတ်က ပြောထွက်တာတော့ လွယ်တာပေါ့ရှင်။ နံရံတဲ့သူက

၁၉၄ မမသဒ္ဓါမောင်

ဒီထဲမှာ တနင့်တပိုးကြီးရှင့်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“ဒါ နားလည်တာလား။ သင်တန်းမှာ Test ရှိပါတယ်လို့ ဒီလောက်ကြီးပြောထားပါလျက်နဲ့ လူကို စိတ်ရှုပ်အောင် ဘာလို့လုပ်ရသလဲ။ အဲဒီလိုပြောလို့ အစ်ကိုအတွက် ဘာများအကျိုးရှိလို့လဲ ပြောပါဦး”

“မျက်ဝန်းပြာ ကိုယ်”

ဒေါသနှင့် အော်ဟစ်တော့မည်ဟု ပြင်လိုက်သော်ငြား တကယ်တမ်းမှာဖြင့် မျက်ဝန်းနက်တွေထဲက စိတ်ရိပ်ဝေလာပါသည်။ မျက်ရည်တို့က ခိုအောင်းလာတော့တာပါ။ မငိုနဲ့နော်၊ သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျလို့မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ရုံးခန်းထဲမှာလေ။

အလုပ်ဖြင့် သေချာစမလုပ်ဖြစ်သေးပါဘဲ နှစ်ယောက်သား ရောက်သည်နှင့် စကားများနေကြသည့်အဖြစ်က ဘာမှမသေမချာ မရေမရာနှင့် မဟုတ်လား။ လူတွေ သိကုန်လျှင်ဖြင့် အကုန်ဟားတိုက် ရယ်မောကြတော့မှာ အမှန်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းဟု ဆိုကြပေမယ့် သူနှင့်ကျွန်မက ခုထိ ဘာဆိုတာမှ ရင်ချင်းမနီးသည့် သူစိမ်းတွေ အဆင့်မှာသာ ရှိနေသေးတာပါလေ။

“နောက်ဆို ကိုကိုနဲ့ အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့”

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မှိုး ၁၉၅

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုယ်မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိရှေ့တွဲပြီးမြင်လိုက်ရတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အဲဒီလူအပေါ်မှာ ကိုယ့်ထက် ပိုကိုပိုလွန်းတယ်ဆိုတာ သိသွားရလို့ ဝန်တိုစိတ်နဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ချစ်လွန်းလို့ အူတိုမိတာ အပြစ်လား မျက်ဝန်းပြာ၊ ပြောပါဦး”

မျက်စောင်းလဲ့လဲ့လေးပြန်ရလိုက်လေ၏။ နေပါဦး သူ့ရည်းစားစကားပြောမိပြန်ပြီလား။ အခြေအနေလည်း မပေးပါဘဲ ‘မိုးထဲ’ တစ်ယောက်တော့ ထင်ရာတွေ ဇွတ်လုပ်မိနေပြန်ပါပြီ။ ခြေလှမ်းတို့က မရည်ရွယ်ထားပါပဲ သူမအနီးသို့ ရှေ့ကိုတိုးကပ်သွားလိုက်မိလေ၏။ သူမမျက်ဝန်းတို့ ဝိုင်းသွားစဉ် လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေသည်။

“အစ်ကို”

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ရုံးခန်းထဲမှာနော်။ ဘာလုပ်တာလဲ သူများတွေမြင်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ကိုယ့်ကို တကယ်ပဲ ပြန်မချစ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

ခက်တော့တာပါပဲ။ ကလေးမုန့်ဖိုးတောင်းသည့်နှယ် ပြောနေတော့တာပါလား။ လက်တို့ကို ရုန်းလိုက်ပေမယ့် တွန်းဖယ်၍ မရပါ။ ဆင်းကျပ်လွန်းနေပါသည့် လက်တွေကို မည်သို့များ ဖြည့်လို့ရပါမည်

၁၉၆ မမသဒ္ဓါမောင်

နည်း။ အပြင်ဘက်မှ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားပြောရင်း လျှောက်လာနေပါသည်။ ခြေသံတို့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ပြဿနာတော့ တက်တော့မှာပါပဲ။

“အစ်ကို”

“ခေါင်းညိတ်ပြမှ လွှတ်ပေးမယ်”

ကဲ! ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ ရုံးခန်းတွင်းမှာပဲ ရည်းစားစကား အပြောခံရပြီး အဖြေပြန်ပေးရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်မထားတာအမှန်ပါ။ သေချာတာဖြင့် ထိုသို့ ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပါသည်။ ‘မိုးထု’ကို ကျွန်မချစ်မိသွားရခြင်းပါပဲ။

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၉၇

(၁၇)

သင်တန်းမှာ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြီးနောက် အနုပညာ စိတ်ထဲလွတ်လပ် ခေါ်ဝေါ်သွားရသည့်နှယ်ပါ။ မိုးလင်းသည်နှင့် အိပ်ရာနီးထစဉ် phone နှင့်လိုက်တာနှင့် “Good morning” စာပို့။ “breakfast စားပြီးပြီဏား” ဟု မေးတတ်ပါ၏။ နေ့လယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် “lunch စားဖြစ်ရဲ့ဏား” ဟု ထပ်ပို့ပြန်လေသည်။ စာပို့တိုင်း “ချစ်လား ချစ်လေး” ဟူသည့် စာတမ်းက အမြဲပါတာပို့ အသည်းယားပွယ်ရာပါ။

အပြင်မှာတော့ဖြင့် ပြုံးစိစိလေးဖြင့် မလှုပ်တလှုပ်လေး ‘မိုးထု’ က phone နှင့် chat လျှင်ဖြင့် “ချစ်” ဟူသည့်စကားလုံးကို ထွက်ကွင်းသုံးပြုနေတော့တာမိပါ။ အရင်လို ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ဆိုပြီး ခပ်စိစိ ခေါ်ဝေါ်တော့တာ အဘယ်မျှ ကြာခဲ့ပါပြီလဲ။ ချစ်သူထားတာ ဤမျှ

၁၉၈ မမသဒ္ဓါစောင်

ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်ခဲ့ပါလေ။

“Ok ရဲ့လား မျက်ဝန်း”

“အင်း”

သင်တန်းအတူတကွဖြစ်သည့် သူငယ်ချင်းကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး bus စီးရန် ကားမှတ်တိုင်ဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ သူငယ်ချင်းက တစ်ဖက်မှတ်တိုင်မှ ကားကို စီးရမည်မို့ ကားလမ်းကူးသွားလေသည်။ သင်တန်းပြီးလျှင် message ပြန်ပို့ရမှာမို့ phone ကိုင်ရင်း ကြည့်နေစဉ် ကားဟွန်းသံကြောင့် လန့်သွားရပါ၏။

“ငယ်”

“ဪ... ကိုကို”

“Exam ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်!”

“ဒါဆို ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ”

“Ok”

‘ကိုကို’ က ပြီးလိုက်ရင်း ရှေ့တံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးလေ၏။ သူသာမြင်လျှင် ဒေါပွဉ်းမှာအမှန်ပါ။ မတတ်နိုင်ပါလေ။ ‘ကိုကို’ က Duty ဆင်းလာသဖြင့် လမ်းကြိုကားစီးရမှာ မဟုတ်ပါလား။ အချိန်တိုင်း တန်တိုးရုံသဖြင့် bus စီးလျှင်အချိန်ကြာမည်ကိစ္စကြောင့် ‘ကိုကို’

အခြားကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၁၉၉

နှင့်အတူ ပြန်ဖြစ်တာပါ။

“ငယ်”

“ရှင် ကိုကို”

“ဆာလိုက်တာ၊ ငယ် မနက်က ဘာစားထားလဲ”

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ Tea တစ်ခွက် ဆွဲခဲ့တာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“တစ်ခုခုစားကြမယ်လေ”

“အင်းလေ... ကိုကိုဆာရင် စားကြတာပေါ့”

အစွယ်တကူ ပြော၍ လက်ခံသဖြင့် သူ ပြီးမိပါသည်။ စားကောင်းပြီး သန့်ရှင်းမည့်စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပါသည့် ‘ငယ်’ က ဒီနေ့မှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး အဝါနရောင်နှင့် လုံခြုံအိပ်ပျော်ထက် ပိတောက်ခက်လေး တွဲထားသည်နှင့် တွဲဝတ်ထားသဖြင့် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး များစွာလှပနေသည့်နှယ်ပါ။

“ထိုင်နော်... ဘာစားချင်လဲ”

“အင်း... ဆာနေတာက ကိုကိုလေ၊ ကိုကိုမှာရမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ ငယ်ရဲ့။ ငယ်လည်း တစ်ခုခုစားရမှာပေါ့”

နံကို စားဖွဲ့မှ ဆွဲထုတ်ပေးကာ ထိုင်စေသဖြင့် ထိုင်လိုက်ရပါ။ ဦးစားပေးတတ်တာက သူနှင့်များကွာပါ။ ‘ကိုကို’ ဆို ကျွန်မကို

အမြဲတမ်း ရှေ့ဆောင်ပြီး ဦးစားပေးတတ်တာလေ။ အခုလည်း ဆာနေပါလျက် စားချင်တာ မှာမစားဘဲ ကျွန်မစားချင်တာကို မေးနေပြန်လေ၏။ Waiter တစ်ဦး ရောက်လာပြီး Menu စာအုပ်လာချပေးလေသည်။

“ထမင်းပေါင်း စားချင်လား”

“ဟင့်အင်း... မစားချင်ဘူး။ အရည်တွေရွှဲပြီးချလို”

“ဒါဆို ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ စားမလား”

“အင်း”

“ကြက်သားတွေနဲ့ပဲ လုပ်ပေးပါနော်။ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ပဲပေးပါ။ ပဲငန်ပြာရည်မထည့်ပါနဲ့။ အချိုမှန်မသုံးပါနဲ့။ ပြီးတော့ ဖက်ထုပ်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ပဲပြာချိုချဉ်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဟင်းရည်က ငါးနို့ကြိမ်ဆိုင်ဟင်းချိုပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလောက်စောင့်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

“လောလောဆယ် Orange ဖြစ်ဖြစ်၊ cola ဖြစ်ဖြစ်၊ coat နှစ်ဘူးလောက် အရင်ပေးပါ။ ရေသန့်တစ်ဘူးနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါမယ် ခင်ဗျာ”

Aircon ဖွင့်ထားသဖြင့် အေးနေပေမယ့် ကျွန်မက ရေအတော်ဆာတတ်သဖြင့် ‘ကိုကို’ က ရေသန့်ဘူးကြီးပါ အလိုက်တသိ

မှာပေးလေ၏။ ခဏအကြာမှာ ဖန်ခွက်လေးလုံးနှင့်အတူ Cola သံဘူးနှစ်ဘူး ရေသန့်ဘူးကြီးတစ်ဘူး ထည့်သယ်လာပေးလေသည်။ ‘ကိုကို’ ကပင် သံဘူးဖွင့်ပေးကာ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးလေ၏။ Waiter လေးလုပ်ပေးမှာကို တားမြစ်လိုက်တာပါ။

“အမောပြေသောက်လိုက်ပါ ငယ်”

“မှာတာတွေ အများကြီးပဲ။ စားလို့ကုန်ပါ့မလား ကိုကိုရဲ့။ မကုန်ရင် နုတ်မြှာစရာကြီး”

“ကိုယ် ခိုက်ဆာနေတယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ပြီးတော့ ငယ်ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေ မှာပေးတာပဲဟာ။ ကုန်အောင်စားပေါ့။ သိပ်မအိအောင် ကိုယ်မှာထားတယ်လေ”

နာခေါင်းရှုံ့ပြလေ၏။ Blouse အဝါနုလေးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်လာတာ ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားပြီး ထူကြီးဆန်သည့် ပုံရိပ်လေးက တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းသည့်နယ်ပါလေ။ ချစ်လိုက်ရတာ ‘ငယ်’ ရယ်။ တစ်ခဏကြည့်မိလေ တသိခွံသိခွံ ချစ်ရလေ ဖြစ်ရလို့ ဘယ်လိုများ လုပ်ရပါ့မလဲ။

“ဟင်! ဘာပြောလိုက်တာလဲ ငယ်”

“မမတို့ ဒီနှစ်ထဲ လက်ထပ်တော့မှာမို့ ကိုကိုလည်း အားကျပြီး Engage လုပ်တော့မှာဆို”

၂၀၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မမနဲ့ကိုကိုကျော်ပြောတာကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်တာပဲ”

“သူများပြောလည်း ယုံလိုက်တာပဲလား”

“သိဘူးလေ၊ ကိုကိုတို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့သမီးနဲ့ဆိုလားပဲ”

“ပေါက်တတ်ကရတော့”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရပါ၏။ ‘ဖိုးကျော်’ တစ်ယောက်တော့ အလိုလိုနေရင်း သူ့ကို အချွန်နဲ့ လိုက် ‘မ’ နေတော့တာပါပဲလား။ ပြောတော့ဖြင့် ‘ငယ်’ ကို ဖွင့်ပြောဟု မြှောက်ပေးပြီး ကွယ်ရာမှာတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ‘ရိုစီထွန်း’ နှင့် တွဲစရာတာပါလိမ့်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ‘ဒေါက်တာထွန်းအောင်’ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သလို သူတို့နှင့် တွဲဖက်ဆရာဝန်ဖြစ်သည့် ‘ဒေါက်တာရိုစီထွန်း’ က သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့သိပေမယ့် ရင်ထဲမှာက ‘ငယ်’ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့တာလေ။

“တကယ်မရှိတာလား”

“အင်း... ရှိတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုစီထွန်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ဝန်ခံတယ်ပေါ့လေ”

“ဟော!... ရောက်လာပြီ။ ဝအောင်စားရမယ်နော်။ ငယ် ဗိုက်မပြည့်ရင် ထပ်မှာပေးမယ်”

အခြူးကြီး၏ ရွာသည့်စိုး ၂၀၃

“အာ... ဒီလောက်အများကြီးကို ကုန်အောင်တောင် မနည်းကြီး စားရဦးမှာ”

“ပြည်းပြည်းချင်း စားနော်။ အိမ်ပြန်နားရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်!”

စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာပြီမို့ စကားပြောတာကို ခဏမျှ ရပ်ထားရလေ၏။ ဆာနေပါသည့်သူက ‘ငယ်’ ကို ဖွင့်ပြောဖို့ အတွက် စဉ်နားနေရတာမို့ သိပ်မစားဖြစ်ပါ။ အသက်ငယ်ရွယ်ပါသည့် ‘ငယ်’ ကသာ အများဆုံး စားဖြစ်လေသည်။ ဖက်ထုပ်ကြိုက်သလို ချိုချင်ငနပ်အရသာ အကုန်အစုံ စားတတ်ပါသည့် ‘ငယ်’ က သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေပေသော် ကောင်းကောင်းကို စားပြနေတာပါလေ။

“ကြိုက်လား ငယ်”

“ဟုတ်!”

“ဖက်ထုပ် ထပ်ယူဦးမလား။ မှာလိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း မမှာနဲ့တော့။ ငယ် ဝပြီကိုကိုရဲ့”

“တကယ်ရော ဗိုက်ပြည့်လို့လား”

“ပြည့်ပါတယ်”

စားသောက်၍ပြီးပြီမို့ အချို့ပွဲမှာလိုက်ပြီး waiter က ဘာပဲဆို ပြည်ပြည်းချင်း လာရှင်းပေးလေသည်။ ဗိုက်သိပ်မဆန့်တော့သဖြင့်

၂၀၄ မမသဒ္ဓါမောင်

သစ်သီး cake နှင့် ဖျော်ရည်သာ ထပ်မှာဖြစ်၏။ အချိုကြိုက်သည့် 'ငယ်' မျက်နှာလေးက ကြည်လင်နေပြီး အပြုံးတို့ ဝေဆာနေလေသည်။

“ဘာအထူးအမြတ် အထိမ်းအမှတ်နေမှလည်း မဟုတ်ဘဲ နဲ့ အခုလိုဝယ်ကျွေးတာ ကိုကိုကို ငယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ငယ်ရယ်။ အားရပါးရစားပေးတဲ့အတွက် ကိုယ် ကတောင် ငယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိတာပါ”

“ဟင်း ဟင်း... ငယ် အစားပုဂံတာ လူသိကုန်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အစားဆိုတာ လူနဲ့တည့်တယ်တဲ့”

“အဲဒီလိုလား”

“အင်း”

ကျွန်မ ပြုံးလိုက်ရင်း fruit cake အတုံးလေးကို ဖွန်းဖြင့် ဖွဲ့စားလိုက်ပါ၏။ အထဲမှာပါလာသည့် စပျစ်ခြောက်လေးတွေ၊ ဘယ်ရီ သီးလေးတွေကို ဝါးမိတိုင်း အိအိချိုချိုလေးမို့ အရသာရှိလွန်းတာ အမှန်ပါ။ ဒီလို ကိုယ်တိုင်ဖုတ်တတ်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည် နည်း။ ဘွားဘွားနှင့် ဖေဖေကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး ကျွေးချင်တာမို့ပါ။

“ငယ်”

“အင်း”

အခြီးခြီး၏ ရွာသံသွေး ၂၀၅

“ကိုယ် ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ ကိုကိုရဲ့ ဘာလဲ”

ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ကို ယူမော့လိုက်ရင်း အကြည့်ကို ရွှေ့လိုက် မိပါ၏။ ကိုကိုမျက်ဝန်းတို့နှင့် ဆုံသွားစဉ် ရင်ထဲထိတ်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုကြီးကြည့်လိုက်ရတာပါလိမ့်။ ဒီအကြည့်တွေထဲမှာ ကြင်နာမှုခိုင်တို့က ပျော်ဝင်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ အလို၊ မမပြောခဲ့ ဖူးသလိုများ ဖြစ်လာပြီလား။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မ သိ အောင်လို့ ကိုကို ဖွင့်ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာပါလေ။ ဟင့်အင်းနော်၊ မပြောလိုက်ပါနဲ့။ ‘ငယ်’ မှာ ‘ငယ်’ မှာ ‘မောင်’တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီမို့ပါ ကိုကိုရယ်။

“ကိုယ် ငယ်ကို ချစ်တယ်”

“ဟင်!”

“အဲဒါ အခုမှမဟုတ်ဘူး။ ဟိုအရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါ။ ပညာရေးမပြီးဆုံးသေးတဲ့ ငယ်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးမိသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပဲ”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ခဏလေး ကိုကို၊ ငယ်ပြောပါမယ်”

“ငယ်”

၂၀၆ မမသဒ္ဓါမောင်

အချိုရည် သီးသွားသဖြင့် ‘ကိုကို’ ကို လက်ပြလိုက်ပြီး ရေသောက်လိုက်ရလေ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလား။ ဖွင့်ပြောတော့လည်း စောစောလေး မပြောဖြစ်ပါပဲ ဘာကြောင့်များ ‘မောင့်’ ထက် နောက်ကျရတာပါလိမ့်နော်။ ပြောကြတာဖြင့် အချစ်မှာ အားနာမှုမရှိပါ ဆိုပြီး အခုတော့ ကျွန်မက ‘ကိုကို’ အပေါ် အားနာစိတ်ဖြစ်မိတာ အမှန်ပါလေ။

“ငယ်ပြောပြပါမယ်”

“ငယ် ကိုယ်”

“ငယ်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ကိုကို”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ငယ်အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပြီ”

“ဘယ်... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူး”

“ငယ်ရယ်၊ ကိုယ်က”

“မြန်မြန်နဲ့ အဖြေပြန်ပေးခဲ့တာမို့ ငယ်ကို လွယ်တယ်ဆိုပြီး အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ ကိုကို။ မောင့်ကို ငယ် တကယ်ချစ်လို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါ”

နားထဲကို သံပူရည်လောင်းချလိုက်သည့်နယ်ပါလေ။

အခြိုးကြီး၍ စွာသည့်စိုး ၂၀၇

ဘုရားရေ! တကယ်ပဲ သူ နောက်ကျခဲ့တာပေါ့။ ဖွင့်ပြောဖို့ နောက်တွန့် နေမိတာကမှ သူ့အမှားတဲ့လား။ ရှက်ကြောက်စိုးရွံ့တာမျိုး မရှိပါဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေနေပါသည် ‘ငယ်’ ကို ခပ်ငေးငေးသာ သူ ကြည့်နေမိလေ၏။

ဖြစ်ရလေ ‘ငယ်’ ရယ်။ ‘မောင်’ တဲ့။ ‘မောင့်’ ကိုတကယ် ချစ်တာတဲ့လားကွယ်။

“ငယ်ကို နားလည်ပေးပါ ကိုကို”

နေရာမှာပင် ကျောက်ရုပ်နယ် ဖြစ်သွားချင်တော့တာ အမှန်ပါ။ မေတ္တာမှန်လျှင် အသွားအပြန်ရှိတာ သဘာဝပဲဆိုပြီး သူ့၏ စိတ်နှလုံးထဲက ဘာကြောင့် ရောင်ပြန်မဟပ်တာပါလိမ့်။ ရက်စက်ပါ ‘ငယ်’ ရယ်။ အရွယ်ရောက်စဉ်ကတည်းက အရိပ်တကြည့်ကြည့် ချစ်လာခဲ့ရပါသည့်ကိုယ့်ကို ပြန်ပေးသည့်အဖြေက ‘နားလည်ပေးပါ’ တဲ့လားကွယ်။

ဪ... ကိုယ်သိပ်ချစ်ရပါတဲ့ ‘ငယ်’ ရယ်။

(၁၈)

ကားကို တိုက်ရှေ့မှပင် ရပ်ခဲ့ပြီးနောက် အားမရှိသည့် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့်ပင် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ရပါသည်။ ချစ်ခြင်းက လူကို ဤမျှအထိ စိတ်ထိခိုက်စေပါသလား။ ဘာမှမလုပ်ချင် မကိုင် ချင်တော့အောင်ပင် စိတ်ပျက်လတ်ပျက်ဖြင့် အားပျက်နေလေပြီး အပေါ်ထပ်သို့ မတက်နိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းဆက်တိမှပင် ပစ်လွှဲချ လိုက်မိပါ၏။

“ငါ့သား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ဒက်ဒီနားရက်မှာမှ အခုလို မျက်စိရှေ့မှာ စိတ်ပျော့ဖြစ်ရတယ် လို့။ မာမိကတော့ ဟိုတစ်လောလေးက ပြောဖူးသည့် အသက်ကြီး မိခင်ကို ခွဲစိတ်၍ ကလေးမွေးရန်အတွက် duty ဝင်နေလောက်ပြီ။

လူကြီးတွေက လန်းဆန်းတက်ကြွနေပါလျက် လူငယ်ဖြစ်သည့် ‘နေဒွန်းခ’ ကဖြင့် ရေနွေးပျောထားသည့် ဟင်းရွက်နှယ် ပျောဖတ်နေ ရတယ်လို့။

“ပင်ပန်းလာလို့ပါ ဒက်ဒီ”

“Night Operation-ဘယ်နှခုများ လုပ်ခဲ့ရလို့လဲ”

ချက်ချင်းပြန်မဖြေဖြစ်ပါ။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားပေမယ့် သူ့ အနီးမှာ ဖေဖေတိုင်လိုက်မှန်းတော့ သိနေပါသည်။ ယောက်ျားတွေ တို့စွကို Man to Man ရင်ဖွင့်ပြမှ ပိုသက်သာမှာလား။ မာမိကတော့ ‘ငယ်’ နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကို Open ဆိုပြီး လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးခဲ့ ဟာလေ။

“Personal ပါ ဖေဖေ”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူနဲ့ ပြဿနာတက်လာသလဲ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒက်ဒီ”

“ဒါဆို ဘာလို့များ နေထိပန်းလို့မျိုး ညှိုးငယ်နေရတာလဲ

ဘူးရယ်။ မဟုတ်မှလွဲရော အငြင်းခုံလိုက်ရတာများလား”

ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ခံလိုက်ရသည့်နှယ်ပါ။ ပြောမှ ပိုပြီးနာတယ် ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားပြီး အဲဒီလို ပြန်မတ်လိုက်ရပါ၏။ လက်ကိုဖယ်လိုက်မိစဉ် ဒက်ဒီက သူ့ကို

၂၁၀ မမသဒ္ဓါမောင်

စိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။ သူ့ထက်ပိုပြီး ဒက်ဒီမျက်ဝန်းတို့က စူးရှတောက်ပလွန်းတာ အမှန်ပါ။ 'မျက်ဝန်း' ဟု တွေးမိလိုက်ရုံနှင့် အလွမ်းတွေက ထပ်ဆင့်ခံစားရပါရောလား ငယ်။

“Rosie လား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“ငယ်”

“ဘယ်လို”

“မျက်ဝန်းပြာပါ ဒက်ဒီ”

“ညှပ်ပါကွာ။ မလောက်လေးမလောက်စားနဲ့ သွားချိန်တာ

ကိုး”

“ငယ်ကိုတော့ အဲလိုမပြောပါနဲ့ ဒက်ဒီ။ ကလေးက သိပ်ကို sharp ဖြစ်ပြီး bright လည်းဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ... ဒက်ဒီက ငါ့သားဒဏ်ရာပေါ့သွားအောင် စလိုက်တာပါကွာ။ ဘယ်လိုလဲ၊ နည်းနည်းလေးမှ အထိမခံနိုင်ပါလား။ အဲဒီလောက်တောင် အလေးအနက် ထားရတယ်လို့ သားရာ”

ဒဏ်ရာပေါ့စေချင်လိုတဲ့လား။ အလေးအနက်ထားပြီး ချစ်

အပြီးကြီး၍ ချာသည့်မိုး ၂၁၁

မိတာက အပြစ်ဖြစ်ရတယ်လို့။ အပျော်သဘောနဲ့ ပေါ့ပေါ့လေး သဘောထားခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ ဒက်ဒီရယ်။ ဒီရင်ဘတ်ကြီးနဲ့ နင့်နှင့် သိသီး ချစ်မိခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာတင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တစ်စစ အရွယ်ရောက်လာခဲ့တာ။ ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလုံးလုံးလေး ဖုံစံကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ်ရည်စစ်ပြီး အရပ်အမောင်းမြင့်မားလာခဲ့တာ အဘယ်မျှ လှပပြီး ချစ်ဖွယ်ကောင်းလွန်းခဲ့ပါသလဲ။

တကယ်ပါ 'ငယ်'။ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်နေသည့် ကိုယ်ရင်ကို မင်းမြင်စေချင်ပါရဲ့။

“ကောင်မလေးက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ချစ်သူရှိနေပြီတဲ့”

“ကောင်းကွာ၊ ဒါ အဆန်းမှမဟုတ်တာ။ ရှာကြံပူပန်နေရအယ်လို့”

“ဟင်!”

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ချစ်သူရှိနေပါပြီဆိုတာက ဒက်ဒီအတွက် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။ ဒီမှာ ကမ္ဘာပျက်လုမတတ် ဆိုသားတွေ ကြေညာနေတာကို မျက်စိရှေ့ မြင်နေရပါလျက် ဒက်ဒီက သာတွေ့စေချင်နေတာပါလား။ အရွယ်ကွာခြားတာကြောင့်ပဲ အတွေ့အမျိုး ကွာခြားနေတာများလား ဒက်ဒီ။

၂၁၂ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒက်ဒီ”

“ဒီအရွယ် ချစ်သူရှိတာ အဆန်းမှမဟုတ်ဘဲ သားရဲ့။
ဒီလောက်ထိ ကြေကွဲမနေနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ငယ်က ငယ်က အဲဒီလိုပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ အပျော်တဲ့
တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လောလောဆယ်မှာ သူ့အသက် အခု
ဘယ်နှနှစ်လဲ”

“(၂၃) ပါ”

“အေး... အဲဒီအရွယ်နဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ မေတ္တာမျိုးက စစ်မှန်
လိမ့်မယ်လို့ သား ယုံသလား”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေ၏။ မိဘတွေနှင့်
စကားပြောဆွေးနွေးရတိုင်း ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးပြီး ခွန်အားတွေ
ပြည့်လာရသည့်နယ်ပါ။ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် သားဖြစ်သူကို
ဒက်ဒီ ‘ဒေါက်တာမင်းဆ’ နှင့် မာမီ ‘ဒေါက်တာသဉ္ဇာ’ က နောက်ဘက်
ကနေ ကျောက်ဆောင်ကြီးသဖွယ် အပြည့်စောင့်ကြည့်ကာ ထားပေး
တာလေ။

“ဖြေလေ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

အခြားငါးနှစ်၊ ရွာသည့်စိုး ၂၁၃

“မှတ်ထား၊ မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့အရွယ်
ဆိုတာ အသက် (၂၅) နှစ်ကနေ (၃၀) အတွင်း အကောင်းဆုံးပဲ။
စိတ်ဓာတ်လည်း တည်ငြိမ်သလောက် ဖြစ်နေပြီ။ လေးလေးနက်နက်
စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပြီး အကောင်းအဆိုး အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်း
ခြားတတ်နေပြီ။ ဘာမဆို ထလုပ်လိုက်ရုံနဲ့ ပြီးရောဆိုပြီး စိတ်ထင်ရာ
လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့တဲ့အတွက် ဘဝကို တည်
ငြိမ်စွာနဲ့ တည်ဆောက်နိုင်ပြီ”

“(၂၅) ကနေ (၃၀)”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

အလို! အသက်အရွယ်ကိုပါ ပိုင်းခြားတွက်ဆပြနေပါရော
လား။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း ဆွေးနွေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အိမ်
ထောင်ထူထောင်ဖို့အတွက် အဝေးဆုံးအထိကို ဒက်ဒီ မြင်နိုင်တာလေ။
ဒီမှာဖြင့် ဝေးရပြီဟူသည့် အသိဖြင့် လူက ဆောက်တည်ရာမရ ဗျာများ
နေမိတာ ရှက်စရာပါပဲလား။ ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးဆိုတာ လူငယ်
တွေရဲ့ရေဆောင်လမ်းပြကြယ်ဟု တင်စားထားကြတာ ဖြစ်ပေမည်။

“ဒက်ဒီဆိုလိုတာက ငယ်တို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ဖို့အဆင့်ထိ
စရောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“စောင့်ကြည့်လိုက်တာက ပိုသေချာတာပေါ့ သား”

၂၁၄ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဒါပေမဲ့ ငယ်က၊ ငယ်က အဲဒီ ကောင်လေးအပေါ်မှာ အတော်စိတ်နှစ်ပြီး ချစ်နေပုံပဲ ဒက်ဒီရဲ့”

“ဪ... ဒါက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသေးတဲ့ First love လေ သားရယ်”

ကောင်းပါလေ။ ‘အချစ်ဦး’ ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ကိုပင် တစ်ပြိုင်လိုက်သေး။ ခက်တာက အဲဒီလိုချစ်ခြင်းမျိုးက လေးနက်သလို တော်ရုံနှင့် မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်တာမျိုး မဟုတ်မှန်း ဒက်ဒီလည်း သိနေမှာပါလေ။ ‘ငယ်’ ရင်ထဲရှိ နှလုံးသားပလ္လင်ထက်မှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ ‘မိုးသို’ ကို သူက မည်သို့ဆွဲချပြရမှာပါလိမ့်။ မလွယ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“လောကမှာ အချစ်ဦးနဲ့ ယူဖြစ်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေက လက်ချိုးရေပြရသလောက် အနည်းစုလေးပဲရှိပါတယ်။ သားရဲ့ငယ်ကရော အဲဒီလူနည်းစုထဲမှာ ပါရင် ကံကောင်းပေါ့”

သူ ယဲ့ယဲ့မျှ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒက်ဒီအားပေးမှုက အတိုင်း အတာတစ်ခုထိတော့ ထိရောက်သားပါပဲ။ စိတ်ပုပ်စိတ်ယုတ်မျိုးနှင့် ဆုတောင်းချင်တာတော့ မဟုတ်ရပါ။ ငယ်သူရဲ့စိတ်ဆိုတာက ထိန်းချုပ်ခက်အောင်ကို ယိမ်းထိုးပြောင်းလဲတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။ ‘မိုးသို’ ကို ဘယ်အချိန်ကာလထိ စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်နိုင်မှာလဲ ‘ငယ်’။

အခြီးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၂၁၅

“ဘယ်အရာမဆို မြန်မြန်လုပ် မြန်မြန်အောင်မြင်တယ် ဆိုတာထက် အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကိုစောင့်ရတာမျိုးလည်း ရှိတယ် သား။ ‘စောင့်နိုင်မှအကျိုးရှိ’ ဆိုတဲ့စကားပုံက အလကား သူ့တာသာ ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ To trust (ယုံကြည်ဖို့) to accept (လက်ခံဖို့) အတွက်ဆိုတာမျိုးက သားရင်ထဲမှာသာ စစ်မှန်မှုအပြည့်ရှိနေရင် အဲဒီ Ray (ရောင်စဉ်) က သားကိုပြန်ပြီး ရောင်ပြန်ဟပ်မှာပါ”

“ကျေးဇူးပါ ဒက်ဒီ”

“ရင်ပူတာ သက်သာသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အသက်အရွယ် ကွာသင့်သလောက်တော့ ကွာတာပဲသားရား။ သမီးလေးထက် သားကပိုပြီး တည်ငြိမ်ပြရမယ်။ လေးနက်နိုင်ရမယ်။ အချစ်ကိုရှာသွင်းရမယ်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့တဲ့နဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး weak ဖြစ်ပြနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ရှူးပေါက်သွားမိတာ ထင်ပါရဲ့ ဒက်ဒီ”

ဒက်ဒီက သူပခုံးကို ပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးလေ၏။ ယှဉ်ပြိုင် ခုတ်ခိုင်ခွင့်မျိုးရှိတဲ့ သဘောပေါ်နေ။ ဒါပေမဲ့ ‘ငယ်’ ကို ဟိုချာတိတ်ချ ထက်ထဲကနေ လူကြမ်းနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခေါ်တာမျိုး

၂၁၆ မမသဒ္ဓါမောင်

တော့ ကိုယ် ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး ‘ငယ်’။ ‘ငယ်’ ဆန္ဒ၊ ‘ငယ်’ သဘောနဲ့ ကိုယ့်ထံကို လိုလိုလားလားရောက်တာကိုပဲ လိုအပ်ပါတယ်။
ယုံပါ ‘ငယ်’။

“ဟိ!”

တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မာမီပင် duty ဆင်းလာလေပြီ။ အပြင်ကပြန်ရောက်ပြီး ခုထိ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲခြင်းမရှိသေးသည့်သူ့ကို မာမီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းမှာ စကားပြော ဆွေးနွေးနေတာ ညနေပင်စောင်းနေပေပြီ။

“What happen son?”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မာမီ”

“ဘာမှမဖြစ်တဲ့လူက မနေ့ကတည်းက duty ပြန်ရင်ဝတ်စုံပေးလိုက်တဲ့ဝတ်စုံကို ခုထိ မချွတ်ရသေးပါလား”

“ကျွန်တော် အခုလေးပဲ ပြန်ရောက်လို့ပါ မာမီ”

“Meeting ထိုင်နေတာလား အခုက”

“ပြီးပါပြီ ဇာရာ”

“Operation Ok ရဲ့လား မာမီ၊ ဘာလေးမွေးလဲ”

“အေး... Male ပေါ့။ (၇) ပေါင်ပြည့်တယ်၊ တော်ပါသေး

အပြီးကြီး၍ ခွာသည့်မိုး ၂၁၇

ရဲ့။ ကလေးအမေကတော့ အတော်အားနည်းနေလို့ ဆေးတွေချိတ်တိုသွင်းပေးထားရတယ်”

“နှစ်ယောက်စလုံး Ok တယ်ပေါ့လေ”

“အင်းပေါ့၊ ရေချိုးတော့လေ သားရယ်။ ခဏနေ dinner စားရအောင်။ မာမီလည်း ပင်ပန်းတာထက် ဗိုက်ထဲမှာ ပိုဆာနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

မာမီပေါ်ထင်သို့ မာမီနှင့်အတူ သူတက်ခဲ့ရလေ၏။ ဒက်ဒီက ညနေဘက်မှာ ရေချိုးပြီးနေပြီမို့ သူတို့သားအမီပဲ ရေချိုးရမှာလေး လေ့လာထိုင်သို့ရောက်စဉ် သူ sport shirt လက်မောင်းကို မာမီက ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

“မာမီ”

“ပြော မာမီတို့လိုက်တောင်းပေးရတော့မှာလား”

“အာ... မဟုတ်သေးပါဘူး မာမီရယ်”

“သားနဲ့ငယ် မ ok ဘူးလား”

“ဟုတ်!”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ငယ်က မိုးဝသုံကို အဖြေပြန်ပေးလိုက်ပြီတဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ နောက်ကောက်ကျပြီး လှည့်ပြန်လာတာပေါ့လေ။

၂၁၈ မေဆွါဒဇာင်

နေခွန်းခမပိသလိုက်တာ”

“မာမိကလည်းဗျာ”

“အဲဒါကြောင့် စောစောဖွင့်ပြောဖို့ တွန်းပို့နေတာတောင်
လက်ကနွေးတာကိုး။ အခုတော့ ဟိုကြောင်က ငါးကြော်ကို ဝင်နှိုက်
သွားပြီ”

“ငယ်က ငါးကြော်မှ မဟုတ်တာ မာမိရယ်။ ပြောလိုက်မှပဲ
ပိုဆိုးပြီ”

“သားဘက်က နာလို့ပါတော်။ မကျေနပ်လိုက်တာ တကယ်
ပါပဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မာမိ။ ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နဲ့ လက်မလျှော့
ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါမှ နေခွန်းခအစစ်ပဲ။ နိုင်ငံတွေမနေစမ်းပါနဲ့။
ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လေး နေပြလိုက်ပါသားရယ်။ နေခွန်းခဆိုတာ
အမြဲတမ်း Active ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါက်တာပါ”

မာမိက သူ့ကျောက်ကို သပ်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင်စေလေ
သည်။ လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ နေပြရမှာတဲ့လား။ အသည်းကွဲပါပြီ
ဆိုပြီး အိပ်ရာထဲခွေနေချင်သည့်စိတ်က ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးကုန်
လေပြီ။ စောင့်နိုင်လျှင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းပါရစေလား ‘ငယ်’။

(၁၉)

လမ်းထိပ်သို့ရောက်စဉ် taxi ပေါ်မှာစီးလာသည့် သူက
ကျွန်တော်ကို လက်ပြည့် ခေါ်လိုက်လေ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မနက်နား
သွားချိန် ဆုံရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးပြီး စိတ်ပျော်တတ်ရလို့ပါပဲ။
သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် လက်ထဲသို့ ချောကလက်ဘူးလေး
ရောက်လာလေသည်။

“ဘာလဲ”

“ချစ်စားဖို့လေ”

“အာ . . . ခြောက် . . . ဟုတ်သားပဲ”

“မေ့ထားပြန်ပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး ရုတ်တရက်မို့ အံ့သြသွားတာပါ”

၂၂၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ချစ်သက်တမ်းတစ်လပြည့်သည့်နေ့တိုင်း ဤသို့ပင် အချို့
အဆာပြေမုန့်တစ်မျိုးစီကို မရိုးအောင်ပင် သူ ဝယ်ကျွေးလေ့ရှိလေ၏။
ကျွန်မကလည်း ရုံးရောက်လျှင် သူ မနက်အဆာပြေစားဖို့အတွက်
အချိန်ရလျှင်ရသလို မုန့်တစ်မျိုးမျိုး လုပ်လာပေးပါသည်။ Coffee
နှင့် တွဲစား၍ရတာမျိုးက ပိုများလေ၏။

“မောင့်ဖို့ ဘာပါလဲ”

“ဆီထမင်း”

“ဒါပဲလား”

“ပုစွန်ခြောက်ထောင်းပြီး ဖြူးလာပေးတာပါနော်။ ဆီအိအိ
လေးနဲ့ ထိုးလာပေးတာ”

“အဲဒါလေးတွေကြောင့် ချစ်ရတာ”

“ဟင်းနော်”

နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တာမို့ ကျွန်မက သူ
ပန်းကို ပြန်တွန်းလိုက်ရပါ၏။ Taxi ပေါ်မှာဖြစ်ပေမယ့် လူအမြင်မသင့်
သည့် မြင်ကွင်းမျိုး မဖြစ်အောင် အမြဲတစေ သတိထားရလေသည်။
ယောက်ျားလေးက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မက မိန်းကလေးနဲ့
ရှက်တတ်ရမည်လေ။

“မောင်”

အခြိုးကြိုး၍ ရွှေသဏ္ဌိမိုး ၂၂၁

“ဗျာ”

“ဟိုဘက်တိုးထိုင်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသင့်တော်ဘူးလေ”

“ဟာကွာ”

“သွားပါ”

“ရောက်တော့မှာပဲ ချစ်ရာ”

“မသိနဲ့နော်”

“ပြီးရော... ပြီးရော”

သူက မျက်နှာရှုရင်း တစ်ဖက်သို့တိုး၍ ကပ်ထိုင်လိုက်လေ၏။
ဆွလား ပြောလိုက်လျှင် ရွဲဖို့ပဲတတ်တာလေ။ ကျွန်မက အငယ်ဖြစ်
ပြီး ဆိုးရသည်မရှိပါဘဲ သူ့ကိုချည်း အလျှော့ပေးနေရတာ မဟုတ်
ဘူး။ ဘယ်တော့မှ အငယ်လိုဆိုးနဲ့ခွင့်မျိုး မရှိရတာပါလိမ့် ‘မျက်ဝန်း
ပြာ’ ရယ်။

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ ဆင်းမယ်လေ”

သူ့အသံထွက်လာမှသာ taxi ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရပါ၏။
သူ့နားထိုင်ရာမှာ ရင်ထဲမှာနေလို့မကောင်းပါလေ။ ဘာဖြစ်ရတာ
လဲဆို ‘ကိုကို’ နဲ့တွေ့ပြီးကတည်းက ဒီလိုမျိုး ရင်ထဲမှာမကောင်းသလို

၂၂၂ မမေသဒွါမောင်

ဖြစ်နေမှန်း ကျွန်မသိနေပါတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ‘မောင့်’ ကို အဖြေပေးပြီးမှတော့ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော စဉ်းစား စရာမှ မလိုတော့တာပဲ။

“ဘာစဉ်းစားနေပြန်တာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မျက်နှာမှာပေါ်နေလို့ မေးတာလေ။ တစ်ခုခုကို အသည်း အသန် စဉ်းစားနေပုံမျိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်”

“မှန်မှန်ပြောနော်”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာမှမစဉ်းစားဘူးပြောလည်း မရပါ လား”

“ချစ်နော်”

“အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့လေ၊ ရုံးရောက်နေတာကို”

သူ မကြေညက်နိုင်ပါ။ သူချစ်သူက ခါတိုင်းလို သူနှင့်တွေ့ဖို့ က အပြုံးနုနုလေးဖြင့် စကားချိုချိုလေးတွေ ပြောတတ်တာ မဟုတ်ပါ လား။ အခုတော့ဖြင့် မျက်မှောင်မသိမသာ ကြုတ်ရင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေမှန်း သိနိုင်ပါလျက် မပြောချင်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ စာကယ်ဆို သူထက်ပင် ‘မျက်ဝန်းပြာ’ က ပိုပြီးပွင့်လင်းတတ်တာလေ။

အခြိုးကြီး၏ စွာသဏ္ဌိ ၂၂၃

ကိုယ်က ပိုချစ်လျှင် ပိုပြီးအတ္တကြီးမိသတဲ့။ အဲဒီအတ္တထဲမှာ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်မျိုးက အပြည့်အဝ ပါတတ်မှန်း သိနေရတာက ပိုပြီး ရင်ပူစေလေ၏။ သူချစ်သူအပေါ် မည်သည့်သံသယမျိုးမှ မဝင်စေချင် ပါ။ သူက နဂိုကတည်းကမှ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်လွန်းပြီး တစ်ဖက်သား ကို အော်ငေါက်တတ်တာက အပြစ်ဖြစ်တတ်လို့ အတော်လေး စိတ်ကို ထိန်းရတာပါပဲ။

“မျက်နှာကို အဲလိုကြီးမလုပ်ထားနဲ့လေ”

“နီလိုမနေလို့ ဘယ်လိုနေရမှာလဲ”

“ကြည့်! တွေ့လား။ စကားကို ဘုဘောက်ပြောချင်လာပြန် ပီ”

“ချစ်က”

“ရှား!”

Lift ထဲရောက်နေပြီမို့ သူ့ကို မျက်စိပ်ပြပြန်လေ၏။ ရုံး ရောက်တော့လည်း အလုပ်ရှုပ်နေရတာမို့ တိတိတာတာ ဘာကိုမှ မပြောဖြစ်ပါလေ။ ချစ်သူဖြစ်တာတောင်မှ သည်းသည်းလှုပ်မချစ်ပြရပါ သဲ အသည်းယားဖွယ်ရာပင်။ ခေါင်းညိတ်အရှုပ်ပေးခဲ့ပြီး ချစ်သူ သတ်တမ်းတစ်လျှောက် ပျော်ခဲ့ရသည့်အချိန်တိုကို မကုန်ဆုံးစေချင်။

“အေး Morning ပါ”

Hall ထဲမှ ကလေးတွေကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြပါသည်။ သူမက ထုံးစံအတိုင်း အခန်းတွင်း သန့်ရှင်းရေးကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အတွက် ယူလာသည့် ဆီထမင်းဘူးကို ပြင်ကျွေးလေ၏။ Phone သံမြည်နေ၍ သွားပြေးကိုင်သဖြင့် ပြောချင်တာကို မပြောရပြန်ပါ။

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ပါ မမသော်တာ။ စိတ်ချပါ။ ငယ်လာဖြစ်အောင် လာမှာပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ပျော်တယ်ထင်တာပဲ။ ဟုတ်! ဒါဆို ဒါပဲနော်”

“မသော်တာက ဘာတဲ့လဲ”

“သားသားတစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ဖိတ်တာ”

“ဪ”

“မောင့်ကိုပါ လာခိုင်းနေတယ်”

“မသွားချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသွားချင်လို့ပေါ့”

“ကိုယ့်အလှူပွဲရှင်ရဲ့ ကလေးမွေးနေ့ကို မသွားလို့တယ်ဖြစ်လို့မလဲ”

မလဲ”

“ချစ်မသိပါဘူး”

“အင်းလေ . . . အဲဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးနေတာပေါ့”

မသွားချင်တာကို အကြောင်းပြချက်ပေးရဦးမှာတဲ့လား။

‘ကိုကျော်စွာ’ ကို မျက်နှာပူမိတာလည်း ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ညီမဖြစ်သူက သူ့ကို မရမက လိုက်ကြိုက်ခဲ့တာမို့ ဘယ်လိုမျိုး သူ ရှောင်ခဲ့ရပါသလဲ။ အဲဒီအိမ်ကို သွားမှတော့ သူ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်သည့် ‘ဘေဘီသက်မောင်’ ကို (ပြန်ရောက်နေလျှင်) တွေ့နိုင်တာလေ။ စိတ်ရှုပ်ရမှာမို့ သွားချင်ပါဟု မည်သို့ပြောရမှာပါလိမ့်။

“မေမေက ချစ်ကိုတွေ့ချင်နေပြီ၊ ခေါ်လာဦးတဲ့”

“ကြည့်! စကားလမ်းကြောင်းက လွဲပြီ”

“သင်တန်းတက်တာတွေလည်း ပြီးနေပြီ မဟုတ်လား။

မေမေ့တွေ့ချိန်တန်ပြီလေ”

“အင်းပါ။ လိုက်တွေ့ပါ့မယ်။ ဧည့်သည်အသေအသေနဲ့ Sunday မှာ မမသော်တို့အိမ်သွားဖို့ ပြင်ထားဦး”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုက်ကြိုက်ခြင်းခံရတာကို တချို့ယောက်ျားတွေကတော့ သာယာမိမည်အမှန်ပါ။ သူကတော့ လုံးဝ မနှစ်သက်ပါလေ။ အထူးသဖြင့် သူ့မှာ ချစ်ရမည့်ချစ်သူ ‘မျက်စိန်းပြာ’ တစ်ယောက်လုံး အနီးမှာရှိနေပြီမို့ ‘ဘေဘီသက်မောင်’ ကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်းသာ နေစေချင်ပါသည်။

၂၂၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“မောင်”

“ဟင်!”

“လက်မှတ်ထိုးဖို့တွေလေ။ ပြန်ပြန်မလုပ်ဘဲ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ”

“အင်းပါ”

“သူများကိုတော့ ဆူတတ်ပြီး သူ့အလှည့်ကျ”

“ချစ်နော်”

ကျွန်မက သူ့ကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးစရာ file တစ်ထပ်ကြီးကို စားပွဲထက် တင်ပေးလိုက်ပါ၏။ စကား သိပ် မပြောချင်ပေမယ့် အလုပ်ကိစ္စကိုတော့ မဖြစ်မနေ ပြောရမှာပါလေ။ ကိုယ့်စားပွဲရှိရာဆီကို ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေရလေတော့ ၏။ အိမ်မှာ ‘ကိုကို’ ဖွင့်ပြောသည့်ကိစ္စကို ကျွန်မ မပြောရဲပါ။ ကျောင်း တွေပြန်ဖွင့်နေပြီမို့ မမလည်း အလုပ်ရှုပ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီနေ့ marketing ‘ဆင်းရဲဦးမှာလေ’”

“ဟာကွာ မသွားလို့မရဘူးလား”

“ဪ... ဒီရက်ပိုင်း စာရင်းကောက်နိုင်မှ ပစ္စည်းတွေ ထပ်ပို့လို့ ရမှာပေါ့ မောင်ရဲ့။ မဟုတ်တာ လိုက်မရူမိနဲ့”

အငြိုးကြီး၍ ခွာသံညှိမိုး ၂၂၇

“ဒါဆို ထမင်း တစ်ယောက်တည်းစားရမှာလား”

“ကျွန်မ နောက်ကျရင် စားနှင့်လိုက်လေ”

“မရဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဒီလိုနေခင်းထမင်းစားချိန်ပဲ မျက်နှာကြည့် ခွင့် ရတာကို”

“ဟယ်!... တစ်နေ့ကုန်မြင်နေတာတောင်မှ တကယ်ပါပဲ။ ထမင်းစားအိမ် ပြန်လာမယ်ရှင်၊ ရပြီလား”

“ပြန်မရောက်ရင်ကော”

“တစ်နာရီကျော်ရင်တော့ မစောင့်နဲ့တော့ပေါ့”

“တွေ့လား၊ လမ်းမှာကားတွေ ဒီလောက်ပိတ်နေတာ အဲဒီ အချိန်နဲ့ ဘယ်လိုပြန်ရောက်နိုင်မှာလဲ။ သိလျက်သားနဲ့ ကတိလွယ် လွယ် မပေးနဲ့”

“ပြောပြီးပြီလေ”

“မရဘူး”

“ရော် ခက်တာပဲ”

နှစ်ယောက်သား အခြေအတင်ပြောနေစဉ် ရုံးခန်းတံခါးက ချိတ်သံမပြုပါဘဲ ပွင့်သွားလေ၏။ ခွင့်ပြုချက်မတောင်းဘဲ ဝင်လာ

၂၂၈ မသေခါမောင်

သည့်လူကို အော်ရန် ပြင်လိုက်မိစဉ် သူ အလန်တကြားဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ! စိတ်ထဲထဲနေပါသည့်အတိုင်း 'ဘောဘီသက်မောင်' တစ်ယောက် မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေပါရောလား။

"Hi! you"

"ဟင်!"

"တို့ပြောသားပဲ။ ယူလွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါဘူးလို့"

"ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ"

"ယူရဲ့ welcome က ဘာ style လဲကွာ။ မယဉ်ကျေးလိုက်တာ"

အပေါ်က ဟိုက်၊ အောက်ကခပ်တိုတို fashion ဖြင့် ရောက်ချလာပါသည့် 'ဘောဘီသက်မောင်' ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်နေမိသည်က 'မျက်ဝန်းပြာ' ရယ်လေ။ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ်က ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘာဆို ဘာမှမသက်ဆိုင်တဲ့ သူစိမ်းသက်သက်ပါ။ သူမမျက်ဝန်းတို့က သူ့အနီးမှာရောက်နေပါသည့် 'မျက်ဝန်းပြာ' ထံသို့ ရောက်သွားသလို မကျေနပ်သည့် မျက်လုံးတို့က အရှောင်ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ ပြဿနာတော့ စပြီထင်ပါရဲ့။

"ယူက ဘာလဲ၊ ဘာလို့ တို့လူနားမှာ ရှိနေရတာလဲ"

"ရှင်!"

အခြီးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၂၂၉

ဘုရားရေ! 'တို့လူ' တဲ့လား။ ဘာတွေလဲ။ သူ့ထံ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည့် ချစ်သူလေး၏မျက်ဝန်းတို့က ဘာမှ နားမလည်နိုင်သည့် အကြည့်တို့ဖြင့် အပြည့်ပါပဲ။ ယုံရတာမဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာပတ်နေပါသည့် ဟိုမိန်းမက 'မျက်ဝန်းပြာ' ကို စိတ်မထင်လျှင် တစ်ခုခုလုပ်လိုက်နိုင်တာလေ။

"ကျွန်မက supervisor ပါ"

"Supervisor က အပြင်မှာပဲရှိရမှာပေါ့။ ဘာလို့ ဒီမှာရှိနေရတာလဲ"

"ကျစ်! မျက်ဝန်းပြာနဲ့ကျွန်တော်က ရုံးခန်းတွစ်ခန်းတည်း သုံးခုတဲ့ staff တွေပါ ဘောဘီသက်မောင်။ မဆိုင်တာတွေ လိုက်မပြောနဲ့လား။ ပြီးတော့ စောစောက စကားကို ပြန်ရုတ်သိမ်းပေးပါ"

"ဘာစကားလဲ"

"တို့လူဆိုတဲ့နာမ်စား"

"ဘာရယ်"

"မျက်ဝန်းပြာဆိုတာ ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ။ ဒီတော့ သူ့အထင်လွှဲစေမယ့် အသုံးအနှုန်းမျိုးကို လုံးဝ မသုံးပါနဲ့"

"ဘာ! ... ယူ ... ယူ တောက်!"

"ပြီးတော့ ဒီရုံးခန်းကို တာဝန်ရှိသူတွေကလွဲပြီး အပြင်လူ"

၂၃၀ မမသခွါမောင်

ဝင်လာခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ခင်များ သိထားသင့်တယ် ဘောဘီသက်
မောင်”

‘ဘောဘီသက်မောင်’ တဲ့လား။ ဒါဖြင့် ‘ကိုကျော်စွာ’ ရဲ့
ညီမပေါ့။ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကျွန်မ၏ ‘မောင်’ နှင့်
ရင်းနှီးနေရတာပါလိမ့်။ အေးစက်စက်အကြည့်တို့ဆုံလိုက်စဉ်
ကျွန်မရင်ထဲ ‘အေးခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒီမိန်းမ၏အကြည့်တို့က
ရိုင်းပျလိုက်တာနော်။

(၂၀)

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကိုင်လာသည် ထမင်းချိုင့်ခြင်းကို
ဆက်တိုက်ထက် ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကောင်း
ကောင်း မလုပ်နိုင်ဘဲ စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်နေရတာ မဟုတ်ပါ
လား။ ‘ငါးချုံပြာလူး’ ဟုပဲပြောပြော၊ ‘တီကောင်ဆားထိ’ ဟုပဲဆိုဆို
ချင်ထဲမှန်တိုင်းဝင်နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“မမငယ်”

“ဟဲ့!... ဘာဖြစ်လာတာလဲ ငယ်”

“စိတ်တိုလာတာ”

“ဘာလဲ... မိုးဝသုံနဲ့ စကားများပြန်ပြီလား”

“စကားများတာကမှ တော်ဦးမှာ မမရဲ့။ အခုဟာက”

“အဲဒါက ဘာလဲ၊ နောက်တစ်ယောက်ရှိနေလို့လား”

“နောက်လူလား၊ ရှေ့လူလား၊ ငယ်လည်းသေချာမသိတော့ပါဘူး။ စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ် အဟုတ်ပဲ”

“သမီး ဒါယူသွားမယ်နော်”

“ယူယူ အကုန်သာယူ”

“ဘာတွေခွဲဝေပေးနေလဲဟေ့၊ ကိုကိုကျော်ကိုလည်း ပေးဦး”

“ကျော် ရှုံး!”

နောက်ဖေခန်းဘက်မှ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကိုင်၍ ထွက်လာသည့် ‘ကိုကိုကျော်’ ကို မမက အသံတိတ်အချက်ပြလိုက်လေ၏။ ခဲအိုလောင်းရှေ့မှာ ရှင်ဖွင့်နေတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ အစ်ကိုပဲပို့ရက်စရာမှမလိုတာပဲ။ ခက်တာက ကျွန်မစိတ်ညစ်စိတ်ဆင်းရဲနေပြီဆိုတာကို ‘ကိုကိုကျော်’ က တစ်ဆင့် ‘ကိုကို’ ကို မသိစေချင်ပါလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူကောင်လေးကိစ္စ”

“ဘာလဲ ငါးရုံနှစ်ကောင် ဖမ်းလို့လား”

“ဩ... တို့မီးရှို့မီးက လုပ်ချင်ရပြန်ပြီ။ တိတ်တိတ်နေပါ ဆိုမှပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ညီမကိစ္စ၊ ကိုယ့်ကိစ္စပဲပေါ့။ ပြောလေ

ငယ်၊ အဲဒီကောင် ခြေမငြိမ်လို့ကတော့ Boxing play လိုက်တာပေါ့”

“ဟာ ... ကိုကိုကျော်ကလည်း ဒီမှာ စိတ်ညစ်လာလို့ပါဆိုနေမှ”

“Fuji နဲ့လျှော်လိုက်လေ ငယ်ရဲ့”

“မနောက်နဲ့နော်၊ ငယ် တကယ်စိတ်မကြည်တာ”

အလိုက်တသိ ရှောင်တာမျိုးမလုပ်ပါဘဲ ‘ကိုကိုကျော်’ က ကျွန်မရှိနေပါသည့် ဧည့်ခန်းဆက်တိတ်မှာပင် လာထိုင်လိုက်လေ၏။ လက်ထဲမှ လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကိုလည်း ဖွန်းဖြင့် ခပ်စားလိုက်၊ ကြက်သွန်ဖြူတစ်ကိုက်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းတစ်ကိုက်ဖြင့် မြိန်ရေယှက်ရေစားပြနေပါသည်။ မနာလိုစရာကောဒင်းလိုက်တာနော်။

“ငယ်ကွယ်ရာမှာ တွဲပြီး တွေ့လာလို့လား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရုံးခန်းထဲကိုရောက်ချလာတာ”

“ဘာ!”

“ဘယ်ကကောင်မလေးတဲ့လဲ”

“ကိုကိုကျော်သိမှာပေါ့”

“ကျော်!”

“ဟာ! ... နေရင်းထိုင်ရင်း ငါ့ကိုပါ အမှုထဲဆွဲတည့်နေပြီ”

၂၃၄ မမဆုခွါမောင်

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုကျော်တို့ သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမပဲဟာ”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းလဲ”

“ငယ်တို့ရုံးချုပ်က GM ရဲ့ညီမ”

“ကျော်စွာညီမဆိုတော့ ဘောဘီလား”

“ကျော်နော်”

“Baby လား lady လားတော့မသိဘူး။ စလကတည်းက တို့လူဆိုပြီး အပိုင်ခေါ်လိုက်တာပဲကြည့်”

“အားပါးပါး!”

“ကျော်နော်... ရှင်တို့သိတယ်ပေါ့”

မမ၏လက်တို့က ‘ကိုကိုကျော်’ လက်မောင်းပေါ် ရောက်လာတော့၏။ ဆရာမမို့ လက်သံပြောင်ပြီး ‘ကိုကိုကျော်’ အားခနဲအော်တော့တာပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲအပူက ယခုလို အစ်မနှင့်အစ်ကိုတွေကို ကူးစက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပါလေ။ ခက်သည်က ကျွန်မမှာ ရင်ဖွင့်စရာဆို၍ ဒီအစ်မတစ်ဦးသာရှိတာ မဟုတ်လား။

“နေပါဦး ဝါရာ၊ စွတ်ဆက်ရိုက်တော့တာပဲ။ ကျော်စွာညီမလေးကို ငယ်တုန်းကပဲ မြင်ဖူးတာပါ။ သေချာတောင်မမှတ်မိဘူး။ အခု Model လုပ်နေတယ်ဆိုလားပဲ”

“ကြည့်!... အဲဒါ မသိတာလား”

အငြိုးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၂၃၅

“အ!... ငါ့ဗိုက်ခေါက်ပြတ်တော့မယ်။ ဝါကလည်းကွာ၊ ရှုပ်တာက ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ”

မမ ဗိုက်ခေါက်လိမ့်စွဲတာကိုလည်း ‘ကိုကိုကျော်’ စိတ်ဆိုးပုံ မရပါလေ။ တကယ်လည်း စိတ်ထဲရိုးသား၍ ရှင်းတာမို့လည်း ဖြစ်မှာပါ။ ရှုပ်တာတဲ့လား။ ‘မောင်’ ကို အဲဒီလို လူရှုပ်စာရင်းထဲတော့ မပါဝင်စေချင်ပါလေ။ ခပ်အေးအေးလေးမို့ (နည်းနည်းတော့ ကျစ်ကန်ကန်နိုင်ပေမယ့်) ချစ်သူအဖြစ် တမင်ရွေးချယ်ခဲ့တာ ရိုးသားမှုက ပထမအချက်ပါပဲ။ ချစ်ခြင်းက ဝန်တိုခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်ပေမယ့် အဲဒီတတစ်ဆင့် သံသယဆိုသည့်ဘက်ကို မပြောင်းသွားစေချင်တာအမှန်ပါ။

“ဘောဘီက မိုးဝသုံကို တို့လူလို့ပြောတယ်ပေါ့”

“အင်း”

“မိုးဝသုံက ဘာပြောလဲ”

“ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးတဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒီတို့လူဆိုတဲ့စကားသုံးတာကိုပြောတာ”

“ဒါဆို ရှင်းသားပဲ ငယ်ရဲ့။ သူတို့မသက်ဆိုင်လို့ ပြောတာပေါ့။ ငယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသေးလား”

“မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ မျက်ဝန်းပြာက ကျွန်တော့်ချစ်သူလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒါဆိုပြီးရောပေါ့ ငယ်ချဲ့၊ ဘာများ ပူစရာလိုသလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကျော်ရဲ့။ အဲဒီမိန်းမပုံစံကိုက တစ်မျိုးကြီးကို ဖြစ်နေတာ။ မောင့်ကို သူပိုင်တဲ့ style မျိုးနဲ့ အကြည့်ထဲမှာကိုက သိသာနေသလိုပဲ”

‘ကိုကိုကျော်’ က ကျွန်မကိုကြည့်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို မတ်နိုးထိုင်လိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ ‘ဘောဘီသက်မောင်’ ကို ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေက သိပ်မသိကြပါဘဲ ‘ကိုကို’ တို့လို ယောက်ျားလေးတွေချည်း သိနေတာများလား။ သိပ်တော့ သဘာဝမကျပုံပါပဲ။

“သူက ဘောဘီကို အယ်လိုခေါ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုသုံးလဲ”

ဘယ်လိုခေါ်သလဲတဲ့။ သူမရောက်လာတာနှင့် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး နားထဲကနေ လေတွေ တဟူးဟူးထွက်လာသည့် နှုတ် ဖျာသာခတ်သွားရတာပါ။ ‘မောင်’ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်ပါသလဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လို့သာသုံးပြီး ‘ဘောဘီသက်မောင်’ ဟုသာ ခပ်ရင့်ရင့်သုံးပြခဲ့တာပါလေ။

“ပြောတာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘောဘီသက်မောင်လို့

သုံးတာပဲ။ ငယ်ရွှေမှာ ပြန်ဆိုလို့ပြောတာလား မသိပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင်းပါတယ် ငယ်ရယ်။ သူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေလို့ အဲဒီလိုပြောတာပေါ့။ စိတ်မပူပါနဲ့”

“မမကိုယ်တိုင် မမြင်လို့ပါ။ အဲဒီမိန်းမပုံစံက သိပ်ပြီး ရဲတင်းလွန်းတယ်။ ရုံးခန်းကို အသံမပေး ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘယ်သူမျှ ဝင်ရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ ငယ်တို့ရုံးက ကျော်စွာရုံးခွဲဆိုတော့”

“ဟင့်အင်း မဆိုင်ဘူး ကိုကိုကျော်။ မသော်ကိုယ်တိုင် ငယ်ကို ခြောက်ထားတာပါ။ သူ့ငွေနဲ့ တစ်စင်ထောင်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီမို့ GM ဆိုတာနဲ့ပဲ ခေါ်တာပဲ။ ငယ်တို့ဝန်ထမ်းတွေခန့်တာ ထုတ်တာလည်း မသော်ပဲလုပ်လို့ရတယ်”

“အင်း... ငယ်လည်း စာတွေအများကြီးဖတ်တဲ့သူပဲဟာ။ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ငယ်တို့နှစ်ယောက် ပဋိပက္ခမဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပဲ”

“ငယ်လည်း သိပါတယ် ကိုကိုကျော်။ ကြားတာကို မယုံနဲ့၊ ခြောက်ကိုပဲ တစ်ဝက်ယုံပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိ ငယ်ကြုံခဲ့ရတဲ့မြင်ကွင်းနဲ့ ခုထိ အာရုံမှာစွဲထင်နေတုန်းပဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲတော့၊ ဘာမှ ရင်ထဲမှာ လက်သင့်မခံနိုင်တာက ခက်တယ်”

၂၃၈ မေသဒွါမောင်

“ရင်ထဲမှာ အတော်ပူနေပြီလား။ သံပရာရည်အေးအေးလေး
သောက်လိုက်ဦး”

‘ပူပူမ’ က အလိုက်တသိဖြင့် ကျွန်မအတွက် အအေးဖျော်
လာပေးတာကို မမက လှမ်းယူ၍ သောက်စေလေ၏။ ငိုချင်လိုက်တာ
နော်။ မျက်ရည်ကျဖို့ကလည်း အကြောင်းအရာက သေချာမတိမကျဖို့
ဘာလုပ်ရမှာပါလဲ။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပြီး ဆွံ့နံ့နေတာမို့ အအေး
ကလည်း ရင်အပူကို မလျော့နိုင်ပါချေ။

“ဒါနဲ့များ သူ့အမေနဲ့လိုက်တွေ့လို့ ပြောရလား”

“ဒီနေ့တောင်မှ သူပြောသေးတယ် မမရဲ့။ နေဦး လာမယ့်
sunday မှာ မသော်ရဲသားလေး တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ရှိတာ”

“အဲဒီတော့”

“ကြည့်စမ်း!... ဒါကြောင့် သူ မသွားဘူးပြောတာကိုး”

“ဝသုံကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား ငယ်ရယ်။ ဘောဘီက နိုင်ငံခြားက မိဘတွေ
နဲ့ သွားပြန်နေတာ တော်တော်ကြာနေပြီ။ ဒီပြန်လာတာ သိပ်မကြာ
လောက်သေးဘူး”

“နိုင်ငံခြားမှာ”

မေဦးကြီး၏ ရွာသင်္ဃန်း ၂၃၉

“ဟုတ်တယ် (၈) လ (၉) လလောက်ပျောက်သွားတာလေ။
ဒီကအနုပညာလုပ်ငန်းတွေ အကုန်ဖြတ်ပြီး ဟိုမှာကြော်ငြာလည်း
ရိုက်ရင်း ကျန်းမာရေးကြောင့် နားတယ်ဆိုလား”

“ကျော်က အဲဒီလောက်တောင် သိနေရလား”

“နာမည်ကြီး model ဆိုတော့ ဆေးရုံမှာ nurse တွေ
မကြာခဏ ပြောတာကို ကြားမိတာပါ ဝါရာ။ တမင် မစုံစမ်းပါဘူး”

ဘုရားရေ! (၈) လကျော်တောင်မှ နားတာတဲ့လား။ ဘာ
ရောဂါများဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ ဘုရား! ဘုရား! လူမသိအောင်များ သတင်း
စိတ်ဖို့အတွက် ရှောင်ရှားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါလေ။ ‘မောင်’
ကျွန်မ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာတော့ ‘မောင့်’ မှာ
ခရီးလောက်ပါဘူးနော်။ အရင်က ပတ်သက်ခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်မကို
ခွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသင့်ပါတယ် ရှင်ရယ်။

ခုတော့ဖြင့် ‘မျက်ဝန်းပြာ’ မှာ ရင်ကိုစိုက်ဝင်နေတဲ့ ဆူးတစ်
ချောင်းနယ် မျက်ရှူမျိုး ဖြစ်လာရတယ်လို့၊ ပြောတော့ဖြင့် ကျွန်မ
အစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရင်ခုန်ပြီး ချစ်ခဲ့မိတာဆို၊ ခုတစ်မျိုးတော်
ကြာတစ်မျိုး မလောင်းမလဲ လုပ်ကျင့်မရှိဘူးဟူသည့် ‘မိုးဝသုံ’မှာ
ထင်မှတ်ထားပါသည့် လျှို့ဝှက်ချက်တို့ ရှိနေပါသလား။

“ငယ်ရင်ထဲ နာတာတော့အမှန်ပဲ”

၂၄၀

မေသဒွါမောင်

“နေဒွန်းတော့ သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဦးမယ်”

“ကိုဒွန်းက ဘာလို့”

“ကိုကိုကျော်”

“ကြည့်စမ်း! ... ငါမသိအောင် ဘာတွေဖုံးထားပြန်ပြီလဲ”

ငယ်”

“နေဒွန်းက ငယ်ကို ဖွင့်ပြောထားတယ်လေ”

“ဟယ်!”

“ကိုကိုကျော်ကလည်းကွာ”

“ကိုယ်က သူစိမ်းလား ငယ်ရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ကိစ္စကို ကိုကိုကို မပြောပါနဲ့၊ မသိစေ

ချင်ဘူး”

“အင်းပါ”

“နွတ်လုံနော်၊ မလုံလို့ကတော့ ငယ်အကြောင်းအသိပဲ”

“ကိုဒွန်းက ဘယ်တုန်းကပြောခဲ့တာလဲ”

“မောင့်ကို မောင့်ကို အဖြေပြန်ပေးပြီး သိပ်မကြာခင်”

“ဖြစ်ရလေ”

“အငြင်းခံရတော့ ဒီကောင်ပိုငြိမ်သွားတာအမှန်ပဲ ဝါ။ Duty

ဆင်းတော့လည်း phone ကို မကြာခဏ ကြည့်တတ်ပေမယ့် မခေါ်

အငြိုးငြိုး၍ ရွာသည့်မိုး

၂၄၁

ဖြစ်အောင် မနည်းကြိုးစားနေတာ”

“ဒါနဲ့များ ရှိမိနဲ့သတင်းက ဘယ်လိုထွက်လာတာလဲ”

“ရိုစီထွန်းက တစ်ဖက်သတ်ကြွနေတာပါကွာ”

“ကိုဒွန်းသနားပါတယ်”

“အဲလို သွားမပြောမိစေနဲ့၊ သူကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အန်ကယ်တို့ပါ သိထားလား”

“သိတာပေါ့။ ဒီကောင်က ဘာကိုမှမညာတတ်တာကို”

ညောင်ခန်းမှ ထခဲ့ရလေ၏။ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့စဉ် မေးခွန်း

တွေက ခေါင်းထဲမှာ တသိတတန်းကြီးပါပဲ။ သနားပါတယ်တဲ့လား။

ကျွန်မကလေး သနားစရာမကောင်းလို့လား။ နှစ်ကိုယ်တူ စိတ်တူ

တိုယ်တူ ချစ်ခဲ့လို့ ချစ်သူအဖြစ်တွဲခဲ့တာက တစ်နှစ်တောင်မပြည့်ခင်

ဒီလိုပြဿနာက ဖြစ်လာရတယ်လို့။

‘ကိုကို’ ချစ်ခြင်းကိုပြန်မရနိုင်လို့ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းနေပြီလား။

‘ငယ်’ ချစ်ခြင်းတွေကို သူထံပုံပေးခဲ့ပြီးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့တာက နောက်ကျခဲ့

စဉ်ပါပဲ။ ‘ငယ်’ ‘မောင့်’ကို သိပ်ချစ်မိခဲ့လို့ပါ။ ပုံချစ်ခဲ့ရသလောက်

တစ်ပုံကြီးနာကျင်ခံစားရမယ်ဆိုတာကိုဖြင့် အဲဒီအချိန်က ‘ငယ်’ လုံးဝ

မသိခဲ့ပါလေ။

(၂၁)

သားသား 'ချမ်းမြေ့ကျော်စွာမောင်' ၏ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့က အတော်လေးစည်ကားနေတာပါ။ ကလေးအမည်ပေးကပ်ပွန်းတစ်ဖြစ်သလို မဆုံဖြစ်တာကြာပြီဖြစ်သည့် GM ၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေအတွက် ဆုံဆည်းဖို့ ပွဲလည်းဖြစ်လေသည်။ 'မသော်' က ဝန်ထမ်းတွေ ပိတ်ရက်ကို တမင်ရွေးလုပ်စေ၍ ကျွန်မတို့ တစ်ရုံးလုံး ('မောင်' မှလွဲ၍) အကုန်ရောက်နေတာပါ။

"ငယ်ငယ် ငယ်ငယ်"

မဝီကလာဖြင့် ခေါ်သံလေးကြောင့် တစ်အုပ်စုလုံး ရယ်သလို သားသားကိုပါ ကျွန်မ ချီထားလိုက်ရလေ၏။ ကုမ္ပဏီမှ လူကြီးတွေ ပြန်ကုန်ကြပြီနောက် 'ကိုကျော်စွာ' ၏ သူငယ်ချင်းတွေ

တော်တော်များများ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုအထဲမှာ ကျွန်မနှင့် မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သည့် 'ကိုကို' ကို လန်းလန်းဆန်းဆန်းပုံစံဖြင့်ပင် ('ကိုကိုကျော်' နှင့်တွဲ၍) မြင်လိုက်ရလေ၏။

"Baby sitter အသစ်ရနေပြီလား သော်တာ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုကျော်ရယ်၊ သားကလည်း သူ့အစ်မကို အတော်ကပ်တာ။ တခြား ဘယ်သူမှ ချီလို့မရဘူး။ ခါးကျောပြီး အတင်းပြန်ဆင်းတာပဲကြည့်။ နေနေ ငယ်၊ မသော်တို့ပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါဗျေ။ သားကိုသာ ငယ်ထိန်းပေးနော်"

ကလေးချီ၍ရပ်နေပါသည့် 'ငယ်' နှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါသည်။ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိသဖြင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်မိလေ၏။ သိပ်ကြီးများ စိမ်းသက်နေလေမလား။ ချစ်သူရှိနေပါသည့် မိန်းကလေးကို သိပ်ပြီးအရောဝင်လို့မှ မဖြစ်တာလေ။ ပြီးတော့ အဲဒီဇာတ်တိုက် 'မိုးဝသံ' က 'ငယ်' အပေါ် သိပ်အူတိုပြီးနိုင်စားလွန်းတာ တွတ်လား။

"ငယ် နည်းနည်းများ ပိန်သွားလားလို့"

"ဟုတ်တယ်"

"စိတ်မပျော်လို့လား"

"အဲလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူးကိုကို။ တတ်နိုင်သလောက်တော့

ပျော်အောင်နေပါတယ်”

အလို! တတ်နိုင်သလောက်ပျော်အောင်နေနေတာတဲ့လား။ ဘယ်တော့မဆို အပြီးနုလေးဖြင့် ချိုနေအောင် ပြုံးရယ်တတ်ပါသည် ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း မျက်နှာလေးက ခုတော့ဖြင့် ရှည်သွယ်ပြီး အပြီးယဲ့ယဲ့လေးသာ ကျန်တော့တာပါ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ချစ်သူရှိထားပါ သည်လူငယ်တိုင်း မျက်ဝန်းတွေ တလက်လက် တောက်ပနေသလို လူကလည်း အလိုလို လန်းဆန်းတက်ကြွနေရမှာလေ။

“နေ့ခင်းတို့ ရောက်ပြီလားဟေ့! ကျော်စ ဘယ်တော့စားရမှာ လဲ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူးကွာ။ November မဟုတ်ရင် December ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဒီနှစ်ထဲပေါ့”

“အေး”

“ကျော်ကေ ဖွံ့ပြီး နေ့ခင်းကရော”

“ဒီကောင်က ငှက်ပျော့တုံးဖက်မယ့်ကောင်ပဲဟာ”

“အဲလိုကြီးတော့ မနေ့ဘူးပါနဲ့ နေ့ခင်းရော နှစ်ခြေစရာကြီး”

“သားကို ချစ်ချစ်ထိန်းပေးလိမ့်မယ်၊ ငယ် ပေးလိုက်တော့ ငယ် ခုထိ ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒီဝိုင်းမှာပဲ အတူထိုင်

လိုက်လေ။ ငယ်အစ်ကိုလည်း ရှိနေတာကို”

“သိပ်မပို့နဲ့ သော်တာရေ အဲဒီညီမက ငါနဲ့သိပ်ပြီး Key တိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုကျော်နော်”

“တွေ့လား။ ငါတို့က အဲဒီလို”

GM တို့စုံတွဲပါ ရယ်လေ၏။ ‘မသော်’ က အတင်းတိုင်ခိုင်း နေပြီမို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်က ‘ကိုကို’ ဘေးမှာ ဖြစ်နေလေသည်။ အပေါ်ကြီးရှောင်ရှားနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ‘ကိုကို’ အပေါ်မှာ အားနာ နှုတ်နှာပူနေသည်မို့ နေရစက်သည်က အမှန်ပါလေ။ GM ရော သော် ပါ အတူထိုင်နေသဖြင့် ဝိုင်းက လူ (၅) ယောက်ဖြင့် ပြည် သွား၏သည်။

“ကြိုက်ရဲ့လားမသိဘူး။ ကိုယ်တိုင် မချက်နိုင်တာနဲ့ပဲ or-
မာပြီး ကျွေးရတာ။ လူကြီးတွေလည်း စားနိုင်အောင်ပေါ့။
အားတိုပြီး ခိုးတွင်းလည်းဆိုတော့ ပူပူလောင်လောင် စားလို့ဖြစ်မယ်
ဆင်တာပဲ”

“အေးပါ... ငါက အစားရှောင်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ”

“ငယ်တို့အုပ်စု အကုန်လာပြီး ဝသိုမပါဘူးလား”

“မအားဘူးလို့ပြောတာပဲ မသော်။ သူ့အမေ နေမကောင်း

ဖြစ်နေတယ်လို့လည်း ကြားတယ်”

“နာရီဝက်တစ်နာရီလေးတောင် အချိန်မပေးနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ အဲဒီကောင်လေးဟာ အလုပ်တော့ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်ပါရဲ့ လူမှုရေးတော့ အတော့်ကို မကျေညက်တာ”

“အဲဒါ ‘ကို’ ပဲ ပို့လိုက်တာလေ”

“ဪ... သော်ပဲ သော်ကိုယ်စားထားဖို့ လူတော်လိုချင်တယ်ဆို။ ဘာပဲပြောပြော ဝသံရှိလို့ ငယ် သက်သာတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဒီဝိုင်းမှာရှိမနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကိုမပြောနေရပါသလား။ မျက်နှာလေးရဲလာပါသည့် ‘ငယ်’ ကြောင့် သူအံ့သြသွားရလေသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်းကို အားတက်သရောမပြောဘဲ ဘယ်နှယ် ဒီလိုမျက်နှာမျိုး အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်နေရတာလိမ့်။ စာစရာတွေ ရောက်လာတော့လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မစားနိုင်ပြန်ပါလေ။

ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ငယ်။

“ကိုခွန်းနဲ့ဒေါက်တာ Rose က ဘယ်တော့လဲ”

“ဟာဗျာ လာပြန်ပြီ”

“Rose က ယိုင်ပေမယ့် နေ့ခွန်းက ရေခဲတုံးလို ဖြစ်နေတာ

သော်တာရဲ့”

“အဲဒီရေခဲတုံးကြီးကို အရည်ဖျော်နိုင်တဲ့သူ မတွေ့သေးဘူးထား”

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

ကြာဆံချက်သောက်ရင်း သီးသွားသဖြင့် ကျွန်မက ‘ကိုကို’ အတွက် အနီးမှာရှိနေပါသည့် ရေဘူးထဲမှရေကို ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲပြီး ထုပ်ပေးလိုက်ရပါသည်။ ‘ကိုကိုကျော်’ မျက်နှာမှာ အပြုံးက ထင်လေ၏။ နှုတ်ဖွားလို့မရပါဟု ကြိုတင်သတိပေးထားပေမယ့် ‘ကျော်စ’ ဆိုသည့်အစ်ကိုက စိတ်ရင်းကောင်းပြီး မြဲမထားတတ်တော့ ခက်သားတာ။

“ဒါလေးပြောမိတာကိုများ”

“သိတယ်မဟုတ်လား၊ ရတာမလို လိုတာမရတဲ့”

“ဟေ့ကောင်!”

“ငါ ဘာပြောသေးလို့လဲ”

“ပြောမှာစိုးလို့တာတာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း! ဒါဖြင့် မင်း ကျိတ်ခိုက်တာရှိတယ်ပေါ့လေ။ ထုပ်လိုက်စမ်းပါ နေ့ခွန်းရာ။ မြဲစိစိနဲ့ အံ့ပုန်းကြီးလုပ်မနေနဲ့ကွ။ အသက်အရမ်းကြီးသွားမှ ငယ်တာလေး မျက်စိကျမိရင် နွားအို မြက်ချက်

၂၄၈ မမသွေးမောင်

ဆိုပြီး နှိပ်ကွပ်ခံရဦးမှာ”

“အခုလည်း ဒီကောင်က”

“ကိုကိုကျော်!”

“ကျော်စေ!”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအော်သံက အတော်ကျယ်သွားရတာပါ။ ဧည့်သည်တွေ ရှင်းသလောက်ဖြစ်နေ၍သာ တော်ပါသေး၏။ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တွေကြားမှာ သူစိမ်းဖြစ်သည့် ကျွန်မက ရှိမနေသင့်တော့ပါ။ ယောက်ျားလေးတွေ စုပေါင်းရင်ဖွင့်တတ်ကြတာကို ဝင်ရှုပ်မိသလို ဖြစ်နေမှာမဟုတ်လား။

“ငယ်”

“ကိုယ် ဘာမှမပြောဘူးနော် ငယ်”

“အဲဒါ မင်းကြောင့် မင်း အတော်ပြဿနာရှာတဲ့ Gas ပဲ”

မျက်နှာပူလွန်း၍ ဆတ်ခနဲ ထထွက်သွားပါသည့် ‘ငယ်’ နောက်သို့ သူ ထလိုက်ခဲ့မိလေသည်။ ရှက်သွားမှာပေါ့။ သူတို့တွေ ပွင့်လင်းစွာ တိုင်ပင်စနောက်တာက အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ‘ငယ်’က အနီးဆုံးမှာရှိနေတာမို့ စိတ်ကူးကျပ်ရှာမှာလေ။ ခြံထဲဆင်းလိုက်သဖြင့် ပြန်သွားမည်စိုးပြီး ‘ငယ်’ လက်ကို သူ လှမ်းဆွဲလိုက်မိလေ၏။

“ငယ်”

အခြားကြီး၍ ရွှေသဏ္ဌိစိုး ၂၄၉

“ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ငယ်အိတ်မှ မယူရသေးတာ”

တော်ပါသေးရဲ့။ သတိလက်လွတ်ဖြင့် ထွက်မပြေးလို့ပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ၏ ‘ငယ်’ က အသက်ငယ်ပေမယ့် စိတ်က တလေးဆန်ပြီး ထင်ရာစိုင်းတတ်ကျင့်မှ မရှိတာလေ။ တိုက်ရေ့မှာပင် ခဏမျှ ရပ်နေမိကြ၏။ ပြောစရာစကားတို့ မရှိသလိုပင် ငြိမ်နေတာက အတော်ကြာသွားပါသည်။

“ငယ် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ ကျော်ပြောနေတာ ဘာမှ အပို မရှိပါဘူး။ အခုလို ငယ်ထထွက်လာမှပဲ အကုန်သိကုန်တာ”

“ငယ်မှ ငယ်မှ ဟန်မဆောင်တတ်တာ ကိုကိုသိပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျော်စကို ကိုယ်ပဲ ပြောရမှာပဲဟာ။ ငယ် ရွတ်တရက်ကြီး အော်မယ်လို့မှ ထင်မထားတာ”

“ငယ် မျက်နှာပူလို့ပါ”

“ဘာပူစရာ လို့လို့လဲ ငယ်ရယ်။ ငယ်ကအမှားလုပ်တာတူး သူမှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ နေရခက်တာတော့အမှန်ပဲကိုကို”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငယ်ကို အဆက်

အသွယ်မလုပ်ဘဲ ကိုယ်နေနိုင်အောင်ကြိုးစားနေတာပေါ့။ ကိုယ့်
ကြောင့် ငယ်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာကို မလိုလားဘူးလေ”

နားလည်ပေးနိုင်လှချည်လား။ အကြီးချင်းဖြစ်တာတောင်မှ
ဒေါသမထွက်ပါဘဲ လေပြည်လေးဖြင့် ပြေလည်အောင် ပြောနေပုံက
ကွာခြားလွန်းလှလေ၏။ ဒီလို နားလည်မှုမျိုးကို ကျွန်မအပေါ် ‘မောင်’
ထားပေးနိုင်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ ချစ်လွန်း၍
အူတိုမှန်းသိနေလျှင် ပိုချစ်တာထက် နည်းနည်းလျှော့ချစ်တာကပင်
ပိုကောင်းမည်ထင်ပါသည်။

“ငယ်”

ခေါ်လိုက်ပေမယ့် မကြာသလိုမျိုး အတွေးလွန်နေပုံပါ။
ကြည့်ပါဦး။ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ဆိုတာ မာမိပြောဖူးသလိုမျိုး အမြဲတစေ
ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေပြီး အမြဲတမ်း Active ဖြစ်နေတဲ့ကလေးပါ။
အခုတော့ စိတ်နှစ်လူ မကပ်သလို နိုင်တွေငေးမောနေတာ ဘာကြောင့်
ပါလဲ။

‘မိုးသု’ နဲ့ အဆင်မပြေကြဘူးလား ‘ငယ်’။

“ကိုကို”

“ပြောလေ ငယ်”

“ငယ်စကားတွေက ကိုကိုအပေါ် လွန်ကောင်းလွန်နေမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒါကို ကိုကို နားလည်မယ်လို့လည်း ငယ်ထင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ ငယ်”

“ကိုကိုအပေါ် ရက်စက်ရာကျနေမလားတော့မသိပါဘူး”

“ငယ်”

အကြည့်ချင်းဆုံသွားပါ၏။ ဘုရားရေ! ‘ငယ်’ မျက်ဝန်းမှာ
မျက်ရည်စတွေ ခိုသိနေပါရောလား။ ချစ်ခြင်းကြောင့် အတိုင်းအတာ
တစ်ခုအထိ ပျော်မွေ့နေရမည့်သူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
နေရပါသလဲ။ အခု ကိုယ်မြင်နေရတာက တကယ့်ဖြစ်ရပ်လား ‘ငယ်’
‘ငယ်’ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေများရနေပြီလား ဖြစ်ရလေ ‘ငယ်’
ရယ်။

“ကိုကိုနဲ့ကိုကိုကျော်က သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ပွင့်လင်းပြီး တိုင်ပင်တာတွေလည်းရှိမှာပါ။ အဲဒီလိုပဲ
ငယ် အကြောင်းကိုလည်း စကားစပ်မိရင် ပြောမိမှာပဲ”

“ငယ် ကိုယ်”

“ငယ်နဲ့မောင် ဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ အဲဒါ ငယ်ကိစ္စပါ။
ငယ်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ပါဘူး ကိုကို။ ကောင်း
သည် ဖြစ်စေ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ငယ် လက်သင့်ခံရမှာပဲ။ ငယ်ကကို
ငယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့မိတာကိုး”

၂၅၂ မေသဒ္ဒါစောင်

“ငယ်ရယ်”

“မသနားပါနဲ့ ကိုကို။ အဲဒီလို ကရုဏာသက်နေတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့လည်း ငယ်ကို မကြည့်ပါနဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် မြင်နေလည်း မမြင်သလို မျက်စိမှိတ်ပေးပါ။ ကြားလည်း မကြားသလို နားကိုမှိတ်ထားပေးပါ”

“ကိုယ်က ငယ်ကို ဘာများတောင်းဆိုတာရှိခဲ့လို့လဲ။ ပြောပါဦးငယ်ရယ်။ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ပြီး နေနေတာပါ။ ငယ်ပြောနေပုံက ကိုယ့်ကို ကြိုးတုပ်ထားပြီး နှိပ်စက်နေသလိုပဲ။ ခံရခက်တယ် ငယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငယ်၊ လွန်းမှန်းသိပါတယ် ကိုကို။ တောင်းဆိုတာပါ။ မေတ္တာရပ်ခံတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ကြားရတဲ့ သတင်းမျိုးတွေကို မောင် မကြားစေချင်လို့ပါ။ မောင်က ငယ်ကို သိပ်ချစ်ပြီး အူအရမ်းတိုလို့ပါ ကိုကို”

ဖြစ်ရလေ။ သူ့အပေါ် ဤမျှအထိ ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပါ။ အချစ်က အလင်းကိုဆောင်ပေးတယ်ဆိုပြီး ဒီကလေးရဲ့ အမြင်တွေကို အခု ဘာလို့များ အမှောင်မှားထားရပါသလဲ။ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာပါသည့် ကားတစ်စီးက သူတို့ဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားလေ၏။ ကားပေါ်မှ မျက်ဝန်းနှစ်စုံကိုဖြင့် သူတို့မမြင်မိပါလေ။

(၂၂)

“တောက်!”

“ဟဲ့!... ဘာဖြစ်လာတာလဲ သားရယ်။ ကလေးမွေးနေ့က ဖြန်တာရင် သမီးလေးကို ခေါ်လာမယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒေါသထကြီးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရတာလဲ”

“မျှော်မနေပါနဲ့ မေမေ။ မျက်ဝန်းပြာက ကျွန်တော့်အဆင့် ဆောက်ကို စာရင်းထဲ ဘယ်ထည့်ချင်ပါ့မလဲ။ ဆရာဝန်လောက်ကိုမှ နှိပ်စက်ပဲကြည့်”

အဘယ်မျှ ဒေါသထွက်ဖွယ် မြင်ကွင်းပါလဲ။ ‘ကိုကျော်စွာ’ ခြံထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ရှိနေတာ ဘာသဘောလဲ ‘ဖျက်ချီပြာ’။ ပြောတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါဘူးဟု တွင်တွင်ငြင်းခုံပါလျက်

သူကွယ်ရာမှာ ဤသို့ ဖြစ်နေရပါသလား။ ဒါ ဖောက်ပြန်တာပဲ 'မျက်ဝန်းပြာ'။ ကိုယ့်နောက်ကွယ်မှာ ကိုယ်မသိအောင် ဒီလို နှစ်ယောက် တီးတိုးပြောဆိုနေတာ။ အကြည့်ချင်းလှယ်နေတာက ဖောက်ပြန်တာ မဟုတ်လျှင် ဘာများဖြစ်မှာတဲ့လဲ။ ချစ်သူဘဝလေးမှာတောင် အခုလို မယုံရလျှင် သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဤသို့သော အပြုအမူမျိုးကို တိတ်တဆိတ်လုပ်လာလျှင်ဖြင့် သူ မတွေ့စုံတော့ပါ ချေ။

ရက်စက်ပါ 'မျက်ဝန်းပြာ'။

“လာပြန်ပြီလား၊ ဒီဆရာဝန်”

“မှန်တာပြောတာပဲ မေမေ။ အဲဒီဒေါက်တာနွန်းကို နည်းနည်းမှကို ကြည့်မရဘူး”

“ဟယ် ... သားကလည်း”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်နေပြီမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဒီလူ တမင်သက်သက် ဒီလိုလုပ်တာ။ မျက်ဝန်းပြာကလည်း ဒင်းဘက် ခပ်ယိုင်ယိုင်ပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်။ သားပြောတော့ သူတို့ရင်းနှီးကြတာ သားထက် အရင်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒါဆို အဲဒီဒေါက်တာကို သူအရင် ကြိုက်ချင်ကြိုက်လို့ ရတာပဲ သားရယ်။ သားကို ဘာလို့ခေါ်မိသိပ်မှာလဲ။ စဉ်းစားကြည့်ဦး”

မေမေစကားက သူ့ကိုတွေ့စုံသွားစေလေသည်။ ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်လည်းမဟုတ်ပါ။ ငါတော့ရှားတော့မယ် 'မျက်ဝန်းပြာ'။ ငါ့နဲ့လဲသွေးတွေ ဆုံပွက်လာအောင် မင်းမှာ ဘာအစွမ်းအစတွေများရှိနေလို့ ပြုစားနေရပါသလဲ။ အိမ်အထိလာခေါ်ပါသည့် 'ဘောဘီသက်မောင်' ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ငြင်းမရသည့်အဆုံး ကားပေါ်သို့ တက်လှိုက်ခဲ့ရတာပါ။ သူမတို့ခြံထဲသို့ဝင်လိုက်သည့် ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရပါသည့် မြင်ကွင်းက ယခုတိုင် အာရုံထဲ စွဲထင်နေသေးတာပါလေ။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်ခဲ့ချင်တာ”

“ဧည့်သည်တွေ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် ဒေါသကို မျှီချခဲ့ရတာပေါ့ မေမေရဲ့”

“သူက သားကို မမြင်ဘူးလား”

“ဘယ်မြင်ပါ့မလဲ။ သူ့အာရုံက ဟိုလူဆီမှာပဲ အလုံးစုံ စူးစိုက်နေတာ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ မေ့လျော့နေပုံနဲ့။ ခံပြင်းလိုက်တာ အမေရာ”

“စိတ်လျော့ပါ သားရယ်။ သေချာလည်း မေးကြည့်ပါဦး”

“သေချာပါတယ် မေမေရယ်၊ အဲဒီလူရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ဝန်းပြာကို ကရုဏာသက်ပြီး ချစ်ရည်ရွှန်းတဲ့အကြည့်တွေက အပြည့်ပဲ။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ ကျိတ်တဲ့နေတာ”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ၊ သွေးပူပြီး သားမြင်ချင်ရာမြင် ထင်ချင်ရာ လျှောက်ထင်မနေနဲ့လေ။ သူနဲ့ သေချာဆွေးနွေးပြီး မေးကြည့်မှပေါ့။ အဲဒီလူကို တွဲမယ်ဆိုရင်လည်း သားကို သူ အပြီးဖြတ်ပြီးမှ တွဲမှာပေါ့”

ရင်ဝကိုဆောင့်ကန်ခံလိုက်ရသည့်နယ်ပါ။ အတော်ပြင်းထန်သည့် ရိုက်ချက်ပါပဲ။ သူ့ကို အပြီးဖြတ်ပြီးမှတဲ့။ အမလေး! သူဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ထားသည့် ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ မဖြစ်ဘူးနော်။ မင်းနဲ့ဝေးတဲ့အဖြစ်ကို ယောင်လို့တောင်မှ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ မင်းနဲ့သူ့ဝေးရရင် ကိုယ်သေသွားမှာ အသေအချာပဲ။

“ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုတော့ လုံးဝမပေးနိုင်ဘူးမေမေ။ လူယူခံရမှာထက်စာရင် ဒင်းကို အသက်လူပြီး ယှဉ်ရယှဉ်ရ ကျွန်တော်ယှဉ်ရဲတယ်”

“အေးလေ... အဲဒီဒေါက်တာလည်း ဒီလောက်ကြီး နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး သားရယ်။ သမီးလေးက အသက်ငယ်သေးတာ”

စိတ်များတာလည်း ဖြစ်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း မေမေ၊ မျက်ဝန်းပြာက အဲဒီလိုစိတ်များတတ်တဲ့ ဖိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ရှိရင်တောင်မှ ဟိုလူကသာ ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ဆွဲဆောင်ပြားယောင်းတာနေမှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း မျက်ဝန်းပြာကို အပြစ်မမြင်နဲ့ပေါ့ သားရယ်”

“သူလည်း ပါတာပဲ မေမေ။ ကျွန်တော့် မကြိုက်ပါဘူးလို့ အတန်တန်ပြောခဲ့ပါလျက်နဲ့ စကားစားမထောင်ဘဲ တမင်သက်သက် လုပ်တာ။ အထူးသဖြင့် အဲဒီမွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်တော်မလာဘူးဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ ထင်ရာစိုင်းပြတာ လွန်တယ်”

“သားကလည်း မသွားဘူးဆိုပြီး သွားတာကိုး”

“ကိုကျော်စွာကိုယ်တိုင်က phone ဆက်ပြီးဖိတ်တာပါ မေမေ”

“ဒါပေမဲ့ သားလည်း ဟိုကလေးမရဲ့ကားနဲ့ ပါသွားတာပဲလေ”

“ကားကြိုစီးတာပါ”

“အေးလေ... သူလည်း အဲဒီဒေါက်တာနဲ့ မလွဲသာလို့ တွေ့တာ။ ကားကြိုစီးတာမျိုးလည်းရှိနိုင်တာပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ်တက်သူဘက် မှုကြည့်ပြီး တွေးပေးတတ်ရတယ် သားရဲ့”

သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက်တဲ့လား။ ဘယ်မျှတပါ့မလဲ မေမေ။ ကျွန်တော့်ဘက်မှာက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာပါ။ ပြိုင်ငြင်းပြီး ပြိုင်လှလျှင်ဖြင့် အားနည်းသည့်ဘက်က ကျွန်တော်ဖြစ်နေပြီး နောက်ဆုတ်ရှုံးနိုင်သူသာ ဖြစ်သွားရမှာလေ။ မုန်းလို့လမ်းခွဲကြတာကမှ တော်ပါဦးမည်။ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်နေပါလျက်နှင့် ကိုယ့်ချစ်သူကို သူစိမ်းလက်ထဲ လွှဲပေးလိုက်ရသည်အထိ အဖြစ်မခံနိုင်သလို အသည်းမှ မမာနိုင်တာလေ။

“သူတို့နှစ်ယောက် ခင်လာတာက နှစ်ရှည်လများ ကြာနေတာဆို။ အဲဒီသံယောဇဉ်မျိုးက ဖြတ်ရခက်တယ်သားရဲ့။ မခေါ်နဲ့ မပြောနဲ့ဆိုပြီး ကလေးကလားပြောလို့မှ မရတာ”

“ဒါပေမဲ့ ချစ်သူက ချစ်သူ၊ သူစိမ်းကသူစိမ်းပါမေမေ။ ချစ်သူထက် သူစိမ်းကို ပိုပြလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“သားကိုတော့ ချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ပေါ့ကျန်လျော့ကုန်တာ အမှန်ပဲ မေမေ။ စိတ်ထဲ အလိုလို သိနေ ထင်နေတာအမှန်ပဲ။ အရင်လိုပုံစံမျိုးကို မဟုတ်တော့တာ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်ဘဲ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားတွေးတောနေပုံ ငှုပ်ငုပ်နိုင်ခဲ့ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“သူ့အတွေးထဲအထိတော့ သားပိုင်ချင်လို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

အတွေးတောင်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတူးတဲ့လား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ တကယ်ဆို ရင်ဘတ်ချင်းနီး။ နှလုံးသားချင်းကပ်နေမှတော့ မင်းရဲ့ အတွေး၊ မင်းရဲ့အာရုံ၊ မင်းရဲ့စိတ်အစုံ အားလုံးအားလုံးကို ‘ဒေါက်တာ ဇနဒွန်းခ’ အပေါ်မှာပဲ ပုံထားချင်နေမှန်း ‘မောင်’ အသိဆုံးပါလေ။ ချစ်သူဆိုတာ စိတ်ချင်းတစ်ထပ်တည်း အတွေးချင်းတူညီမှ အကြိုက် ချင်ညီနေမှသာ သတ်မှတ်လို့ရတာမဟုတ်လား။

ဒါဖြင့် ‘မောင်’ နဲ့မင်းက ဘာဆို ဘာမှ မကြိုက်တူခဲ့တာ မှီလို့များ အခုလိုမျိုး ဖြစ်လာရတာများလား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ မင်း ကြိုက်တဲ့အပြာရောင်ကို ‘မောင်’ က ခေါင်းမူးစေတတ်လို့ မကြိုက်သလို ‘မောင်’ ကြိုက်တဲ့ အစိမ်းရောင်ကိုလည်း မင်းက စိမ်းကားသည်ဆိုပြီး မနှစ်သက်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။ ကံကြမ္မာက ဆန့်ကျင်ဘက် လူနှစ်ဦးကို အတူတူနေဖြစ်ဖို့ ဖန်တီးပေးနိုင်မှာတဲ့လား။

ဪ ‘မောင်’ ရဲ့ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ရယ်။

“သူနဲ့ဝေးရရင် ကျွန်တော်သေမှာ မေမေရဲ့”

“ဟယ်!... မပြောကောင်းတာတွေ”

“ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူး”

“အေးပါ... ဒါဆိုလည်း ခေါင်းအေးဆေးထားပြီး ဆွေးနွေးဆွေးနွေးဆွေးနွေးနွေး သွားနားတော့ သားရယ်”

မေမေပြောနေပြီမို့ အပေါ်ထပ်သို့ သူတက်ခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ခန်းထဲရှိ ခုတင်ထက်မှာ အားမရှိသည့်နယ် ပစ်လွဲချလိုက်မိသည်။ ဆွေးနွေးရမယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အေးအေးထားနိုင်ပါ့မလား။ သူက နဂိုကတည်းက စိတ်တို စိတ်ဆတ်သလို ဒေါသလည်း ဖြစ်လွယ်သူပါ။ အခုလို ချစ်သူအလှဆံ့ရတဲ့အဖြစ်မှာ ဘယ်သူက စိတ်ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ သဘောတူပြီး လက်လွှတ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။ အရှုံးမှမဟုတ်တာလေ။

Phone သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်မြည်နေသဖြင့် (သူချစ်သူမှာလားအထင်ဖြင့်) လှမ်းယူကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မရင်းနှီးသည့်နံပါတ်နဲ့ မကိုင်ချင်ပေမယ့် အလုပ်ကိစ္စနှင့်လည်း ဖီ phone ကို မကြာခဏ ဝင်တတ်သဖြင့် သူကိုင်လိုက်ရလေသည်။ အကယ်၍သာ သူ၏ရင်နဲ့ ရော်ရည်ပုံဖြင့် ပက်စပေည့်အကြောင်းရာကို ပြောလိမ့်မည်ဟု ကြံတတ်သိခဲ့ပါလျှင် ထို phone ကို ကိုင်ဖြစ်မည် မထင်ပါလေ။

“ဟယ်လို”

“မိုးဝသိုလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာထက် မင်းကောင်မလေးအကြောင်းကို မသိချင်ဘူးလား”

“ဘာ”

“မင်းကောင်မလေး မျက်ဝန်းပြာလေ”

“သူက သူက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းအပြင် နောက်ထပ်ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိနေတာ မသိဘူးလား”

“ဘာကွ!”

“မင်းမို့လို့ နွားကျွန်ပြီး တွဲတယ် ဝသိုရား၊ အံ့သြပါ။ မင်းဟာ ဆေးက ဂျင်မှ တကယ့်ဂျင် ဟောကောင်ရေ။ မင်းကိုက office couple ဆိုပြီး မရှိသုံးလေး အပျင်းပြေသုံးတာကွ။ အပြင်မှာ သူ့ယောက်ျား အများကြီး။ သင်တန်းတွေတက်တာ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် သူတက်ထက်နေတာ”

“မဟုတ်ဘူး!... လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

သူ့အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာမိတော့၏။ ကြည့်စမ်း! သူ့အပြင် ဟိုဒေါက်တာတစ်ယောက်နှင့်သာ အူတိုပြီး အထင်လွဲနေမိလေ။ တကယ်တမ်းမှာဖြင့် ဒင်းအပြင် နောက်ထပ်အများကြီး ရှိတာတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်။ မမှန်ဘူးလား ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ သူများတွေ အမနာပပြောသလို အဲဒီဘက်အထိ မင်း ပျက်စီးနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကို ထင်မထားမိတာမို့လို့။

“သိတယ်... သိတယ်၊ မင်းက ရုံးမှာအမြဲထိုင်ပြီး သူ
ဘယ်သွားသွား တကောက်ကောက်လိုက်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ငါက
ယောက်ျားချင်းမို့ မင်းဘက်ကနာပြီး အသိပေးရတာပဲ စသုံး၊ မယုံရင်
သူ Marketing ဆင်းတဲ့အခါမျိုးမှာပဲ လိုက်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ အဲဒီအခါ
ခပ်ငယ်ငယ်ချောချောကောင်လေးနဲ့ coffee ဆိုင်ထိုင်တတ်တယ်
တစ်ခါတလေ မုန့်ဟင်းခါးစားကြလေရဲ့။ သူတို့အိမ် ဝင်ထွက်နေတဲ့
‘ဟိုဆရာဝန်ကောင်နဲ့လည်း မရှင်းမရှင်းကွ။ ဒါထက် ပိုဆိုးတာက
လမ်းထိပ် internet လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က”

“တော်တော့ မကြာချင်ဘူး”

“ငါက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ”

“မလိုပါဘူး”

“အေးလေ... ပြီးတာပဲ”

“အဲဒါတွေပြောလို့ မင်းအတွက် ဘာများ အကျိုးရှိတာလဲ”

“ငါက ငါတို့လို လူငယ်ချင်း လည်းကျိုးထမ်းရမှာနဲ့
စေတနာနဲ့”

“တောက်!”

သူ phone ကို အိပ်ရာထက် ပစ်ပေါက်လိုက်မိပါသေး...
ပင် ခေါင်းမာသည့် phone က ကွဲမသွားပါလေ။ ဘာလို့လဲ”

ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ ရုံးတွင်းစုံတွဲတဲ့လား။ မရှိသုံးတဲ့လား
‘မျက်ဝန်းပြာ’။ ရုံးထဲမှာမို့ အပျင်းပြေအဖြစ်ထားတာတဲ့လား။ ဘာ
အရှုပ်ထုပ်တွေ မင်းလုပ်ထားပါသလဲ။

သူ့မှာတော့ ဟိုဒေါက်တာလုမှာစိုးလို့ ဝန်တိုစိတ်တွေနဲ့
လောလောဆယ်လောလောနဲ့မိတာလေ။ မင်းနဲ့ဝေးရရင် သေမယ်လို့
ထောင်မှ အရေးထနေမိသေးတာ။ ခုတော့ ခုတော့ ငါမထင်ထားတဲ့
အဲဒီလို ပျက်ချက်တွေက တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီးပါပဲလား ‘မျက်ဝန်း
ပြာ’ ရယ်။

ရိုးလွန်းတော့ ‘အ’၊ ‘အ’ လွန်းတော့ ‘ထုံ’၊ ‘ထုံ’ လွန်းတော့
‘အ’၊ ‘အ’ ဖြစ် ငါ့ကိုသတ်မှတ်ထားတာပေါ့လေ။ ဒါကိုတောင်မသိဘဲ
အဲဒါနဲ့ တွေ့ဖို့အထိ လုပ်နေမိတာ။ ငါတော်တော် အရှုံးထတဲ့ကောင်
လားနော်။

လက်စသတ်တော့ မင်းက မီးရထားစက်ခေါင်းလို မိန်းမမျိုး
လား။

နောက်ကွယ်က ဘယ်လိုယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် ပါလာအောင်
ဆွဲဆောင်ခေါ်သွားနေတာလား။ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ‘မျက်
ဝန်းပြာ’ ရယ်။

“တောက်!”

၂၆၄ မမသဒ္ဓါမောင်

နာမည်နဲ့ လုံးဝမလိုက်ဖက်အောင် အကျင့်စာရိတ္တက mi-
nus မှာရှိနေတာများလား။ မျက်ဝန်းလေးလှလွန်းလို့ ရင်ခုန်ခဲ့မိတာ။
အကြည့်လေးရိုးလို့ သဘောကျမိတာ။ အပြောလေးချိုသာလွန်းလို့ပဲ
ဒီနှလုံးသားကြီး ကြွေကျခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးတော့ နှင့်နှင့်
သည်းသည်း ချစ်မိသမျှ ဒဏ်ရာ၊ နက်နက်နဲနဲကို ပေးလိုက်တာပါပဲ
လားလေ။

(၂၃)

ညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်သဖြင့် မနက်ကို အိပ်ရာထ
နောက်ကျလေ၏။ မေမေက သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်အခန့်မသင့်တာ
ကြောင့် ထမင်းချိုင့် အဆင်သင့်ထည့်ထားပေးသဖြင့် ယူခဲ့မိပါသည်။
ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ပိတ်ဆို့တစ်နေသည့်နှယ် ခံရခက်လွန်းနေလေ
၏။ မင်းနဲ့ငါ တွေ့ပြီ 'မျက်ဝန်းပြာ'။

စိတ်ကစောနေသဖြင့် လုပ်သမျှက နောက်ကျပြီး စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပြန်လေ၏။ Taxi စောင့်တော့လည်း နောက်
ထွက် စီးပြန်တော့လည်း လမ်းပိတ်။ သွားပြန်တော့လည်း ပွိုင့်ကမိ။
အတော်လေးကို ပြဿနာရှုပ်ခဲ့ရလေသည်။ အဲဒါ မင်းကြောင့်ပဲ
'မျက်ဝန်းပြာ'။ မင်းစိတ်နဲ့ ငါ့စိတ်တွေ ထွေပြားကုန်လို့ အခုလို

၂၆၆ မမသဒ္ဓါမောင်

ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ရတာပဲ။

“ညီလေးရေ ရောက်ပြီ”

ကားမောင်းသမားပြောမှပင် နုံးရှေ့ရောက်မှန်း သူ သတိဝင် သွားရပါတယ်။ ကားခရုင်းပေးကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ခြေလှမ်းတို့က အဆောက်အဦးရှိရာဆီသို့ ဒေါနှင့်မာန်ဖြင့် ဆက် လျှောက်ခဲ့ရလေ၏။ မနက် (၉) နာရီကျော်နေပြီမို့ သူမ ရောက်နှင့်နေ ပြီမှန်း ခန့်မှန်းထားပါသည်။

Lift ထဲမှ ရယ်သံတွေက စိတ်ကို ထပ်အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်၏။ မသိလျှင် သူ့ကို ကွယ်ရာမှာ တီးတိုးပြောဆိုပြီး လှောင် ရယ်နေသည့်နှယ်ပါ။ လိပ်ပြာမလုံဘူးဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာများ လာ။ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ပူလောင်လာသဖြင့် ရှုပ်အပေါ်ကြယ်သီးတို့ကို နှစ်လုံးခန့် ဖြုတ်လိုက်မိလေသည်။

“Morning ပါ ကိုမိုးဝသို”

Hall ခန်းထဲမှ ကောင်မလေးတွေ နှုတ်ဆက်တာကိုပင် ပြန်မနှုတ်ဆက်ဖြစ်ပါ။ ဒီလို ညိုညစ်မည်းပုပ်နေပါသည့် မျက်နှာဖြင့် လည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မပြုံးပြနိုင်ပါလေ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဗလောင်ဆူပွက်နေတာမို့ ဒီရက်ပိုင်း အလုပ်ပင်ကောင်းကောင်း လုပ် နိုင်မည် မထင်ပါ။ ဤအကြောင်း၏ အဓိကတရားခံက ‘မျက်ဝန်းပြာ’

အငြိုးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၂၆၇

ပင် မဟုတ်ပါလား။

“တောက်!”

ရောက်တော့ရောက်နေမှန်း သိပါ၏။ သူမပစ္စည်းတွေနှင့် အလုပ်စားပွဲမှာ အလုပ်အစပျိုးထားတာက မျက်မြင်ပါပဲ။ ဒါဖြင့် လူက ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ။ လူက ထူပူနေမိသဖြင့် ခုံမှာမထိုင်နိုင်ဘဲ ခုံခန်းတွင်း ဟိုဒီလျှောက်ရင်း စိတ်များနေမိ၏။ မရွှေ့ချေက စောင့် မှန်းသိလျက် တော်တော်နှင့် မဝင်လာပြန်ပါချေ။

“ဂျလောက်!”

“နင်တို့မငယ်ရော”

“ရှင်!”

“မျက်ဝန်းပြာကို မေးနေတာလေ၊ ဘယ်သွားနေလဲ”

“ဟို ဟို စောစောကပဲ phone ပြောရင်းထွက်လာတာ တွေ့လိုက်တာပဲ”

“Toilet သွားတာထင်တယ် ကိုမိုးဝသိုရဲ့”

“တောက်! တော်တော် အချိန်ဖြုန်းတာပဲ”

“ဒုန်း!”

တံခါးကို ပြန်၍ ဆောင့်ကာဖိတ်လိုက်မိ၏။ စိတ်လောလျှင် ဘာဆို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ ငင်းနဲ့တွေ့ဖို့

၂၆၈ မမသဒ္ဓါမောင်

ရောက်နေပြီ 'မျက်ဝန်းပြာ'။ လူရောစိတ်ပါ တည်ငြိမ်ရဲ့လားဆိုတာ ငါ အတိအကျ သိရလေအောင် ငါနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့် လိုက်စမ်းပါ။ ဒီလိုကြီး တအုံနွေးနွေး မြို့ထားရတာထက်စာလျှင် အဲဒီအနာကို ရေခွေးနဲ့စိပ်ပြီး ပြည်ဖောက်ထုတ် ဆေးထည့် ပတ်တီး စည်းလိုက်တာကမှ တော်ပါဦးမည်။ စိမ်းသက်ခြင်း ခွဲစိတ်ခန်းမျိုးနဲ့ ရဲရဲခွဲနိုင်ဖို့တော့ လိုမည်လေ။

“မငယ်ရေ... ဦးဒေါသတော့ ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မငယ်ကို ရှာနေတယ်”

“ဒေါသထွက်နေပြန်ပြီလား”

“မသိပါဘူး မငယ်ရယ်၊ မျက်နှာကြီးက နီခဲ့ညှိပုပ်နေတာပဲ”

“အေးအေး”

‘ပပ’ တို့ သတိပေးလိုက်သဖြင့် ကြွေမတ်ခွက် (coffee ဖျော်လာသည့်ခွက်) ကို အဖုံးလုံအောင် ပိတ်ကာ မပြုတ်ကျစေရန် သတိထားကိုင်၍ ရုံးခန်းရှိရာဆီ ခပ်သက်သွက် လျှောက်ခဲ့ရပါ၏။ ဘာတွေဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ။ အမြဲတစေ သူ့စိတ်နဲ့သူ မတည့်ဖြစ်ပြီး ဒေါသက ထွက်နေတော့တာပါပဲ။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်စဉ် ကျွန်မစားပွဲနားမှာ ရပ်စောင့်နေပါသည့် သူ့ကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

စာကြီးကြီး၍ စာသင်ဦး ၂၆၉

“Good morning မောင် Morning Coffee ပူပူလေး”

“မသောက်ဘူး၊ ”

“ခွမ်း၊ ”

“အမလေး၊ ”

လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ကော်ဖီခွက်က ကျွန်မလက်ထဲ ခု ပြုတ်ကျသွားသလို လက်ရော ခြေထောက်ကိုပါ ပူလောင်သွားစေ ထိသည်။ ဘုရားရေ၊ ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြုအမူမျိုး ‘မောင်’ တစ်ပါးမှ ထွက်ပေးတာလေ။ ဘာပြဿနာများ ရှိနေလို့ပါလိမ့်။

“မောင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“မခေါ်နဲ့၊ အဲဒီနာမ်စားကို ခေါ်စရာ လုံးဝမလိုတော့ဘူး”

“မောင်”

“မခေါ်နဲ့လို့ပြောနေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းမှာ နားမပါဘူး”

“—”

ဘုရား၊ အတော့်ကို ဒေါသငယ်ထိပ်ရောက်နေပုံပါပဲ။ တစ်ဦး စာသင်လျှင် တစ်ဦးက အလျှော့ပေးရမှာမို့ ကျွန်မ စိတ်ကိုလျှော့ထား သေး၏။ ရုံးရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ နှစ်ရတာက စည်းကမ်းနှင့်မညီတော့ပါလေ။

“ဘာလို့ အခုလိုတွေ့ ရိုင်းပျံနေရတာလဲ။ ကျွန်မ ဘာအမှား

လုပ်မိလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

ကြည့်စမ်း! သူ့မျက်လုံးကိုပဲ ရဲရဲကြည့်တဲ့အထိ သတ္တိက ကောင်းနေပါလား။ သူထင်ထားသလို မျက်ရည်ခံလေးထိုးပြီး ပတ်ချွဲ နှပ်ချွဲနှင့် ဆက်ချည်ထားမည်ပုံမျိုး လုံးဝမတွေ့ရပါ။ မင်း ဟန်ဆောင် ကောင်းတာအမှန်ပဲ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။ အပြစ်လုပ်ထားတဲ့လူက ဘာအပြစ် မှ မရှိသည့် မျက်နှာဖုံးနှင့် နေပြနိုင်တာ အံ့ဩစရာပါပဲလား။

“အပြစ် ဟုတ်လား။ မင်းလုပ်ထားတာကို ငါမသိဘူး မထင် လေနဲ့ မျက်ဝန်းပြာ”

အဲလို! ‘မျက်ဝန်းပြာ’ တဲ့။ သူစိမ်းတွေလို နာမည်ကိုတောင်မှ အရည်ခေါ်နေပြီလား။ အစိမ်းရောင်ကို နှစ်သက်ပါသည်ဆိုသည့် ‘မောင့်’ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိမ်းသက်ခြင်းအရိပ်အယောင်တွေက ပြည့်နှက်နေတာပါလေ။ ဘုရားရေ! ဘယ်သူတွေက ဘာအကြောင်း တွေများ သွေးထိုးခဲ့လို့ အခုလိုအခြေအနေထိ လောင်မြိုက်နေရသလဲ ‘ကိုမိုးဝသို’ ရယ်။

“ကျွန်မက ဘာများလုပ်နေလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာထက် သင်္ချောပြီးက ထင်လေ၏။ ဤသို့ သေချာစွာမျိုးကို သူတစ်ပါးမှ မပြီးတတ်မှန်း ကျွန်မသိခဲ့ရတာပါ။ အခု ကျွန်မထင်မထားပါသည့် ဖြစ်ရပ်က ရုတ်ချည်းရောက်လာ၏။

‘မောင်’ ဤသို့ စိမ်းတတ်လာအောင် ‘မောင်’ ဒီလို မွဲပြီးတတ်လာ အောင် မည်သို့သောစွန်းအားမျိုးကများ နောက်ကနေ ဖန်တီးပေးနေ ခါလိမ့်။

“ဒီမှာ မျက်ဝန်းပြာ”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုမချစ်နိုင်တော့ရင် အပြတ်ပြောပြီး တိခနဲ ဖြတ်လိုက် ခဲ့။ မင်းစီးနေတဲ့ ဖိနပ်တစ်စုံလို ဟိုတစ်ဖက် ဒီတစ်ဖက် တွဲခေါ်ချင်ရ အောင် ငါက ရထားတဲ့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ မင်းစိတ်ကြိုက် တွဲချက်တော့ကို မသိရလောက်အောင် ငါက ‘နေ အေ’ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့။ ကိုယ့်ကိုပစ်သွားပါပြီဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ဖျတ်ဖျတ်လူး သံသယယောင်မျိုးမျိုးလို့ ငါ့ကိုမထင်လေနဲ့။ ဒီးချင်လည်း နောက် ထည့်မကြည့်စတမ်း ဒီးလိုက်စမ်းပါ။ မင်းသိထားဖို့က လောကမှာ မရှိဘူး မရှာဘူးဆိုတာပဲ”

သူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အေးသားကြည့်နေမိ ၏။ စော်ကားခြင်းက အဆုံးစွန်ထိပါပဲလား။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာကို ကြုံတွေ့မိခဲ့လို့ ‘ကိုကို’ ကိုပင် ဝေးဝေးမှာနေခဲ့ခိုင်းတာပါလေ။ အဲဒီလို တစ်သက်လုံး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသည့် နောင်ကြီးမျိုးက သူ့ထင်တာကဲ့ ဖြတ်တောက်၍ မရမှန်း သိနေပါလျက် မျက်စိစုံမှိတ်

တားမြစ်ခဲ့သမျှ 'ငယ်' တော့ အခုချက်ချင်း ဝဋ်တွေလည်ပြီထင်ပါရဲ့။
“ငါ့ကို ဘာမှမသိ နားမလည်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်မနေ
ပါနဲ့တော့- မျက်ဝန်းပြာ။ ငါက မင်း လေပြည်လေးနဲ့ ပြောသမျှ
အယုံလွယ်တော့မယ့်ကောင်မျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်
လာရင် မူကြိုအဆင့်လောက်ပဲတတ်တယ်ဆိုပြီး လျှော့မတွက်လေနဲ့
မျက်ဝန်းပြာ မှားသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မက ... ကျွန်မက မောင့်အပြင် ဘယ်သူနဲ့များ တွဲ
နေမိလို့လဲ”

“ဒါတော့ မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ့ကို မေးစရာ
လိုလို့လား”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါ မောင်။ မောင်အထင်လွဲမှာ
စိုးလို့ ကိုကို့ကိုတောင် ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ ဝေးဝေးနေဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဝေးဝေးနေမယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် လွှမ်းမိုးတတ်တာ စွဲမရတဲ့ နောင်ကြီးတွေ တစ်သိကြီး
နဲ့ တမေ့တမောဝေးပြီး ပြောခဲ့တာပေါ့လေ။ ရင်ဘတ်ချင်းထိလှမတတ်
ဆွေးနွေးခဲ့ရတာ ငါ့မြင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“မင်း ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ငါက ကြားရုံနဲ့ ယုံတတ်တဲ့
ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီမျက်စိနှစ်လုံးနဲ့ မြင်ပြီး အချိန်အကြာကြီး
စောင့်ကြည့်ခဲ့တာ။ မင်းက ယောက်ျားတွေကို လှုပ်မရအောင် ချည်နိုင်
တဲ့ ကဝေမျိုးပါပဲ မျက်ဝန်းပြာ။ သိပ်တော်ပါတယ်။ ဟိုတစ်ယောက်
ကလည်း မင်းနဲ့ခွဲရရင် အသက်ပဲသေတော့မလို မစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့
ပုံစံနဲ့ ငေးပြီးကြည့်နေတာလေ။ ရုပ်ရှင်မင်းသားမင်းသမီးဆို အကယ်
ဒေသီရန်ဆိုတဲ့ new မျိုးကွ”

“တော်ပါတော့ ... ဆက်မပြောပါနဲ့တော့”

“ဒါလေးတောင်မှ မကြားရက်ဘူးလား။ ငါ့ရင်ကိုခွဲပြီး ကြည့်
လိုက်စမ်းပါ မျက်ဝန်းပြာရဲ့။ မင်းကိုချစ်ခဲ့မိတဲ့ နှလုံးသားက အစိမ်း
လိုက် ဘေးနဲ့အမွှန်းခံထားရလို့ သွေးစိမ်ရှင်ရှင် ထွက်နေတာပါ။ အဲဒါ
ကို အားမရလို့ သားနဲ့ထပ်ပက်ချင်နေသေးတာလား။ အတော်ရက်စက်
တဲ့ မိန်းမပဲ”

ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်ပေါက်တို့က ထိန်းမရနိုင်ဘဲ စီးကျ
လာလေတော့၏။ မဇိုပါဟု ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် နှလုံးသားက ခံနိုင်
ရည်မရှိတော့ပါလေ။ ဒါ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ နောက်ဆုံး ဖျတ်သိမ်းခန်းလေ
လား။ မချစ်နိုင်တော့လို့ အချစ်သစ်ရှာတွေ့လို့၊ တကယ့်မေတ္တာမရှိကို
သိခဲ့ရလို့ လမ်းခွဲလျှင်လည်း ပြေလည်စွာ ညှိနှိုင်းပြီး ကျောခိုင်းရုံပါ။

၂၇၄ မမသခွါမောင်

အခုတော့ဖြင့် အမုန်းတရားတွေ၊ စော်ကားမှုတွေ၊ စွပ်စွဲမှုတွေနဲ့ ကျွန်မနဲ့လုံးသားကို ကြိမ်ရာအထိထိပ် ကျလာအောင် နှိပ်စက်ပြီးမှ နှင်လွှတ်နေတာတဲ့လေ။ သံသယဆိုတာက သူနှင့်ကျွန်မ စချစ်မိစဉ်ကတည်းက ရှိနေခဲ့မှန်းသိပါလျက် 'မိုးဝသို' ဆိုသည့် 'မောင်' အပေါ် 'မျက်ဝန်းပြာ' ဆိုသည့် ကျွန်မက မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ချစ်သွားမိခဲ့တာပါလိမ့်။

“မောင်ကို”

ရှိက်သံတစ်ဝက်နှင့်အတူ မျက်ရည်တို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်လိုက်ရပါ၏။ သူ့အလှည့်ပြီးလျှင် ကျွန်မပြောအလှည့်မို့ ပြောရတော့မှာလေ။ ဓားသွားကို ကိုင်မိမှတော့ ရှာရာကိုလည်း လက်သင့်ခံရမှာပေါ့ 'မျက်ဝန်းပြာ'။ အဲဒီဓားသွားပေါ်က 'အချစ်' ဆိုတဲ့ ပျားရည်စက်လေးကိုမှ မိုက်မိုက်မဲမဲ လိုချင်တပ်မက်ခဲ့မိတာကိုး။

“မောင်ကို ကျွန်မချစ်ခဲ့တာ အပေါ်ယံပါးပါးလေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ အလေးအနက်ထားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာပါ။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ သူစိမ်းတွေရဲ့ သွေးထိုးစကားတွေကို ယုံသလား။ မောင်အပေါ် ကိုယ် စိတ်နှလုံး သုံးပါးအစုံနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးပုံပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို ဘာလို့ မယုံပေးနိုင်တာလဲ။ လမ်းခွဲဖို့ ရည်ရွယ်ထားရင် မောင်လက်ကို ဆွဲထားဖို့ စိတ်တောင်ကူးခဲ့

အပြီးပြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၂၇၅

မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာမောင်၊ ကျွန်မရင်ထဲ အပြည့်အသိပ်ရှိခဲ့တဲ့ အတ္တတွေ၊ မာနတွေ အားလုံးကို မောင်ခြေရင်းမှာ ချပေးခဲ့တာ။ မောင်ချစ်ခြင်းတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာကိုမှ လောဘာမထားရဲတော့တာကို မသိဘူးလား။ ကျွန်မရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းမှန်သမျှ အားလုံးက မောင်အပေါ်မှာ မှတည်နေမှန်းသိလျက်နဲ့ အခုလို စိမ်းသက်ခြင်းတွေချည်း ဆက်တိုက်ပေးနေမှတော့ လောကကြီးထဲမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်မို့ ကောင်းတော့မှာလဲ”

မျက်ဝန်းအကြည့်တို့က စူးစူးစိုက်စိုက်ဖြင့် ဆုံနေမိလေ၏။ စောစောက ဆူညံပွက်လောရိုက်သံတို့က ဘာသံမှ မရှိတော့တဲ့ အလုံးစုံ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်က ကျောချမ်းစွယ်ရာပါလေ။

(၂၄)

“ငယ် ဘယ်လိုဖြစ်”

ရုံးချိန်အတွင်း မိုးရေတို့ စိမ့်လျက် ပြန်ရောက်လာသည့် ကျွန်မကို မမက စိုးရိမ်ပူပန်စွာမေးလေ၏။ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ကြောင် တောင်ကောင် ဖြစ်နေသဖြင့် အိပ်ခန်းဆီခေါ်ပြီး အဝတ်လဲပေးတာ၊ ရေသုတ်ပေးတာတို့ကို ခပ်မြန်မြန် လုပ်ပေးနေပါသည်။ လေလျော့ ပူမောင်းနွယ် အိပ်ရာထက် ပျော့ခွေနေပြီး မျက်လုံးတို့ကဖြင့် အကြောင် သားပါ။ Taxi သမားကို အိမ်လိပ်စာပြော၍ တားစီးခဲ့တာမို့ အိမ်ပြန် ရောက်တာပဲ တော်ပါသေးရဲ့။

“ငယ် ... ငယ်လေး ... သတိထားပါဦး”

“လမ်းခွဲလိုက်ပြီ”

“ဘယ်လို”

“မောင်နဲ့ မောင်နဲ့ အပြီးဖြစ်ခဲ့တာ”

“အေးပါ ... အေးပါ။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြော လည်း ဖြစ်ပါတယ် ညီမလေးရယ်။ ဒီလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းနေ တာ။ နားလိုက်တော့နော်”

“မိန်းမလည်တဲ့။ မောင့်အပြင် တခြားယောက်ျားတွေကို လည်း လှုပ်စေရအောင် ချည်နိုင်တဲ့ ကဝေမတဲ့ မမရဲ့။ ငယ် အဲဒီ လောက်တောင် ပျက်စီးနေပြီလား”

“မဟုတ်တာ၊ မဟုတ်ပါဘူး ငယ်ရယ်။ အခု လောလော ဆည် သွေးပူလို့ပြောတာ ဖြစ်မှာပါ။ နောက် အေးဆေးသွားတဲ့အခါ ပြန်ပြောလည်ပါလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူက ငယ်ကို လုံးဝ အထင်လွှဲနေပြီ”

“ဟင်!”

ဥပုသ်နေ့မို့ တနင်္လာနေ့မှာ မမ အိမ်မှာရှိနေတာပါ။ ဘွားဘွား က ဥပုသ်ယူမည်ဖြစ်သလို တစ်နေကုန် ပုတီးစိပ်နေမည် ထင်ပါ၏။ ပူပူမက မမပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မအတွက် ကော်ဖီပူပူလေး ချော လာပေးလေသည်။ ကော်ဖီကြိုက်သည့် သူ့ကို ပိုသတိရလာစေအောင်

၂၇၈ မမသဒ္ဓါမောင်

များ လုပ်ကြလေသလား။

“မြေးငယ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“နေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာပါ ဘွားဘွားရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဆရာဝန်ခေါ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”

မမက ကျွန်မကို စောင်ထူထူခြုံပေးပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ အပြင်ဆရာဝန်ကိုခေါ်လျှင် အတွင်းရေးတွေ သိကုန်မှာမို့ ‘ကိုကိုကျော်’ ကိုသာ ခေါ်မှာပါ။ ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ် ကုန်သည့်နှယ် လူက မလှုပ်နိုင်တော့ပါလေ။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မနက်ဖြန် များစွာကို ဘယ်လိုဖြတ်သန်းရပါ့မလဲ ‘မျက်ဝန်းပြာ’။

“ဖိုးကျော် duty ဝင်နေလို့ ကိုယ်ပဲအားတယ်၊ ဝါ”

“ဘယ်သူပဲ လာလာလေ၊ ငယ်ကို ကုပေးဖို့ အရေးကြီးနေတာကို”

“ဒါပေမဲ့ ငယ်က ကိုယ့်ကို အတွေ့ခံပါ့မလား”

“ဪ... အရေးထဲမှ ကြောက်ပြန်ပြန်ပါပြီ ဝင်မယ့်သာ ဝင်ပါ”

မျက်စိမှိတ်ထားပေမယ့် ဒီရနံ့သင်းသင်းကိုတော့ အမှတ်ရနေပါ၏။ ဘယ်လောက်များ အလိုက်သိတဲ့ ‘ကိုကို’ ပါလဲ။ လာမတွေ့

အခြီးကြီး၏ ခွာသင်္ဃန်း ၂၇၉

ပါနှင့်ဟု တစ်ခွန်းပြောရုံနှင့် လုံးဝကို ဆင်ခြင်ပြီး ရှောင်ရှားလိုက်တော့တာပါလေ။ နဖူးထက် ဖွဖွစမ်းတာ၊ အဖျားတိုင်းတာ၊ သွေးပေါင်ချိန်တာတို့ကို တစ်ချဦးတစ်ချ လုပ်ပေးနေလေသည်။

“နာတယ်”

“ဘယ်နေရာကလဲ ငယ်”

“ဒီက”

“အဲဒီနေရာက ဆေးကုပေးလို့မရတဲ့ နေရာလေကွာ။ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ငယ်ကိုယ်စား ဝေဒနာတွေ မှန်သမျှ အကုန်ယူပစ်လို့ရရင် ယူလိုက်ချင်ပါရဲ့”

ကိုယ်စားယူချင်တဲ့လူတဲ့လား။ လောကကြီးက ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ကို ကောင်းကောင်းကြီး နှိပ်စက်ပြနေပြီကော။ ကိုယ့်ကို မကြင်နာတဲ့ သူဆီကဖြင့် အသည်းအသန် မျှော်လင့်ခြင်းတွေနဲ့ မရမက ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားချင်တာ။ ကိုယ် မလှည့်ကြည့်တဲ့လူကဖြင့် ကိုယ့်အပေါ် မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာ အဘယ်မျှ ကြာနေပြီလဲ။

“ကိုကို”

“ပြောလေ ငယ်၊ ကိုကို နှိပ်ပါတယ်”

အေးစက်စက် လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့က ပြည့်လျှံပြီး စီးကျလာတော့တာပါ။

၂၈၀ မမသဒ္ဓါမောင်

ဘယ်လိုများ လုပ်ပေးရမလဲ ကလေးရယ်။ ကိုယ့်ရင်တွေ ဗြန်းဗြန်းကွဲ ကုန်ပါပြီ။ ဘာကိုမှ တွေ့တွေ့ထူးထူး မပြောနိုင်ဘဲ ကျိတ်ခံစားနေရတာ ကို မြင်ရုံနှင့် သိသာစေလေ၏။ ဒါထက်စာလျှင် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲ လိုက်တာကမှ ခံသာဦးမှာလေ။

“ငယ်”

“ငယ်ကို အရမ်းမုန်းနေမှာပဲနော်”

“မမုန်းပါဘူး ငယ်ရယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမုန်းခဲ့ပါဘူး။ စိတ်ခုတာ စိတ်ကွက်တာလေးတောင်မှ မရှိခဲ့တာအမှန်ပါ။ ငယ်ဆီက မေတ္တာကို ပြန်မရနိုင်တာမို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲရင်ပေါ့”

ပါပြင်နှင့်နားထင်သို့ မျက်ရည်က စီးကျသွားလေ၏။ ‘ကိုကို’ က လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တယုတယ သုတ်ပေးလေသည်။ ငိုစေသူက ဘစ်ဦး မျက်ရည်သုတ်ပေးသူက တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရတယ် လို့။ ‘ကိုကို’ ကို နာကျင်စေသလို ‘ငယ်’ လည်း ထပ်တူနာကျင်ခံစား နေရပြီဆိုတာ ‘ကိုကို’ သိပါရဲ့လား။

“ငယ်က ငယ်က ကိုကိုကို မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်စေရအောင် ဆွဲဆောင်ထားလားဟင်”

“ဘယ်လို”

“ငယ်ကို ချစ်လာအောင်ဆိုပြီး ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တဲ့

အပြီးကြီး၍ ရွာသည့်မိုး ၂၈၁

မာယာတွေများ သုံးမိပါသေးလား”

“မဟုတ်တာ”

“ငယ်ကို ကဝေမတဲ့”

“ဘာ”

“ယောက်ျားတွေကို ယောက်ျားတွေကို ရထားတွဲခေါင်းလို ဆွဲခေါ်နေတဲ့ မိန်းမတဲ့”

“ဟာကွာ”

“သူကွယ်ရာမှာ တွဲချင်သလိုတွဲ ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေတယ် ဆိုပြီး”

“တော်ပါတော့ ငယ်ရယ်။ တော်ပါတော့။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ တွေ ဆက်ပြောမနေပါနဲ့”

“ငယ် သူ့ကို စာကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ ကိုကိုရယ်။ နှလုံးသားကို ထုတ်ပေးလို့ရင်တောင် ထုတ်ပေးမယ့်အထိ အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ငယ်ပြန်ရခဲ့တာက ဒီထဲမှာ တစ်စစီကြောင့်နေတဲ့ နှလုံးသားတဲ့လေ”

ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ သနားလိုက်တာ ငယ်ရယ်။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ဝေဒနာက ဆိုးဝါးလှချည်လား။ အချစ်ဆိုတာ လူကို ဤသို့ပင် လောင်မြိုက်စေမုန်း သိနှင့်ပါက ‘ငယ်’ ကို အချစ်

၂၈၂ မမသဒ္ဓါဇောဇ်

အကြောင်းတွေ မသင်ပေးစေချင်ပါလေ။ ဖြစ်ရလေ 'ငယ်' ရယ်။

“ငယ်”

“_____”

“အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျသံမျှကို ဘာလို့ သည်းခံနိုင်တာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ကိုးကွယ်ရာတစ်ခုလို့ ငယ်လေး ယူဆထားသလား။ ငယ်တုန်းအရွယ်မှာတော့ အဲဒီချစ်ခြင်းက အရေး ပါကောင်း ပါနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး မဟုတ်ဘူး။ ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်း သေးသေးလေးပါ။ ရင်ထဲကို အဆိပ် ဆူးတွေစိုက်မှ အက်ဆစ်နဲ့ပက်မှ ပူလောင်ခံစားနာကျင်ခံနေမလား။ အေးချမ်းစေမယ့် ရေစင်တစ်စက်နှင့် တစ်ပေါက်၊ ပန်းတစ်ပွင့်နဲ့ ကြင် နာမှုကိုပဲ လက်ခံချင်မလား။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကိုယ်က ငယ် လေးရင်ကို ဒဏ်ရာတွေပေးမယ့်သူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငယ်လေးရဲ့ မျက်ရည်ကို ကူသုတ်ပေးမယ့် လက်တစ်စုံပါ”

ကျွန်မ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ‘ကိုကို’ ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ ပါ၏။ “မျက်ရည်ကူသုတ်ပေးမယ့် လက်တစ်စုံတဲ့” လား။ ‘ငယ်’ ယုံပါတယ် ‘ကိုကို’။ အချစ်ဆိုတာ ပေးတိုင်းမရသလို လိုချင်တိုင်း လည်း တောင်းလို့မရမှန်း ‘ငယ်’ လည်းသိခဲ့ပါတယ်။ လောလောဆယ် မှာတော့ ‘ငယ်’ အဖြစ်က အပစ်ပယ်ခံရပြီး မြောင်းထဲလွှင့်ပစ်လိုက်

အခြိုးကြီး၍ ခွာသည့်ခိုး ၂၈၃

သည့်နှယ် တူနေတာပါလေ။

ဪ ‘ကိုကို’ ရယ်။

ထွက်သွားသည့် သူမက ပြန်ရောက်မလာပါဘဲ သူ့ရုံးခန်းထဲ သို့ ရောက်လာသည့် လူက ‘ဘောဘီသက်မောင်’ ဖြစ်နေလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ။ သူတို့နှစ်ဦး ပြဿနာဖြစ်တာကို ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုသိပြီး ရောက်လာပြန်ပါလိမ့်။ မျက်နှာထက်မှာ မချိုမချင်အပြုံးတို့ ခိုသိနေပုံ ကိုက တစ်စုံတစ်ရာကို အပိုင်ချပြီဟူသည့် သဘောမျိုးနှင့်ပါလေ။

“Hi! you”

“အလုပ်ချိန်ကြီး ရောက်လာပြန်ပြီလား”

“ဘာဖြစ်လဲ ယူရဲ့။ ဒါ ကိုယ့်ယောင်းမပိုင်တဲ့ company ပဲဟာ”

“မသော်တာနဲ့ပဲဆိုတဲ့ ဒီရုံးကို အခုလို စည်းကမ်းမရှိ ဝင် ထွက်နေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ ဘောဘီ”

“ဒါကတော့ တွေ့သုရဲ့ အတွေးအတိုင်း free ပေါ့ယူ”

၂၈၄ မမသဒ္ဓါမောင်

တို့က ယူရင်ဘတ်ကို ဆေးလူးပေးဖို့ ရောက်လာတာပါ။

“ဘယ်လို”

“ယူနဲ့မျက်ဝန်းပြာ ပြတ်ကြပြီဆို။ တို့ပြောသားပဲ။ သူနဲ့ယူ မတန်ပါဘူးလို့။ မမကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ မျက်ဝန်းပြာကို အလုပ်က အပြီးထုတ်လိုက်ဖို့လေ”

ကြည့်စမ်း! အလုပ်ထဲကို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ရောလာ ပြန်ပါရောလား။ ဒီအခန်းထဲမှာ ပြောသမျှ Hall ခန်းရှိ ဝန်ထမ်းတွေ သာ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရမှာပါ။ ဒါကို အပြင်မှာ ရှိနေပါသည့် ‘ဘေဘီ သက်မောင်’ က မည်သို့များ သိနေရပါသလဲ။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလေ စွ။

“ဒီရုံးက ဝန်ထမ်းခန့်တာ ထုတ်တာ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကျစ်! ယူကလည်းလေ”

“ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်ဝန်းပြာ ပြဿနာဖြစ်တာလည်း မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ မဆိုင်တာကို ဝင်မရှုပ်ချင်ပါနဲ့ ဘေဘီ သက်မောင်။ မင်း ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုသိပြီး ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ”

“ဒီမှာ ယူ”

“-----”

“အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပါ။ တရားမျှတတာတွေ မမျှတ

အပြီးကြီး၍ ခွာသည့်မိုး ၂၈၅

တာတွေ တို့ ဘာမှမသိဘူး။ ယူကိုချစ်တာ တစ်ခုတည်းပဲ တို့ယိတယ်။ လူမှာချစ်သူရှိတာ မရှိတာလည်း တို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ယူကိုပဲ အမြဲ စောင့်ကြည့်နေတာ။ စက္ကန့်နှင့်အမျှ ဒီရင်ထဲခုန်နေတဲ့ feeling မျိုးကိုပဲ တို့ကြိုက်တာ။ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေခဲ့တာလည်း ယူ ဘေး ယောက်တည်းပါပဲ။ ဒီတော့ အမြဲ ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်နေရတဲ့ ချစ် သူကို ဆက်ပြီး လက်တွဲချင်နေဦးမလား။ ဒါမှမဟုတ် ယူကို အချစ် တွေပုံပေးနေတဲ့ အဆင်သင့်ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုနေတဲ့ တို့လက်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်မလား။ စဉ်းစားပေါ့။ ယူသိထားဖို့က အချစ်ဆိုတာ ရင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ခုန်စေတဲ့ စေတမန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ”

မျက်စိချီလျက် မဲ့ပြီးနှင့်အတူ ဆွဲငင်ကြည့်တို့ဖြင့် သူနှင့် အနီးဆုံးတိုးကပ်လာပါသည့် မိန်းကလေးကြောင့် ကြက်သီးများပင် ထမိလေ၏။ ဘုရားရေး! မိန်းကလေးကစပြီး ချစ်တယ် ကြိုက်တယ် တွေပြောဖို့အထိ ရဲတင်းလွန်းလှချည်လား။ ညှို့ဝင်ဖြားယောင်းနေပါ သည့် ဣတ္ထိယစက်ကွင်းကို သူရှောင်နိုင်ရမှာလေ။ ကမ္ဘာကြီး ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“တော်သင့်ပြီ ဘေဘီ။ ရုံးခန်းထဲ အမြင်မတော်တာတွေ လုပ်တာကို ရပ်တန်းကရပ်ပါ”

“မသော်တာ”

၂၈၆ မမသဒ္ဓါမောင်

“မမ”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးဝသုံနဲ့ မျက်ဝန်းပြာကို မကွဲကွဲအောင် ကြားထဲက ခလောက်ဆန်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ငါ အားလုံးသိပြီးပြီ ဘောဘီ။ ကောင်လေးတစ်ယောက် နင့်ကို phone ဆက်ပြီး ငွေခဏခဏ တောင်းနေတာတည်းက ရိပ်မိနေတာ”

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှေးတယ်ဆိုလည်း လူမြင်ကောင်း လူကြားကောင်းအောင် သာ ရှေးပြပါ ညီမရယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကို အကြောင်းမဲ့ မြောင်းထဲလွင့်မပစ်ချင်ပါနဲ့”

“ပြီးတော့ မိုးဝသုံ”

“ဗျာ”

“ငါ သိပ်အားကိုးရတဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်ကို personal နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထွက်စာတင်တိုင်း ဖြုတ်မပစ်နိုင်ဘူး ဝသုံရဲ့။ ငါ့သားမူကြိုနေတာနဲ့ မင်းနေရာမှာ ငါ အချိန်မရွေး ပြန်တာဝန် ယူလို့ရတာကို မင်းသိပါ။ ငါ သိပ်အံ့သြတယ်သိလား။ ငယ်လို အစစ တော်တဲ့ အရာရာ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်တဲ့ မိန်းကလေးကို စွန့်ပစ် ရဲရအောင် မင်း အတော်ပြီးနှောက်နည်းတာပဲ”

“ဟင်!”

အခြိုးကြိုး၍ ရွှေသည့်မိုး ၂၈၇

ခေါင်းထက်သို့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ အဖြစ်အပျက် က သိပ်ကို မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် သူ ဉာဏ်ပင်မမီတော့ပါလေ။ ဘုရား ခေ! သူတော့ ပြင်မရသည့် အမှားမျိုးဖြင့် သူချစ်သူအပေါ် လွန်မိ လေပြီကော။

(၂၅)

ကန်ဘောင်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်လျက် တက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်ရောလူပါ ကျွန်းမာလာချိန်အထိ ကြိုက်သလောက် နားပါဟု 'မဆန်းသော်တာ' ခွင့်ပြု၍ ရက်အတော်များများ ကျွန်မ နားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်တွေ အနည်ထိုင်ချိန်မှာ နှလုံးသားလည်း နာကျင်မှု လျော့ပါးသလောက်ဖြစ်သော သူချိန်သည်ရက် ဤနေရာကို ယခုလို ရောက်ခဲ့ရတာပါ။

“ငယ်ကို စိတ်မချလို့ ကိုဒွန်းလိုက်ပို့ပေးနော်”

မမစကားအတိုင်း 'ကိုကို' က ဒီအထိ လိုက်ပို့ပေးပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မနောက်မှ အတူလိုက်မလာပါ။ ကျွန်မတို့အတွင်းရေးကို မကြားစေချင်၍ ကားပေါ်ထိုင် ကျန်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ညနေစောင်းနေရောင်က ရေကန်ကို ဆင်းချင်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“မျက်ဝန်းပြာ”

အနောက်မှခေါ်သံကြားရပေမယ့် လှည့်မကြည့်ပါ။ နောက် ထပ် မငိုတော့ပါဟု ကတိပေးထားပြီးပြီမို့ပါပဲ။ ကျွန်မ၏နံဘေးမှာ သူလာရပ်ပြီးမှန်းလိပေမယ့် ငဲ့မကြည့်ဖြစ်ပြန်ပါလေ။ တလုပ်လုပ်ငြိုး နေပါသည် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးကိုသာ ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိလေ၏။

“မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ” တဲ့။ “သွားပါ” ဟု နှင်ခဲ့တုန်းကလို လျှာဖွား လေးနဲ့ ပြောရုံပဲလား ‘မောင်’။ နှုတ်ဖျားက စကားထက် ရင်ထဲမှ နှုတ်သားကပြောတဲ့ စစ်မှန်မှုကိုပဲ ကျွန်မလိုလားတာ အမှန်ပါ။ အခု တော့လည်း ဟိုရက်က အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲခဲ့တာ သူ မဟုတ်တော့ သည်နှယ်လေ။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါ ‘မိုးဝသို’။

“မောင် မောင်မှားသွားတယ်”

ဟုတ်တာပေါ့။ မှားတာကမှ တကယ့်အမှားအကြီးကြီးကို မှားခဲ့တာပါ။ ကျွန်မရင်ထဲ အသည်းထဲမှာ သေသည်အထိ နာကျင် ကျန်ရစ်စေမယ့် ဒဏ်ရာမျိုးကိုမှ ရှင်ပေးခဲ့တာလေ။ အချစ်ဆိုတာ အဆိပ်ပဲဆိုပြီး ကျွန်မသိအောင် ရှင် သင်ပြပေးခဲ့တာပါ။

“မောင့်ကို မောင်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူးလားဟင်။

၂၉၀ မမသဒ္ဓါမောင်

တစ်ခုခုပြောပါဦးလား”

“ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ”

“ချစ်”

“ဟင့်အင်း... မခေါ်ပါနဲ့၊ မသုံးပါနဲ့တော့၊ မလိုအပ်တော့လို့ ပါရင်”

“မျက်ဝန်းပြာ... မောင် မောင်”

“ကျွန်မ နောင်တအကြီးကြီးရခဲ့ပါတယ် ကိုမိုးဝသို”

“ဘာ”

“အချစ်ဆိုတဲ့ အဲဒီသင်ခန်းစာကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးခဲ့ပါပြီ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်မ သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ အဲဒီ ယောက်ျားအပေါ် ပုံထားခဲ့မိတာ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားနဲ့ စိတ်အာရုံအစုံ၊ အဲဒီယောက်ျားအတွက် ခံစားပေးခဲ့ရတဲ့ အတွေ့၊ ခံစားချက်၊ အိပ်မက် အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ အဆုံးသတ်မှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ရှင်သိရဲ့လား”

“ဟင်!”

“ဟုတ်တယ်၊ အကြောင်းမဲ့ ကုန်ဆုံးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ အချိန်တွေ ကို နှမြောတာ။ စိတ်ကူးနဲ့ရူးခဲ့မိတဲ့ အိပ်မက်တွေကို နှမြောမိတာ။

အပြီးကြီး၍ စွာသည့်မိုး ၂၉၁

အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းတိုင်ဆိုတာကိုရောက်ဖို့ နောင် နေခဲ့ရတဲ့ ဖြုန်းတီးမိခဲ့တဲ့ အချိန်ဆိုတာအတွက် နောင်တအကြီးကြီး ရခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“မောင် ယုံလွယ်မိခဲ့လို့ပါ”

“ချစ်သူထက် သူစိမ်းကို ပိုယုံတတ်သလား။ ရှင် ဒီလောက် ဦးနှောက်မနည်းပါဘူး ကိုမိုးဝသို”

“မောင် ဘယ်လိုနည်းမျိုးနဲ့ တောင်ပန်မှ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မှာ ထဲ”

“ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာက တန်ပြန်သက်ရောက်မှု အချိုးကျမှ ညီမျှမှုရှိတော့မှာပေါ့ ကိုမိုးဝသို။ အခုကိစ္စမှာ ရှင်ပဲ တရားသူကြီး ခွင့်ပဲရော့နေ၊ ရှင်ပဲ တရားလိုနေရတာနေ နေရာယူပြီး ကျွန်မကို တစ်ဖက်သတ် သေမိန့်ပေးခဲ့တာပါ”

“မျက်ဝန်းပြာ”

“ကျွန်မ တကယ်သေဆုံးခဲ့ရပါတယ် ကိုမိုးဝသို။ ရှင်ကြောင့် ခွင့်အတွက်နဲ့ အရှက်တွေ၊ သိက္ခာတွေ၊ အကျင့်စာရိတ္တဆိုတာတွေ အားလုံး အားလုံး ခြေခံအနင်းခံလိုက်ရပြီး မျက်ဝန်းပြာဆိုတာ သေဆုံး ပြီးခဲ့ပါပြီ”

“ဟာ!”

လေပြင်းတစ်ချက်က သူတို့နှစ်ဦးကြားမှ ဖြတ်တိုက်သွားလေ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဖူးသည့် စကားလုံးတို့ကို အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောတတ်နေပါရောလား။ အကြည့်ချင်းဆုံနေပါလျက် နာကျင်မှုတွေ ပြည့်နေပါလျက် နှလုံးသားက နားလည်ခြင်းတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်ပြီလဲ။ ‘မောင့်ကို အသက်တမျှ ချစ်တာပါ’ ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ သူ၏ချစ်သူ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ကို ဘယ်ဆီမှာ ပြေးရှာရမှာလဲလို့။

“စကားဆိုတာ မြောတဲ့အတိုင်း တည်နိုင်မှပြောတာ အကောင်းဆုံးပါ ကိုမိုးဝသုံ။ လမ်းသွားရင်း ခလုတ်တိုက်မိရင် ခြေမတော့ ကွဲရသေးတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ကျွန်မရင်ကို ဟက်တက်ခွဲပြီးမှတော့ အနာကျက်ဆေးလာပေးနေလို့လည်း အပိုပါပဲ”

“ကိုယ်”

“ဒီတော့ ကျွန်မတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“ဟင်!”

“သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့အတွက် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝတော့ လိုမယ် ကိုမိုးဝသုံ။ ရှင် ကျွန်မကို မယုံဘူး မဟုတ်လား။ ချစ်သူဘဝမှာတောင် ဒီလိုသံသယတွေနဲ့ ရှင်ပိုက်ထွေးထားတတ်ရင် အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ကျွန်မ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရပါ့မလဲ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်မှသာ ဘဝချင်းထပ်ပြီး

တစ်သက်တာ လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာလေ”

“-----”

“နောက်ဆုံးတော့ မိုးဝသုံနဲ့ မျက်ဝန်းပြာဆိုတာ ဟိုအရင်ကလို သူစိမ်းပြင်ပြင် မသိသလိုပဲ နေလိုက်ကြတာ ကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“မောင့်ကို မောင့်ကို တကယ်ပဲ မုန်းဝံ့ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား မျက်ဝန်းပြာ”

ကျောပေးပြီးမှ ပြန်ဝံ့ကြည့်လေ၏။ ဒီညနေမှာမှ ‘မျက်ဝန်းပြာ’ ၏အလှက ခါတိုင်းထက် ပိုကြည့်ကောင်းပြီး ရင်ကို အေးချမ်းနေစေတာပါလေ။ ခပ်တည်တည်လေး ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးဟူ၍ တစ်စုံတစ်သော်မျှ မရှိတော့ပါလား။

“မမုန်းပါဘူး ကိုမိုးဝသုံ။ အမုန်းဆိုတာက မုန်းတဲ့သူရော အမုန်းခံရတဲ့လူကိုပါ ကူးစက်လောင်မြိုက်စေတဲ့ မီးလိုပဲ ပူထောင်တတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို”

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

အခုမှ တကယ့်ကိုကျောပေးသွားလေပြီ။ ချန်ရစ်ခဲ့သည့် တစ်သူကိုမှ လာရိုက်ခတ်စေပါသလား။ လေကူးမှ တစ်ခွေခွေ ဆင်း

၂၉၄ မမသဒ္ဓါစောင်

သွားပါသည်။ သူမ၏ပုံရိပ်လေးကို သူ ရပ်နေရင်း ငေးကြည့်နေမိ၏။ Platform ထက်ရောက်စဉ် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်က 'ဒေါက်တာနေဒွန်ဆ' ရယ်လေ။ နောက်ဆုံးတော့ တကယ်အသည်းကွဲ ခဲ့ရသူက 'မိုးဝသို' ဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းရှိတော့တာပါလား။

ဒူးတို့ ခွေယိုင်ညွတ်လဲစဉ်မှာ သဘာဝမိုးကြိုးက အပြုံးတကြိုး ဖြင့် သူ့အပေါ် ရွာချလိုက်လေတော့သည်။ မျက်ရည်တို့က မိုးရေတို့နှင့် အတူ စီးမျောသွားလေတော့၏။ မိုးကိုမုန်းပါသည်ဆိုသည့် 'မိုးဝသို' ကို မိုးရေတောထဲ ပစ်ထားရက်ခဲ့တယ်ပေါ့ 'မျက်ဝန်းပြာ' ရယ်။

ကန်ဘောင်ဆိုင်တမ်းများဆီမှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့က မိုးသံ အောက်မှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ထွက်လာလေတော့သည်။

“လမ်းခွဲတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်ဆဲ xxx ကိုယ်စီဒဏ်ရာများနဲ့ ပြည့်နှက်စိပ်ကွယ် xxx

ပတ်သက်ခဲ့တာ ဒါနောက်ဆုံးပဲ ဒီလိုနာကျင်စေတဲ့ စကား တော့ မပြောပါနဲ့ xxx

ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း xxx ပြတ်တောက်သွားရင် နောက်ဆုံးတော့ xxx နာကျင်မှာ တို့နှစ်ဦးပဲ xxx

သိပ်ချစ်ခဲ့တာ သိသားပဲ ပြန်လည်ကာလေ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဦး ကလေးရယ် xxx

ခေါင်းကြီး၍ စွာသင်္ချာ ၂၉၅

ဒါ နောက်ဆုံးတောင်းဆိုနေခြင်းပဲ နာကျင်စေတဲ့ စကား တော့ မပြောနဲ့ဦး xxx နေဦး xxx

ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း xxx ပြတ်တောက်သွားရင် တို့နှစ်ဦးပဲ နာကျင်မှာကို မင်းလေး နားလည်xxx

ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx အမှောင်ညတွေ xxx ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မလဲ xxx

xxx အမှောင်ညတွေ xxx ပျောက်ဆုံးချိန် xxx ရင်ထဲက ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဒီကြိုးလေးတွေလည်း xxx

ပြတ်တောက်သွားရင် နောက်ဆုံးတော့ နာကျင်မှာ တို့နှစ်ဦးပဲ xxx လမ်းခွဲတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်ဆဲ ကိုယ်စီဒဏ်ရာများနဲ့ ပြည့်နှက် စိပ်ကွယ် xxx

လေးစားလျက်
မမသဒ္ဓါစောင်
1st March 2017
PM (3:47)
www.burmeseclassic.com